

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

6 Short stories

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

- (၁) ကာဖီ
- (၂) အဝယ်နှင့်အရော်
- (၃) မြက်ကလေးတစ်ပင်
- (၄) တွေးတစ်မိမိ
- (၅) ခေမာရီ
- (၆) စနာရီ ၁၅ မိနစ်

ကာဖီ

ဂျာနယ်ကျော် မမလေး

ဒေါ်လုံမကြီးသည်ရင်ကိုထုလေ၏။
 ရင်ကိုထုရင်း“ ကိုဘိုးချက်ရေ. . . . အေ-ကိုဘိုးချက်ရဲ့” ဟု
 စိတ်ရိုလက်ရိုကုန်းအော်ပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်လုံမကြီးအသံကို ကြားကြားသမျှသော အနီးအနားရှိ
 အိမ်နီးချင်းများသည် ဦးချက်ကြီးသေပါပကောဟု ချက်ချင်းသိကြရသည်။
 နေဝင်ဖြိုးဖျအချိန်၌ ရုတ်တရက်ဖူးလွှမ်းသွားသာ ငိုကြွေးသံသည်
 တရပ်လုံးချောက်ချားထူပူသွားကြ၏။ လမ်းထောင့်က တိုက်အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ
 ပြတင်းစံခါးပြုထွက်လာကာ ပြတင်းပေါက်၌ မိန်းမသုံးယောက်ခေါင်းပြုလျက်
 ဒေါ်လုံမကြီး၏ တဲ ပုတ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 ဒေါ်လုံမကြီး၏ တဲကလေးရှေ့က တိုက်အိမ်များ၏ နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်များ၌လည်း
 လူများထွက်ကြည့်နေကြလေ သည်။
 ဒေါ်လုံမကြီးသည် တဲကပြင်တွင် လမ်းဘက်သို့ကျောခိုင်းထိုင်လျက် ရင်ကို ထုကာ
 ထုကာဖြင့် ငယ်သံပါအောင် ကြီး အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် တဲခါးပန်းကို
 နဖူးနှင့်ထိလှအောင် ကုန်းလျက်လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အားရှိပါးရှိဆုပ်ကိုင်ထားပြီး “အမယ်
 လေး. . . . ကျုပ်ကိုတော်ပစ်သွားတာ၊
 ကျုပ်ဘယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ. . . . ကိုဘိုးချက်ရဲ့. . . .” ဟု နာကျင်အက်ကွဲသောအသံကြီးဖြင့်
 အော် နိုင်သမျှ ညှစ်အော်ငိုပြောလေ၏။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် ခင်ပွန်းသည် အသက်ပျောက်စ မဖြေဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။
 ရင်ထဲရှိတာတွေ ပါးစပ်က ထုတ်လိုက်ရမဖြစ်နိုင်မည့်အခြေအနေသို့လည်း ရောက်ရှိနေသည်။
 မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ မြန်မြန်ကြီးပြော
 နေသဖြင့်ပြောသံထဲတွင်အူလန်အသံလန်ငိုသံကြီးပါရောနှောနေ၍
 မသာအိမ်သို့ထွက်ကြည့်သူတို့၏နားထဲတွင် ပြင်းပြသွားလျက် ရင်ထဲ၌
 မြည်ဟည်းသွားကြလေ၏။ တိုက်အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်မှ မိန်းမသုံးဦးတို့အနက်
 ခပ်ရွယ်ရွယ်မိန်းကလေးမှာ ရင်ထဲက နောက်လာသည်။

တဲပေါ်၌လမ်းဘက်သို့ခေါင်းပြုလျက် အသက်ပျောက်သွားသော
 ဦးချက်ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာသေခါနီးမှ ဝမ်းဗိုက်က ဖေါရောင်ဖေါင်းသည့်အတွက်
 လှမ်းလှမ်းကကြည့်ရင် တောင်ဘို့ကဲ့သို့ မြင်မို့နေသော ထိုဗိုက်ကြီးသည်
 အောက်ပိုင်းတပိုင်းလုံး ကို ကွယ်နေ၏။ သေသူကားမချိမဆန်နာကျင်သော မျက်နှာဖြင့်
 တွန့်ရှုံ့နေ၏။ ဝေဒနာခံစားနေရတုန်းကဲ့သို့ ပါးစပ်တဝက်ဟ နေ၏။

ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ရုပ်ကလပ်သည် အိုသောရုပ်လည်းပေါ်၏။ နာသောရုပ်လည်းပြ၏။ နှလုံးအခုန်ရပ်စဲကြောင်းမှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်လေ၏။

အထူးသဖြင့်ခြေနှင့်လက်သည်လူ့လက်လူ့ခြေများနှင့်မတူဘဲ၊ ဆင့်လက်ဆင့်ခြေကဲ့သို့ ခုံးခုံးကြီးတင်းပြောင်တုတ်ဖောင်း မဲသဲနေ၏။ အင်္ကျီဝတ်ခဲလှသော ဦးချက်ကြီးသည် သေရာတွင်လည်း အင်္ကျီဝတ်မထားချေ။ အပြင်သွားလျှင်ဝတ်ရန်ထားသော ဖျင်အင်္ကျီလက်တို တစ်ထည်မှာ ဖေါယောင်လာမှ စွပ်လို့သွတ်လို့ မရသဖြင့် ခြေရင်းဘက်တဲထရံ ချိတ်လျက်အတိုင်းပင် ရှိနေ သည်။

အင်္ကျီပေါ်၌ ထုံးခြောက်ရောင်ပုဝါတစ်ပိုင်းတင်ချိတ်ထားလေသည်။ ပုဝါလေးမှာ ကြေနှမ်းပျော့ဖတ်နေလေပြီ။ သွားစရာ လာစရာရှိလျှင် ခေါင်းတွင်ရစ်ပတ်ကာ လူထဲသူထဲ ဝင်ရသောပစ္စည်းမို့ ဦးချက်ကြီး၏ အသုံးအဆောင်ထဲ၌ ထိုပုဝါသည် လူရာ ဝင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကြေနှမ်းပျော့ဖတ်နေသာပုဝါကလေးသည် တဲထရံ၌ တွဲလောင်းကျနေရာမှ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ထားခဲ့ သည့်အတွက် မဖြေနိုင်ရှာ၊ ဖျော့လျော့ကြေလွင့်နေလျက် လွင့်ကာလွင့်ကာ ငိုပြုရှာသည်။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းဥတုသုံးပါးလုံးအင်္ကျီအဝတ်နည်းခဲ့၍ အလောင်း၏ဝမ်း- ရင်ရှိအသားအထူသည်ကွဲအရေကဲ့သို့ နက်ကြုတ် ကြမ်းထူ၍နေပေ၏။ အိုမင်းမစွမ်းရှိခါမှ ညစောင့်ဒရဝမ်လုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသောကြောင့် ညအိပ်ပျက်ဖန်များ ထားခြင်းကို ပေါ်ပြနေသောမျက်လုံးအစုံမှာ အသက်ပျောက်တာနှင့် ဟောက်ချိုင့်ဝင်သွားကြလေပြီ။

အလောင်းဘေး၌ တဲထရံဖြင့်မှီထောင်ထားသော တောင်စုးတစ်ချောင်းနှင့် ညအခါဂိုဒေါင်ပတ်ပတ်လည်ရှောက်လှည့် ကြည့်ရန် သူဌေးကပေးအပ်ထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။

တောင်စုးနှင့်လက်ဆွဲမီးအိမ်တို့လည်း “ ကျုပ်ကိုပစ်သွားတော့ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲတော့” ဟု အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေရှာ သော ဒေါ်လုံမကြီးနှင့်အတူလိုက်၍ မျက်ရည်တောက်တောက်ကျနေဘိသကဲ့သို့ပင်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည်တဲခါးပန်းမှခေါင်းကို ထူထောင်လျှက် ကိုယ်ကြီးကိုနောက်သို့ကော့လန်ပစ်ကာ “ အသေဆိုးလေခြင်း အေ . . . ကိုဘိုးချက်ရဲ့” ဟုထပ်၍ငိုကြွေးမည်တမ်းလိုက်စဉ် ဖုတ်ဖုတ် ဖုတ်ဖုတ်နှင့် ဒုန်းချပြေးလာသည့်ခြေသံများကို ကြားမိ၍ တဲခါးပန်းပေါ်သို့ ပြန်ကိုင်းကျတော့မည့် ကိုယ်ကြီးကိုထိန်းလျက် ခေါင်းကိုလိမ်၍ ကြည့်လေ၏။

ခြံဝင်းလေးထဲသို့ဆံပင် ဖိုးရိုးဖားလျားဖြင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ကဆုန်ချပြေးလာနေကြ၏။ တဲပေါ်မရောက်ခင်ပင် “အဘဇေ . . . အဘရဲ့” ဟု ပြိုင်တူသံကုန်အော်ဟစ်ခေါ်ကြကာ ပြေးတက်လာကြသည်။

အော်ဟစ်လာကြသောအသံများသည်မီးလောင်ရာလေပင့်ပေးလိုက်သလို ဒေါ်လုံမကြီး၏မီးအုံးထားသော အသည်းနှလုံး ကို လောင်မြိုက်သွားချေ၏။ တဟုန်းဟုန် ထ,

တောက်သွားကာ သူတို့နှင့်အတူရော၍ အားရပါးရကြီး အော်ငိုပြန်လေ၏။

အလောင်းကိုဝိုင်းအုံလျက် ကြွက်ကြွက်ညံ ဝိုကြွေးလိုက်ကြသော မိန်းမသုံးယောက်၏အသံများမှာ ကျန်ရစ်သူများအဖို့ နောက်ဆုံးပြုခြင်းမျိုးဖြင့် မီးကုန်ယမ်းကုန်ဟစ်ငိုနေကြ၍ ဆူညံမစဲရှိနေပေ၏။ ဦးချက်ကြီးမောစဉ်ကသမီးများမှာ အဘနားတွင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လာရောက်ကာလည်း မပြုစုနိုင်ကြ။ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့် တစ်နေ့ရှာမှ တစ်နေ့ အနိုင်နိုင်စားကြရ သူတွေအဖို့ မမာနေတုန်း အဘအတွက်ဓာတ်စာ ဆေးဝါးဘိုးလေးသော်မှလည်း တကျပ်တပြား မထောက်ပံ့နိုင်ကြ။ နောက်ပိတ် ဆုံး သေသွားခါမှသာ ဝိုင်းအုံပြေးလာကြကာ တတ်အားရှိသ၍ ခွန်အားရှိသလောက်ကြိုးအော်ငိုကြရလေ၏။

တဲရေ့ရုံတမာပင်ကြီးထက်၌ အိပ်တန်းတက်ကြရန် ကျေးငှက်ကလေးများ ပျံသန်းလာကြရာ ညနေတိုင်းတမာပင်ပေါ်၌ ဟိုကုန်သည်ကူးဖြင့်ဆူဆူညံညံပြုတတ်ကြသော ကျေးငှက်အုပ်သည် မသာအိမ်မှငိုသံများကိုထိတ်လန့်တကြားရှိကြကာ ဆိတ်ငြိမ် စွာဝပ်နားနေကြ၏။ ရွက်ရော်ကလေးများလည်း သစ်ကိုင်းထက်မှဖြည်းညှင်းစွာ သက်ဆင်းနေကြကာ လေထဲတွင် တစေ့စေ့လွင့် ပါလျက်ရှိနေကြသည်။ တဲထဲ၌ တော်တော်နှင့်ဆူညံမစဲနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီးနောက် ငိုသံများသည် တိတ်သွားကြလေသည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည်သမီးကြီးမကြိုင်နှင့် သမီးငယ်မမြိုင်တို့ကဲ့သို့ပင် တပြိုင်တည်း ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တခဏငြိမ်သက် သွားချေသည့် အတောအတွင်း၌ ရင်ထဲတွင် မျှိုသိပ်ဖုံးဖိထားလို့ မရနိုင်သော အလုံးကြီးကို မသက်သာလွန်း၍ အန်ထုတ်ဖ် လိုက်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်မကြိုင်နှင့် မမြိုင်ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာမထားတတ်ထားတတ်နှင့် ငိုမဲ့မဟန်ဖွင့်အံပြောပြ လိုက်၏။

“မနက်က ညီးတို့အဘက၊ လုံမ. . . . ငါကာဖီသောက်ချင်လိုက်တာဟယ်. . . .” လို့ တင်ငင်ပြောနေတာနဲ့ ပိုက်ဆံမရှိရတဲ့ အထဲ သေခါနီးမှ တမျိုးပြီးတမျိုး ငမ်းနေရသလားလို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အော်လိုက်ငေါက်လိုက်မိတယ်အေ. . . .”

မကြိုင်နှင့် မမြိုင်သည် အလောင်းနားတွင်မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိကြ၍ မြန်မြန်ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ကြကာ မျက် နှာကိုကွယ်၍ ဝှက်ထားလိုက်ကြ၏။ ဒေါ်လုံမသည် အလောင်းကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ လက်များကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြင့် “ပိုက်ဆံတပြားမှမရှိလို့ တော်သောက်ချင်လှတဲ့ကာဖီရေကို ဝယ်မတိုက်တာပါတော့၊ ကျုပ်တသက်လုံးစိတ်မကောင်းအောင် လုပ်သွားတလား ကိုဘိုးချက်ရဲ့. . . .” အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ငိုပြောလိုက်လေ၏။ မကြိုင်တို့လည်း ရင်ထဲ၌ နှင့်သွားကြကာ မျက်ရည် တွေတပေါက်ပေါက်ကျလာကြသည်။

ဒေါ်လုံမသည် ရင်နာနာနှင့် ခုနှစ်သံတက်၍ ဟစ်အော်ငိုပြောလိုက်လေ၏။

ကြားရသူတိုင်းမည်ကဲ့သို့နေကြမည်မသိ၊ ဒေါ်လုံမသည် သူ့အသံကို သူပြန်ကြားမိကာ ပြောရင်း၊ ငိုရင်းမတ်တတ်မှ အရပ်ကို အာရုံရောက်သွားလျက်၊ ယခုနေအခါအရပ်သာလျှင်ကိုးကွယ်ရာဟု ပစ်အားကိုးလိုက်မိ၏။ မကြိုင်နှင့်မမြိုင်သည် ငုံ့နေရာမှ တိုက်နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ထွက်ကြည့်နေသောသူများကို လှမ်းမော်ကြည့်လိုက် ကြသည်။ လူတွေကြည့်နေခြင်းကို မြင်ကာမှ ပို၍ငိုချင်လာကာ တနှံ့နှံ့ငိုကြပြန်လေသည်။ မကြိုင်သည် ငိုနေခိုက်တွင်လျင်သော မျက်စိဖြင့် အမေ့ကို လက်တို့ပြလိုက်ကာ “အဘရေ . . . အဘ၊ သမီးတွေကို ထကြည့်ပါအုံးလား . . . အဘရဲ့” ယူကြိုးမရဖြစ်စွာ ရင် ကွဲမတတ်အောင် ငိုလိုက်ပြန်သည်။ တကယ်တော့လည်း ထ၊ ကြည့်စေချင်သည့်စိတ်ကတော်တော်၊ ပါးစပ်ဖျားတွင်ကပျာကယာရှာရသောစကားလုံးဖြင့် ဧည့်သည်ရောက်လာ၍ ငိုပြလိုက်ချင်သောကြောင့် ငိုပြရရှာသည်။

တိုက်အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာတဲ၏ခြံရှေ့သို့ ရောက်လာသော သားသားနားနားဝတ်စားထားသည့် မိန်းမကိုမြင်မြင်ချင်း ဒေါ်လုံမကြီးသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တဲအောက်သို့ရောက်အောင်ဆင်းကာ ပြေး၍ ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။ “သမီးကြီးရယ် . . . အမေကြီးတော့ မုဆိုးမဖြစ်ပါပြီ . . . ၊ အမေဒုက္ခကို မြင်ဝံ့သေးရဲ့လား . . . ကယ်ကြပါအုံး သမီးတို့ရဲ့” အင်မတန်ကို ခယ၊ဝတ္တ တိုးလျှိုးအောက်ကျိုနိုင်သော အသံလေးတုန်တုန်နှင့် တဲဝကဆီးငိုရင်း ခရီးဦးကြိုဆိုလိုက် လေသည်။ သတင်းမေးလားသောမိန်းမမှာ တဲနားသို့မရောက်သေးခင် ရပ်လျက် မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ဒေါ်လုံမကြီးကို စိုက် ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

“အမကြီးရေ . . . အဘမရှိတော့ဘူး . . . အမကြီးရဲ့၊ အမကြီးသကြားပေးတာ ကြေးဇူးတင်လိုက်တာဆို အဘရဲ့၊ အမကြီးကို ထ၊ပြောပါအုံးလား အဘရဲ့” မမြိုင်မှာ နဂိုရ်က ဘယ်လောက်ပင်အ၊အ သည်နေရာမှာ သူ့ကိုမသင်မကြားရဘဲ အရိပ်အကဲလောက်ဖြင့် နားလည်ပါး လည်ရှိကာ သွက်လက်စွာပြောငိုတတ်လာသည်။

“အမကြီးရယ် . . . အပေါ်တက်ပါ-တက်ပါ” ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောခေါ်ကြသော်လည်း သတင်းမေးလာသော မိန်းမသည် တဲပေါ်သို့တက်ထိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေ၏။ ဦးချက်ကြီး၏ အလောင်းကြီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေခြင်းဖြင့်ပင်တဲပုတ် ကလေးမှာနေရာပြည့်သလောက်ရှိနေရာ တဲပေါ်သို့မတက်လိုဘဲ တဲကပြင်တွင် ခြေတွဲလောင်းချလိုက်ကာ ကိုယ်စောင်း ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ညအိပ်ရာဝင် မျက်စိထဲမြင်နေမည်စိုး၍ အလောင်းကြီးကို စိုက်ပြီးမကြည့်ရဲဘဲ တချက်သာ လှမ်းကြည့်ရုံပင်ကြည့် လိုက်၏။ ထိုနောက် မျက်နှာမကောင်းလှဘဲ ငြိမ်သက်စွာရှိနေပုံကိုပြသော မချမ်းမသာဟန်အမူအရာများသည် ဒေါ်လုံမကြီးတို့ အားနှစ်သိမ့်နေသကဲ့သို့ အပူသည်တစ်စု၏ရင်ထဲ၌ ခံသာရာရသလောက်ရသွားကြသည်။ “ ခံလိုက်ရတာနော် . . . မမာတာသုံးလလောက်ရှိမလား ‘ခင်’ တို့လဲမအားတာနဲ့

တခေါက်မှသတင်းမေးတောင် မရောက် ဘူး”

ဦးချက်ကြီးမသေခင်က တခေါက်မှ မရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက်မိမိအား ခွင့်လွှတ်စေချင်သော သဘောဖြင့် အပြောမျိုး လုံးလုံး မဟုတ်စေကာမူ၊
ဝတ်ကျေတန်းကျေကြည့်ကောင်းအောင်ပြောနေစေကာမူ၊ တိုက်နှင့်တဲနှင့်ကပ်နေပါလျက် မမာတုန်းက တခေါက်တလေမှလာမေးစမ်းဖော်မရခြင်းကို ဒေါ်လုံမကြီး၏စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မှမဖြစ်၊ မည်သို့မှမအောက်မေ့သည်ကို ကျမ်းကျိန် ၍ပင်ပြောရသည်။
တိုက်ပေါ်ကလူများ မကျန်းမမာဖြစ်လျှင်သာ ကိုယ်ကအချိန်မရွေး သွားနှိပ်နှင်းပေးရသည်။ ပစ္စည်းရှင်များက ခင်ခင်မင်မင် နှိပ်နှင်းခံကြကာ၊ တိုက်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ခွင့် ထွက်နိုင်ခွင့် ရှိခြင်းကပင်နဲတဲကျေးဇူးမဟုတ်ဘူးဟု အောက်မေ့ရသေး သည်။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် နံနက်စာချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးတာနှင့် တညလုံးအိပ်ပျက်ခဲ့၍ တခေါ်ခေါ်ဟောက်အိပ်နေခဲ့သော ဦးချက်ကြီးနှင့်တဲကိုပစ်ကာ အရပ်ထဲ၌ တအိမ်တက်ဆင်းလျှောက်သွားနေရလေသည်။
နှုတ်ချိုသို့တပါး၊ လူ့အောက်ကျလို လူပိမသေပါဘူးဟု ပါးစပ်ကလေးချိုချိုဖြင့် လူရည်တတ်များကို ပြားပြားဝပ် ခယ နိုင်မှုကြောင့် လူချမ်းသာပိုင်းမှ ဒေါ်လုံမကြီးကို မသိသူမရှိသလောက်၊ အနှိပ်မခံဘူးသောအိမ်လည်းမရှိသလောက်ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ဘယ်၍ ဘယ်မှဖြင့်နှိပ်စားသော အနှိပ်သယ်မျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

“ နေမကောင်းဘူးလား. . . . သမီးကြီး၊ မညောင်းဘူးလားသမီးကြီး၊ လာလေ. . . . အမေဖော်ချိုးပေးမယ်၊ အပူလည်းထုတ်ဆေး ပျံမယ်”ဟု တတ်သလောက်မှတ်သလောက် နှင်းနှိပ်ပေးတတ်၏။
နှိပ်ပေးနေရင်း အညောင်းပြေအကြောလျော့သူတို့မပျင်းစေအောင် မိမိဝင်ထွက်သွားလာနေသောအိမ်များ၏ သတင်းမျိုး စုံကို မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်ကြီး ဖောက်သည်ချကာ ဖျော်ဖြေရလေသည်။ လက်ကမရပ်မနားနှိပ်ပေးနေသလို၊ ပါးစပ်ကလည်း ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းကလေးကိုစုလျက် မျက်ခုံးချီကာ မေးထိုးကာဖြင့် မဆုံးနိုင်အောင် မမောမပန်းပြောနှိပ်ပေးလေ၏။
အနှိပ်အနှင်းမခံလိုကြလျှင်လည်း သနပ်ခါးတကျောက်ပြင်ဖြစ်စေ အတင်းအဓမ္မ သွေးပေးတတ်လေသည်။ အိမ်ကြီးရှင် များ၏ အလိုက်သိကာ လက်တိုလက်ရှည် ဖင်ပေါလွန်းသဖြင့် အိုကြီး အိုမအရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးပေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် တနေကုန် တနေခမ်း တအိမ်တက် တအိမ်ဆင်း လျှောက်သွားရလျက် ဟိုတိုက်က သည်အိမ်ကဆေး လိုက်ကမ်းလိုက်ကြသော တကျပ်ငါးမူးငွေကို ခါးထဲ၌ လိမ်ထည့်ကာ ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်ရစမြဲဖြစ်သည်။
ဒေါ်လုံမကြီး၏ နှုတ်ဖျားက ချိုချို-ချိုချို ပြောတတ်ခြင်းကို နားဝင်သာ ချိုကြသော်လည်း ရင်ထဲကတော့ မချိုကြပေ။ စကားပြောလျှင် သူ့ကိုယ်သူ အမေ. . . . အမေဟု ထည့်ပြောတတ်၍ အူထဲကမဟုတ်သော်ငြားလည်း အမေ. . . . အမေဟု ပါးစပ်ဖျား ကတော့

ဝိုင်းခေါ်တုန့်ပြန်ကြပါ၏။

“အမေ့ကိုတော့ အားနာပါရဲ့. . . . ခလေးအနီးလေးတွေ
လျှော်ပေးစမ်းပါအမေရယ်. . . .” ဟုပြောကာ “အားမနာပါနဲ့. . . . သမီး ကြီးရဲ့၊
ခိုင်းစရာရှိရင်ခေါ်သာခိုင်း၊ အမေကဘာမှအလုပ်မရှိတာသမီးလည်းအသိ
ဒီပြင်ကောဘာလျှော်ပေးရအုံးမလဲပေး. . . . သမီး” ဟု လိုတာထက်ပိုအောင် ရွန်းရွန်းဝေဝေ
ပြောတတ်ဆိုတတ် လုပ်ပေးတတ်၏။

လူကုတန်အပိုင်းမှ ကိုယ့်သမီးအရွယ်၊ ကိုယ့်သားအရွယ်၊ ကိုယ့်မြေးကလေးအရွယ်တွေဖြစ်စေ
နှိမ့်ချဆက်ဆံဖို့ရန် ဦးမ လေးပေ။ ငတ်ပြတ်လွန်း၍ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်
မရှက်မကြောက်အောက်ကြိုရလွန်းသည့်အတွက် သည်စိတ်ဓာတ်မှာ အ
ကျင့်ပါနေပြီးသားဖြစ်၏။

ဦးချက်ကြီးမာနေတုန်းက ခြေဦးပင်လှည့်မကြည့်ကြဘဲ ဝိုသံကြားမှသတင်းမေးလာသော
တိုက်ပေါ်ကလူကို ဒေါ်လုံမ ကြိုက ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် လူတန်းစားချင်းလည်းမဟုတ်၊ စိန်တွေရွေ့တွေသီးနေသော
လူချမ်းသာမတစ်ဦး တဲကုပ်ကလေးပေါ်ရောက်လာသဖြင့် အမင်္ဂလာအခါကြီး၌ပင်
မင်္ဂလာရှိသယောင်ယောင်။

“ ဘယ်လာနိုင်ပါ့မလဲသမီးကြီးရယ်. . . . သမီးကြီးမှာ ဝေယျာကိစ္စက
အများသား. . . . အမေသိပါတယ်၊ ခုလိုလာတာဘဲ တအားပါဘဲ သမီးရဲ့၊
အမေ့အားကိုးစရာဟာ သမီးပါဘဲ၊ ဘယ်သူရှိလို့တုန်း၊ သူကတော့ အမေ့ကိုပစ်သွားပြီပေါ့၊
အမေတော့ရှေ့ ရှောက် ဒုက္ခရောက်ပါပြီသမီးရယ်. . . . ”
ဒေါ်လုံမကြီးသည်ပါးပေါ်သို့ အသွယ်သွယ်ယိုစီးကျလာသော မျက်ရည်များကို
အင်္ကျီလက်ဖျားကလေးဆွဲလျက် ပွတ် သုတ်ကာ ခေါင်းမမော်ဘဲ တရွတ်ရွတ်ငိုပြောနေလေ၏။

ပြောရင်းပြောရင်း အလွန်အလွန်လည်းထမ်းနည်းလာ၏။ ဦးချက်ကြီးသုံးဆလောက်
မမာနေသည့်အခိုက်၊ ဒရဝမ်မလုပ် နိုင်သဖြင့် သူဌေးကချက်ချင်းလူစားသွင်းပစ်လိုက်ရာ
သုံးလအတွင်း ဘယ်ကမှဝင်ငွေမရှိကြဘဲ တကျပ်ငါးမူးရဖို့အရေး တအိမ် တက်ဆင်း
သွားခ၊ ယ ဖို့ရန်မှာလည်း လူမမာအနား၌ ထားခဲ့ဖို့ရန် လူခွဲမရှိသဖြင့် လာဘ်ပိတ်ခြင်းအတွက်
လူမမာနှင့်လည်း တရန်၊ သားသမီးများပေးကမ်းထောက်ပံ့နိုင်သောငွေကလည်း
မဖြစ်စလောက်၊ လူမမာ၏အတွက် အစိုးရ၏ အခမဲ့မြန်မာဆေး ပေးရုံကဆရာ့ဆီမှာ
ဆေးသွားတောင်းရတာလည်း အဝေးကြီး၊ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရလွန်းလို့
ဒူးတွေတောင်ဆာနေပြီ. . . . ။

အိုကြီးအိုမ ဒုက္ခရောက်လှသဖြင့် ဦးချက်ကြီးမသေမီက သေနိုင်ခဲ့လှ၏ဟု အောက်မေ့မိတာ
သေပြန်တော့လည်း မသာ ချစရာစရိတ်အတွက်အရေးတကြီးလိုလာရပြန်လေသည်။
ဒေါ်လုံမကြီးသည် အသက်(၆၀)ကျော်ပြီပို့သီချိုင်းကို

မျက်စောင်းထိုးထားပြီဖြစ်၍မသာတွေပို့ခဲ့ရပေါင်းလည်း အခေါက် ပေါင်း
မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍။ သေသောသူကတော့ဆိုပါ
သူကတော့ဝဋ်ကျွတ်သွားလေရဲ့၊ ငါ့မှာသာ ရှေ့ရောက် ၍ မသေမချင်းရောက်ရအုံးမယ့်
ဒုက္ခတွေအတွက် နေရစ်ခဲ့ရသေးတာပါကလားဟု ဘဝကို အကွင်းသားမြင်နေရသဖြင့်
တုန်လှုပ် လှိုက်လှဲစွာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေလေ၏။

ဒေါ်လုံမကြီးသည် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှိုက်ငင်ငိုနေ၏။ ရင်ထဲမှ ရှိုက်သံတို့သည်
ဆင့်ကဲဆင့်ကဲထွက်ကန်နေကာ၊ လူတွင် မက တဲပုတ်ကလေးပါ သိမ့်သိမ့်ခါအောင်
ရှိုက်နေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေသည်။
သတင်းမေးလာသော တိုက်ကြီးပေါ်မှ 'ခင်' မှာ ကိုယ်ကိုတုန်ယင်ကာ
သည်းထန်စွာရှိုက်ငင်နေသော ဒေါ်လုံမကြီးကို မြင် ရတာ မသက်သာလွန်း၍
စိတ်ထဲကနောက်ကျိလာသည်။ ဆရာဝန်ကမိမိကို နှလုံးရောဂါရှိတယ် ဟု
ရောဂါအမည်တပ်ပေးထား သဖြင့် နှလုံးမချမ်းသာစရာများကို မသိချင် မကြားချင်သမို့
ရှောင်နိုင်ရှားနိုင်မှ တော်တော့မည်။

“ သားတွေ သမီးတွေရှိသားဘဲ...၊ ဘာအားငယ်စရာရှိသလဲ ”
ဒေါ်လုံမကြီးသည် မိမိကို အားပေးစကားပြောကြားလိုက်သော ခင်၏ မျက်နှာကို ရှိုက်ငိုရင်း
တွေငိုငင်ကြည့်လိုက်မိ သည်။ သူပြောသလို သားသမီးများရှိသားဘဲဟု အားကိုးဖို့ရန်မှာ
ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိလေ၏။
ဦးချက်ကြီးရှိစဉ်က ဒရဝမ်အလုပ်ကလေးဖြင့်ရသည့် လစာငွေကလေးကိုပင် သားသမီးများက
သူတို့မှာ မလောက်ငှနိုင် တိုင်း လာနှိုက်ကြသေးသည်။
ဒေါ်လုံမကြီး၏သားကြီး “ကိုသာဆိုင်” မှာ လက်သမားလုပ်လျက်၊ သားငယ်ကိုဘဇံက
ကားဝပ်ချော ရုံတစ်ရုံတွင် တနေ့ ၂-ကျပ်၊ ၂-ကျပ်ဖြင့် ကားပြင်ဆရာ မက်ကဲနစ်၏
တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရာအလုပ်ကို သင်လုပ်လုပ်နေရ သည်။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး
အိမ်ထောင်သည်များဖြစ်ကြလျက် မကြိုင်က ကလေးငါးယောက်နှင့်မုဆိုးမဖြစ်ကာ၊
နောက်ထပ် ကလေးသုံးယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါကြ၏။
ကလေးသုံးယောက်အဖေ မြူနီစပါယ် လမ်းပြင်အလုပ် သမားယူမိ၍ ရသည့်လစာကလေးနှင့်
ကလေးတအုပ်ကြီးကို ဝအောင်မကျွေးနိုင်ကြပေ။ တဘက်တလမ်းက ဝင်ငွေရအောင်မနက်
တိုင်း အရပ်ထဲလည်ပြီး ပဲပြုတ်ထွက်ရောင်းရသေးသည်။
မမြိုင်မှာမကြိုင်ထက် ကြပ်တည်းသေး၏။ ခလေးနှစ်ယောက်ရမှ လင်ကမယားငယ်ယူသွား၏။
မတ်တတ်ပြေးနို့စို့ ရွယ်လူမမယ်ခလေးကလေးတွေမျက်နှာဖြင့် ယောက္ခမအိမ်တွင်ပင်
ကပ်ရပ်မို့ခိုနေရလေသည်။ နံလွန်း , အလွန်း၍ ယောက္ခမ မကြည်ဖြူသည့် တနေ့ကိုယ့်ဆီသာ
လာမို့ခိုအုံးမည့် သမီးဖြစ်သည်။
ဒေါ်လုံမသည် အရပ်ကိုကပ်မို့ကာတဘက်တလမ်း အားကိုးအားထားပြုနေရသူမို့
သူ့စိတ်ရင်းအတိုင်းပင် “ဘယ်သူရှိလို့ တုန်း သမီးတို့သာ အားကိုးစရာ ရှိပါတယ်” ဟု
ဖွင့်ဟပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေရယ်. . . .ဘာအားငယ်စရာရှိသလဲ-ခင်တို့လည်းရှိသားဘဲ” သနားကြင်နာစွာ အားပေးစကားမျိုး အကယ်၍များ ကြားလိုက်ရမည်ဆိုပါက ခုလိုချိန်ခါမျိုး၌ မစားရဝခမန်း တအားရှိသွားမှာ မုချဖြစ်သည်။

သတင်းမေးလာသောမိန်းမမှာ သူ့ဘက်ကသည်စကားမျိုး နှုတ်အားဖြင့် သက်သာဖွယ်ရာနှစ်သိမ့်လိုက်ဖို့ရန် စိတ်ထဲက ကိုမပါသောကြောင့်မတတ်နိုင်ပေ။

မကြိုင်နှင့်မမြိုင်သည် တဲရှေ့သို့ရှောက်လာကြသော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်မြင်ချင်း“အကိုတို့ဇေ. . . . အဘ မရှိတော့ဘူး. . . . အကိုတို့ရဲ့” ဟု ဆီး၍ လှမ်းအော်ငိုပြောလိုက်ကြပြန်သည်။

သားတွေကိုမြင်လျှင် တလိပ်လိပ်ထက်လာသော

အလုံးကြီးကိုဖိလျက်“သားတို့ဇေ. . . . အမေဒုက္ခ ကြည့်ကြပါအုံးလားကွဲ့” ဟူ၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း သမီးများနှင့်အတူတူ ရောအော်ငိုလိုက်သည်။

ကိုသာဆိုင်သည် အလောင်းဘေး၌ နှာရေများထွက်လျက် မသာမယာရှိသောမျက်နှာဖြင့် တဲအဖီကို မှီထိုင်လိုက်သည်။ ဦးချက်ကြီးထားပစ်ခဲ့သော တောင်တူးနှင့် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကလေးကို ဝိုင်ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဒေါ်လုံမကြီး၏ငိုသံကို တဒိတ်

ဒိတ်ရင်ခုန်ခံစား နားထောင်ရင်း၊ သားအကြီးဖြစ်၍ သူတာဝန်ကျသော

မသာကိစ္စအစီအစဉ်များကို စဉ်းစားနေလေ၏။ သံဖြူဆိုင် က အောက်လင်းဓာတ်မီးနှစ်လုံး သွားငှားရမည်။ တဲရှေ့၌ ကနဖျင်းထိုးဖို့ရာအတွက် ဝါးနှင့်ကျူဖျာများကို စဉ်းစားလိုက်ရာ မီးရ ထားသံလမ်းဘေးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အမိုးမိုးပေးစဉ်က ကျောင်းအောက်၌ ပုံထားသော ဝါးနှင့်ကျူဖျာများကို မြင်ခဲ့၍ ဘုန်း ကြီးဆီခဏသွားငှားရန် အကြံပေါ်လာသည်။

ခေါင်းအတွက်ကလည်း ကြိုတင်မှာထားဖို့ အရေးကြီးသည်။ ခေါင်းကို ခပ်ကြီး ကြီးမှာရမည်ဖြစ်သဖြင့် အကုန်သက်သာအောင် အကူငွေကြည့်ပြီး ကိုယ်တိုင်ယှဉ်ဝယ်စပ်ရ ကောင်းမလား။

အရပ်လူကြီး ဦးအောင်ဘတို့ကို အကြောင်းကြားကာ ဖဲဝိုင်းကောင်းဖို့ လူစုအုံးမှာ ဝိုင်ငေးကောင်းလို့ တွက်ကိန်းကိုက်ခဲ့ လျှင် မသာကို ၃-ရက်မှ ၅-ရက် တိုးထားလိုက်မည်။ အကောက်မှ စရိတ်ကျေအောင်ရပါမလားဟု တထင့်ထင့်ပူပန်နေမိပြန် သည်။ တလောက ဆိုက်ကားသမားလှထွန်းသေတုန်းက မသာစရိတ်ကျေရုံအပြင် သုံးလေးဆယ် မြတ်လိုက်သည်ကို သတိရ၍ ပူပန်စိတ်နည်းနည်းလျော့လာပြန်သည်။ ဖဲဒိုင်ခံဖို့ အဓိကလုပ်ရပေမည်။

ကိုဘဇံမှာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသော အလောင်းကြီးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နေ့လည်က ဝေဒနာကို မရှုမလှခံရင်း နောက်ဆုံးဒေါသကြီးစွာ အားအင်မကျန်တော့သည်အထိ ရုန်းကန် ညည်းတွားနေသောပုံသဏ္ဍန်ကြီးကို မြင်ယောင်မိကာ တောင့် တောင့်ကြီးစန့်နေသော အလောင်းအား “ အဘအတွက် သေတာဘဲကောင်းပါတယ်ဗျာ. . . .” ဟု စိတ်ထဲက ပြောကြားဖြေဆည်နေ လေ၏။ အပြင်ဘက်တွင် အနည်းငယ်မှောင်၍ပင်လာသည်။ ပြာနွမ်းနွမ်းအရောင်တို့သည်တွားလာကာ

လူသေကိုလွှမ်းမိုးလျက် ချောက်ခြားလှုပ်ရှားစရာ ဖြတ်သန်းကျရောက်လာချေပြီ။
ထိုအခိုက် ရုတ်တရက်စိန်နှင့်မြရောင်များ
တဝင့်ဝင့်တောက်လက်သွားသဖြင့်ဆည်းဆာမှောင်သည် လွင့်စင်သွားလေ၏။
မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့်ရိုကြသော မကြိုင်နှင့် မမြိုင်တို့သည် ရင်တခုနုနုဖြင့်
စိန်ရောင်မြရောင် ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ တအား စိုက်ကြည့်ကြ၏။

သတင်းမေးလာသော 'ခင်' သည် ခါးကိုဆန့်လျက် စိန်နှင့်မြ
နှစ်ပါးသွားလက်ကောက်ဝတ်ထားသည့် ညာဘက်လက်ဖြင့် ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ကို
ရိုနှိုက်နေလေ၏။ လက်ချောင်းများမှာ အိတ်ထဲက တော်တော်နှင့်ထွက်မလာကြ။ သေချာစွာ
အိတ်တွင်း၌ စမ်းနှိုက်နေခြင်းကြောင့် မတ်မတ်ဆန့်ထားရသောခါးသည်
ဘယ်ဘက်သို့တဖြေးဖြေး ကိုင်းကျလာလေသည်။

မကြိုင်နှင့်မမြိုင်မှာမျက်တောင်ကိုမဆတ်နိုင်ကြဘဲ အိတ်ထဲမှထွက်လာမည့်လက်ကို
မြှော်ငုံကြည့်နေကြစဉ် တလက်လက် တောက်ပနေကုန်သော စိန်ရောင်မြရောင်တို့မှာ
တချက်တချက် မျက်စေ့ကျိန်းသွားလေသည်။
ဒေါ်လုံမကြီးမျက်နှာ၌ မျက်ရည်တို့သည် မှုံသီဝေနေသော မျက်လုံးတို့မှ
ပါးရေပါးတွန့်ကြောင်းများအလိုက် စီးဆင်းကျ လာလေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံခဲ့ရပေါင်းများပြီမို့
ညှိုးလျော်ရော့တွဲရုံခေါက်နေသောမျက်နှာသည် အိတ်နှိုက်နေသောသူကို အသ နား
ခံထားခြင်းဖြင့် တမဟုတ်ခြင်း ဇီးရွက်ကလေးလောက် ငယ်သွားလေသည်။ အိတ်ထဲမှ
တော်တော်နှင့်ထွက်မလာသေးသော လက်ကို ခပ်စမ်းစမ်း မြှော်လှမ်းကြည့်ရှုနေကြလျက်
အားကိုးထင်မှန်းလိုက်သည့် တွေးလုံးထင်လုံးများမှာ ဒေါ်လုံမကြီး၏
ရင်ထဲ၌ပြည့်သိပ်ရွလှုပ်နေကြ၏။ ရွလှုပ်နေသဖြင့် အားတက်သရောမြူးလာသော အသိကို
အမှတ်မထင် ခံစားရသေး၏။

လက်ညှိုး လက်မ နှစ်ချောင်းဖြင့် ချွေးခံအိတ်ထဲမှ ညှပ်ကိုင်နှုတ်ယူလိုက်သော ငွေစက္ကူ ၅-
ရွက်သည် အပြင်သို့ တ ကြိမ်တည်းထွက်မလာကြဘဲ တရွက်စီ တကြိမ်စီ ပေါင်ပေါ်သို့
ထွက်ကျလာကြ၏။ ပေါင်ပေါ်၌ ငွေစက္ကူ ၅-ရွက် စေ့သွားသော အခါ စုထပ်ယူလျက်
ဒေါ်လုံမကြီးကို “ဘကြီးချက်ကြီးအတွက် လှူပါတယ်” ဟု ညင်သာပျော့ပျောင်းသော
လေသံလေးဖြင့်ပြော ကာ မသာကူငွေ ၅-ကျပ်ကို ကမ်းပေး၏။
တချိန်လုံး ရင်ခေါင်းတက်၍ ပြည့်သိပ်ရွလှုပ်နေကြသည့် တွေးလုံးထင်လုံးတို့သည်
မတင်မကျနှင့် ရင်ထဲ၌ နှင့်သွား လေ၏။ ဤသို့သောအသက်အရွယ်နှင့်
ကိုယ့်အိမ်မှာလက်တိုလက်ရှည် ကူဖော်လောင်ဘက် လုပ်ကိုင်ပေးဖော်ရတာတွေ
ထောက်ထားကာ မသာအတွက်သူတို့အခြေအနေနှင့် ကူငွေ ၁ဝိလား၊ ၂ဝိ-လား ဟူသော
တွေးလုံးထင်လုံးတို့သည် မွန်နေသဖြင့် ဒေါ်လုံမကြီးမှာ ကိုယ့်အခြေအနေကို
ကိုယ်မေ့နေခဲ့၏။

မိမိအားလက်ကမ်းနေသော ငွေ၅-ကျပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရမှာလောက် စိတ်ဆင်းရဲတာမရှိ

အကူငွေပေးကမ်းနေတာငြင်း ပယ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်၊ မျက်နှာငယ်လှသည့်ကိုယ့်ဘဝကို ရှက်ရှက်နှင့်မလှမ်းနိုင်လှမ်းနိုင် လှမ်းယူရကာ “ အရပ်ကောင်းတော့ အလောင်းလှပါတယ် သမီးကြီးရယ်. . . ” ဟု ခေါင်းကိုမဖော်နိုင်ဘဲကူတဲ့သူကျေနပ်အောင် အောင့်သက်သက်ပြန်ပြောလိုက်ရလေ၏။
“ကဲ. . . အားလုံးဘဲခင်’ ပြန်လိုက်အုံးမယ်. . . နော်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှုတ်ဆက်ထသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဒေါ်လုံမကြီး သည် အလောင်းကြီးကို လက်ထဲက ကျပ်တန်ငါးရွက်ထောင်ပြလျက် “အေ. . . ကိုဘိုးချက်ရဲ့၊ ကာဖီရေသောက်လိုက်ချင်တယ်ဆို၊ ကာဖီရေလေးထသောက်လိုက်ပါအုံးလား” ဟု ကြိုးတင်လိုက်သည်။
ဦးချက်ကြီးမှာ ငွေစက္ကူ ၅-ရွက်ကို မမြင်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ပါးစပ်ကိုမူ တဝက်ဖွင့်မြဲ ဟ၊ဖွင့်ထားလေ၏။

ဂျာနယ်ကျော် မမလေး

အဝယ်နှင့်အရော်

မနွေးဝယ်သည် သင်္ဘောခသုံးဆယ့်လျက် မိလ္လာခန်းကြီးကို စီးမိလျက်သားဖြစ်နေလေ၏။ သင်္ဘောဦးခန်းထဲ၌ မိလ္လာနံ့ သည် လှိုက်နံ့နေသည်။ စူးစူးဝါးဝါးထောင်းကနဲရလိုက်သော မစင်နံ့ကြောင့် အော်ဂလီဆန်သွားလေသည်။ သင်္ဘောဦးခန်းထဲ၌ ခရီးသည် မည်သူမျှမရှိကြ။ ချေးလက်လေးသစ်တက်နေသော စားပွဲခုံရှည် အဟောင်းတလုံးနှင့် တောင်တလုံးမြောက်တလုံးရှိနေ သော သစ်သားကုလားထိုင်ဟောင်း သုံးလေးလုံးကို တွေ့ရသည်။ ဦးခန်းထဲရှိ အိမ်သာခန်းမှာ ပွင့်နေသည်။ အခန်းထဲ၌ မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့အောင် ဂျိုးကပ်လျက် မဲကျံပေညစ်နေသော နောက် ဖေးအိုးကြီးမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိပင်၊ အိုးထဲ၌ရှိသော မစင်တို့သည် အလုံးအရင်းနှင့်ပိတ်ဆို့နေကာ ကြမ်းပေါ်၌လည်း ဖိတ်စင် အိုင်စီးလျက်ရှိကြသည်။ ခရီးသည်များမျက်နှာသစ်ရန် ထားသောကြွေခွက်သည် မိလ္လာအိုးကြီးနှင့်မခြား ဝါကျင့်လျက် အသွင်ရော အဆင်းရော နင်လားငါလား ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဖေးအိုးကြီးပြည်လျှံနေလျှင် ထိုခွက်ထဲတွင် အသုံးပြုသွားလည်း ခွက်မှားခံနိုင်သော အသွင်အပြင်ရှိသည်။ နောက်ကျိသောမြစ်ရေများသည် မျက်နှာသစ်ခွက် ဘုံဘိုင်နှုတ်သီးခေါင်းမှ တစက်စက်ထွက်ကျနေသည်။ ခွက်ထဲ၌ ထမင်းစေ့၊ ဆေးပြင်းလိပ်တို၊ သံပုရာခွံများနှင့် အခြားမသတိစရာများပါ ရောထွေးလျက် ပိတ်ဆို့ ပုတ်ဟောင်နေပေသည်။ မနွေးဝယ်သည် နှာခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ဖိလျက် နောက်ဖေးခန်းတံခါးကို တအားဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောဦး မှ ပိတ်ထားသောမှန်တံခါးကိုဆွဲချသည်။ ကုလားထိုင်ကို လေတင်၌ ရွှေ့ဆွဲထိုင်လိုက်တော့မှ အနံ့နည်းနည်းသက်သာသွားလေ သည်။ နေ့ချင်းပြန်သင်္ဘောဖြစ်၍ ကုန်တင်ကုန်ချများသဖြင့် သင်္ဘောထွက်ရန် အချိန်အတော်စောင့်ရအုံးမည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်ကပ်ချင်း

လုတက်ကြသောခရီးသည်တို့သည် ဆင်းသွားသောခရီးသည်များစွန့်ပစ်သွားသည့် အမှိုက်ထဲ ဖုတ်ထဲ၌ပင် တိုးထွေ၍ ခင်းကျင်းထိုင်ကြရလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်၌ အမှိုက်တသောသော၊ ဖုတ်တသောသော ရှိသည့် အတွက် စိတ်မသန့်ခြင်း၊ မျက်စေ့ရှုပ်ခြင်းမရှိကြ။

ညစ်ပတ်ခြင်းတွင် အရေထူကာ အစွမ်းကုန်ကျင့်သားရနေကြပေပြီ။

“သောကြာစာစာင်ပါတယ်၊ ဒီလ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်” မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များပိုက်လျက် အခန်းထဲဝင်လာသောသူငယ်သည် ပြင်းပြစွာ လှိုက်နံ့နေသော မိလ္လာနံ့ကြောင့် ဆုံးအောင် မဆက်နိုင်ရှာ၊ ပါးစပ်ပါပိတ်သွားလေ၏။ “နံ့လိုက်တာဗျာ” အခန်းထဲသို့ နှာခေါင်းပိတ်ဝင်လာခဲ့ကာ၊ မနွေးဝယ်နားသို့ရောက်မှ သက်ပြင်းထုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ “ဒီသင်္ဘောမှာ ဂျာဒူးမပါဘူးလားကွယ်” “ဂျာဒူးရှိတာပေါ့ဗျာ၊ အခုသင်္ဘောလိုက်တဲ့ဂျာဒူးက ဗမာ၊ လက်ပတ်နာရီနဲ့ ဥသယယားလက်စွပ်နဲ့ စမတ်သိပ်ကျတာ၊ အိမ်သာဆေးကြောတဲ့အလုပ်ကို သူဘယ်လုပ်ပုံမလဲ၊ ဒီအလုပ်ကို လခသာနာမည်ခံယူတာ သင်္ဘောပေါ်တံမြက်စည်းလဲ့ပြီး၊ အိမ်သာဆေးကြောတဲ့အလုပ်ဟာ သူ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လခယူဘို့သာ သူ့အလုပ်”

သူငယ်သည် သူပိုက်လာသောစာအုပ်များကို စားပွဲခုံပေါ်၌ချကာ၊ အနံ့ထွက်နေသောအိမ်သာခန်းကိုကျောခိုင်းလျက်၊ စွတ်တိုက်နေသောလေကို မျက်နှာမူ၍ ပြောပြနေသည်။ “ဒီသင်္ဘောများ နိုင်ငံခြားသားတွေသာတက်စီးရင် တို့ဗမာကို ဘယ်လောက်များ အထင်သေးလိုက်မလဲကွယ်၊ ရွံစရာ ကြီး. . . .” မနွေးဝယ်သည်ပြောပြီးနုလုံးနာနာဖြင့် မျက်နှာကို မဲရှုံ့ထားလေသည်။ “မကြာသေးဘူးဗျ. . . မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဝန်စည်စလှယ်တွေနဲ့ သင်္ဘောပေါ်တက်လာတယ်၊ အခန်းထဲရောက်ပြီး ငနဲ ထိုင်တောင်မထိုင်နိုင်ဘူး၊ နံလွန်းလို့တခါထဲ ဆင်းပြေးတာဘဲ” သူငယ်သည်ပြောပြီးတံခါးပေါက်မှ ပစ်ကနဲတံတွေးထွေးလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဧရာဝတီမီးသင်္ဘော နှင့် ပြည်တော်သာခေတ် ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောကို နှိုင်းယှဉ်ကာကြည့်လေသည်။ သန့်ရှင်းခြင်း၊ စည်းကမ်းရှိခြင်းမှာ ခေတ်ချင်းမမှီ၊ အရောင်အဆင်းချင်းလည်းမမှီ။

“ဒို့ခေတ်ဒို့လက်ထက်မှာ မျက်နှာဖြူတွေ အုပ်စိုးသွားတဲ့ ခေတ်ထက်ပိုပြီးသန့်ရှင်းတယ်၊ ပိုစည်းကမ်းရှိတယ်များဖြစ်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ. . . .” ဟု တွေးတောကြည့်မိသည်။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲကြီးကို တွေးတောကြည့်သောစိတ်ကူးယဉ်အတွေးတို့သည် ကြာရှည်အစွဲမထင်။ အလွယ်တကူပျက်ပြယ် သွားလေသည်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ပုံပေါ်မှ ကြိုက်ရာစာအုပ်များကို ရွေးချယ်ယူကာ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူငယ်လေးသည် စာအုပ်များကို ယူပိုက်လျက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ရောက်အောင် အပြေးထွက်ကာ အခန်းတံခါးကို ဂျိုင်းကနဲမြည်အောင် ဆောင့် ပိတ်သွားလေသည်။ ဘောင်းဘီပြာနှင့် အရပ်ခပ်ရှည်ရှည် သင်္ဘောလိုက်ရဲသားတယောက်သည် အခန်းတံခါးကို လှည့်ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ခပ်တည်တည်ဝင်လာသည်။ မနွေးဝယ်သည်ရဲသားကို တချက်ကြည့်လျက် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ တံတားနား တွင်ငါးဖမ်းနေသော တံငါသမ္ဗောန်ကလေးကိုတွေ့ရသည်။ ရဲသားသည်နောက်ဖေးအိမ်သာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားသည်။ သင်္ဘောဦးမှ စွတ်တိုက်နေသောလေကြောင့် မိလ္လာအနံ့အသက်များ အခန်းပြင်ဘက်သို့ လုံးထွက်သွားသည်။ ဦးခန်းနှင့် နီးကပ် သောနေရာ၌ ခရီသည်ဘုန်းကြီတပါးနှင့် လူနှစ်ယောက်သည် ကပျာကယာနာခေါင်းပိတ်လိုက်ကြလေ၏။ ဘောတံတားပေါ်၌ ကုန်တင်ကုန်ချများ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေ၏။ ဧရာမရေခဲတုံးကြီးများသည် တံတားအလည်လောက်ကနေ၍ အရှိန်ဖြင့်ဆိပ်ခံတွဲပေါ်သို့တတုံးပြီးတတုံး လျောဆင်းနေကြ သည်။ ကုန်းပေါ်မှ သင်္ဘောအလုပ်သမားများသည် ရေခဲတုံးကြီးများကို အောက်သို့ရောက်အောင် တွန်းချလိုက်ကြသည်။ တံတားအောက်ခံတွဲအောက်မှ အလုပ်သမားတစုက ဆီးဖမ်းယူကြသည်။ အောက်မရောက်ခင် မဖမ်းမိလိုက်လျှင် အရှိန်ဖြင့်လျော ဆင်းလာသော ရေခဲတုံးကြီးမှာ ဆိပ်ခံတွဲနှင့်ဆောင့်လျက် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားကာ လေးစိပ်လေးမွှာ ကွဲစင်ကုန်လေသည်။ တံတာတခုလုံးရွဲစိုနေသည်။ တံတားအဆင်းအတက် သွားသူလာသူတို့သည် လျောဆင်းနေသောရေခဲတုံးကြီးများကို ရှောင်ရှားဘေးကပ်လျက် သွားကြရသည်။ မနွေးဝယ်တံတားပေါ်က ရှုမျှော်ခင်းတခုလုံးကို ငေးမောနေရာမှ အိမ်သာခန်းထဲမှ မထွက်လာသေးသောရဲသားကို သတိရ ကာ

နာခေါင်းယဉ်နေပြီထင်ပါရဲ့ ဟု အံ့ဩသွားလေသည်။ သင်္ဘောနှင့်ကပ်လျက် သဗ္ဗာန်ကြီးပေါ်သို့ တခိုင်ပြီးတခိုင်သယ်ချနေသော ငှက်ပျောခိုင်များကား တခိုင်ပေါ်တခိုင်လှဲလျက် သဗ္ဗာန်ပြည့်သည်အထိ မကုန်နိုင်သေးချေ။

သဗ္ဗာန်တစ်စီးပြည့်မောက်သွားလျှင် နောက်တစ်စီးက လာကပ်တင်နေပြန်၏။ မနွေးဝယ်သည်သင်္ဘောထွက်ရန် အချိန်ကြာစွာစောင့်ရသဖြင့် ငြီးငွေ့လာသည်။ နံနက် ၁၁ နာရီလောက်က သင်္ဘောဆိပ် သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ သင်္ဘောမဆိုက်သဖြင့် ၃ နာရီလောက် ထိုင်စောင့်ရသည်။ သင်္ဘောအရောက်နောက်ကျနေရာ အိမ်ပြန်သွား ရန် စိတ်ကူးသေးသည်။ အိမ်ပြန်သွားလျှင် အဖွားကပြန်လွှတ်ချင်မှ လွှတ်မှာ စိုးရသည့်အတွက်ကြောင့် မပြန်ဝံ့ဘဲ တံတား၌ဒုက္ခခံပြီးစောင့်နေရ သည်။ နေ့လည် ၂ နာရီခွဲမှ သင်္ဘောလာကပ်သည်။ အထွက်နောက်ကျသဖြင့် မနွေးဝယ်သွားရမည့်မြို့သို့ ညဉ့်နက်မှ ရောက်ပေ လိမ့်မည်။

မနွေးဝယ်သည်ညဘက်အချိန်မတော်ကြီးသွားဆိုက်မှာစိတ်ပူနေလေသည်။ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်ရွာ ဖြစ်ပေသည့် အချိန်မတော် ကြီးမတက်ဝံ့၊ ရွံ့သည်၊ မြို့ရွာမငြိမ်သက်၍ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့သည်မှာ ၈ နှစ်ခန့်ရှိတော့မည်။ ဒီအတောအတွင်း တခေါက်မှ ပြန်မရောက်ဘဲမြို့နှင့် အဆက်ပြတ်နေသည်။ လူသာမြို့နှင့်အဆက်ပြတ်လျက် လုပ်ငန်းမှာ အဆက်မပြတ်ချေ။ မနွေးဝယ်တို့၏ဆန်စက်မှာ မနွေးဝယ်သွားမည့် မြို့နှင့် ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်ဝေးသောနေရာတွင်ရှိလေသည်။ မနွေးဝယ်မှာ ငယ်စဉ်ကပင်မိဘမရှိ အဖွားနှင့်ကြီးပြင်းရသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး အဖွားက ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်၍ ကောလိပ်တွင်အိုင်အေအထက်တန်းအထိနေခဲ့ပြီး၊ စစ်ဖြစ်ခါနီးအဖွား က စိတ်မချ၍ ကျောင်းထွက်ရကာကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ ပြန်နေရသည်။ မနွေးဝယ်တို့၏ဆန်စက်တွင် အုပ်စီးနေသောဦးနောင်မှာ ဆန်စက်ကြီးနှင့် ဖွားဘက်ဖြစ်၏။ အဖွားစက်တည်ကတည်းက ဦးနောင်ကိုလုံးလုံးလွှဲအပ်ထားသည်။ ဦးနောင်ပြီးလျှင်ကိစ္စအားလုံးပြီးသည်။ တနှစ်အတွက်စက်ကလည်၍ ရသမျှအခနှင့် လယ် ထွက်စပါးများကြိတ်သော ဆန်အရောင်းအဝယ်၊ စပါးအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတခုလုံး ဦးနောင်သဘောအတိုင်း မျက်နှာလွှဲထား လေသည်။ မြို့ရွာမငြိမ်သက်၍ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်ရန်ကုန်သို့ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း၌ တိုက်ခန်းကလေး ငှားနေကြလျက်၊ စက်မှပို့သောငွေဖြင့် မြေးအဖွားနှစ်ယောက် ခပ်ကျစ်ကျစ် သုံးစွဲနေထိုင်ကြသည်။ ဦးနောင်မှာရွာကဆန်စက်မှ မနွေးဝယ်တို့ မြို့ပေါ်ကအိမ်သို့ရွှေ့ပြောင်းနေလျက် ဆန်စက်သို့နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းလေသည်။

မနွေးဝယ်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ တိုက်ခန်းထဲတွင် အချိန်ကုန်နေခြင်းအတွက် ညည်းငွေ့လှသည်။ အဖွားက ကျောင်း ဆက်နေခွင့်လည်းမပြု အလုပ်လုပ်ရန်လည်းခွင့်မပေး။ “တို့မြေးအဖွားနှစ်ယောက်ထဲဟာ လောက်ငုသားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်း. . . .” ဟု ဆိုသဖြင့် အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ အိမ်ထဲ၌ ပိန်လိန်နေရလေသည်။ အဖွား၏ညီမ အမေဖုံသည် မကြာသေးမီက အညာမှရောက်လာသည်။ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး တံခါးချက်ချ ပိတ်ထားသော တိုက်ခန်းကလေးထဲမှ မနွေးဝယ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သူကား အမေဖုံဖြစ်လေသည်။

ဆန်စက်မှလစဉ်ပေးပို့နေသော ဦးနှောင်၏စာရင်းတွင် အက်စ်အေအမ်ဘီ ဆန်ဝန်ထောက် တရားရုံးကို လာဘ်ထိုးရသော စာရင်းများ အမြဲပါတတ်လေသည်။

မနွေးဝယ်မှာဆန်စက်စာရင်းရှင်းတမ်းကြည့်ပြီး “လွန်လွန်းတယ်” ဟုပြောလျက် မကြေမချမ်းနှင့် စာရင်းလက်ခံပိတ်ရသည်။ ဆန်စက်သို့ ကိုယ်တိုင်သွားကာ အုပ်ချုပ်စီမံလုပ်ကိုင်ချင်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှအဖွားက ခွင့်မပြုချေ။ အမေဖုံရောက်လာတော့မှ အဖွားကို နဲ့နိုင်သူ ပေါ်လာလေသည်။ “ဒီလောက်လာဘ်ထိုးရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားအမေရယ်၊ စာကလေးအပြီးနှုတ်ခေါင်းနှုတ်နဲ့ အမတို့ဟာဘယ်ကျန် ဘယ်ကျန်တော့မလဲ၊ အမတို့မလဲ အကျိုးတွေ၊ အကန်းတွေကျနေတာဘဲ၊ အဲသလိုမျက်နှာလွှဲပြီးပစ်ထားကြ၊ တစ်နေ့ဆန်စက်မှာ ကိုနှောင်မရှိရင် ဒီဆန်စက်ကြီးမီးသာ ရှို့ပစ်လိုက်ကြပါတော့. . . .” အဖွားသည် နားမဝင်မကြားချင်သလို လုပ်နေသည်။ မနွေးဝယ်သည် အမေဖုံကို နေ့ရှိသ၍ တို့ပေးနေသည်။

“အမေဖုံရယ်. . . . ပညာတွေလည်းသင်ထားတယ်၊ အသံကလဲသုံးဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ ခုထက်ထိ ကိုယ်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် သူများ ရှာကြွေးတာ လက်ဖြန့်ယူစားနေရတယ်၊ အဝယ်တော့ အိမ်ထဲမှာချည်းနေရတာ စိတ်ပျက်လှပါပြီ၊ ဆန်ရုံးတရားရုံးလာဘ်ထိုးနေရ တဲ့ငွေတွေ နဲ့သလား အမေရဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားပြီး ကြည့်ရှုလုပ်ရင် အလုပ်လဲနားလည်မယ်၊ အကုန်လဲသက်သာမယ်. . . . အခုဆိုရင် မြို့လည်းအေးချမ်းနေပါပြီ” အဖွားမှာ ဦးနှောင်၏ဖြောင့်မတ်ရိုးသားခြင်းကို စိတ်ဒုံးဒုံးချ ယုံကြည်ထားသည်။ လာဘ်ထိုးရသည့်ငွေများကို စာရင်းထဲ တွင် လုံးပါလာသည့်အခါ၌ “မောင်နှောင်ကစားနည်းသူမို့သာ ဒီလောက်ပေးရတာ ” ဟု အပြစ်မမြင်၊ အပေးရနည်းသည်ဟု ကျေ နပ်နေကျဖြစ်သည်။ အမေဖုံနဲ့ပါများတော့မှ “ အေးဟယ်. . . . လာဘ်ထိုးရတာကလဲ ငွေတောင်မဟုတ်ဘူး၊ ကုတ်အင်္ကျီတောင် ချုပ်ပေးရပါက လား ” ဟု သံသယစကားကလေး ပြောဘော်ရလာလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် အဖွား၏ အရိပ်အကဲကိုစောင့်ကြည့်လျက် ကြည်သာသည့်အခါမျိုး၌ ပြောပြန်လေသည်။ “ အဝယ်ကိုစိတ်ချစမ်းပါအဖွားရဲ့. . . . အလုပ်နားလည်ချင်လို့ အဘဆီမှာသွားသင်ပါရစေ၊ အဘမိန်းမနဲ့မြို့ကအိမ်မှာ နေမှာ ပါ၊ စက်ကိုနေ့တိုင်းမသွားပါဘူး အဖွားရဲ့၊ ဆန်ရုံးနဲ့ဆက်သိယံတဲ့အလုပ်ကို အဝယ်လုပ်ပါ့မယ်၊ ဟိုမှာ အမြဲနေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ သွားလိုက် ပြန်လိုက်ပေါ့၊ အမေဖုံရောက်နေတုန်း သွားပါရစေ. . . . အဖွားရယ် ” အဖွားသည် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလေ၏။ တခါနှစ်ခါပြောပြရုံဖြင့်မဖြစ်။ အခါခါပြောကြရသည်။ အစိုးဆန်များ ကြိုတင်ပြီး၍ စက်ကစားရင်းလာတိုင်း အမေဖုံက ဘေးတီးပေးရသည်။ အဖွားသည် မနွေးဝယ်ကိုလွှတ်သင့်မလွှတ်သင့် ချိန်ဆစဉ်းစားလာပေသည်။ မနွေးဝယ်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ရှိ၍ မငယ်မှန်းလည်းသိသည်။ အလုပ်နားလည်ချင်သည့်အတွက် ပိတ်ပင်ရန်းလည်းမသင့်။ မနွေးဝယ်ကိုလွှတ်ရန် စိတ်မချဖြစ်နေသည့် အချက်မှာ မနွေးဝယ်သည် စိတ်ထန်လွန်းသည်။ မဟုတ်မခံချင်သော သူ့စိတ်သဘောမျိုးနှင့် ကုန်သည်လုပ်ရန်မကိုက်သောကြောင့် လွှတ်ရန် ဖင့်နှေးနေပြန်သည်။ “ ကုန်သည်ဆိုတာမျက်နှာချိုရတယ်တော့၊ လာဘ်မြင်ရတယ်၊

ပါးရည်ရှိရတယ်၊ သူများခြေဖဝါးအောက်ကနိမ့်ချပြီး စကား ပြောရတယ်၊ အဝယ်နဲ့ဖြစ်မထင်ပါဘူး...” “မီးစင်ကြည့်ကရတာပေါ့အဖွားရဲ့၊ သူများခြေဖဝါးအောက်ကစကားပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ သူများခေါင်းပေါ်ကတက်ပြီးလဲ ပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ တရားအတိုင်း လမ်းအတိုင်းမှန်မှန်ပေါ့...” အဖွားမှာ မနွေးဝယ်၏လေသံကိုမကြိုက်ချေ။

မနွေးဝယ်သွားရန်တော်တော်နှင့်ခွင့်မလွှတ်သေးဘဲ အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ကြာရှည်လုပ်နေလေသည်။ အမေဖုံမှာ မနွေးဝယ်ပူစာလွန်း၍ အခွင့်ပေါ်တိုင်းလွှတ်ဖို့ချည်း တွန်းပေးနေရသည်။ “ဒီအရွယ်သင်နေဖို့မလိုပါဘူး၊ ပညာတွေသင်ထားတာ ဘယ်မှာအသုံးချမှာလဲ၊ အခုကာလကုန်သည်ပိုင်းမှာမိန်းမတွေဦးစီး လုပ်နေကြတာချည်းဘဲ၊ အမေမြေးကို လင်ပေးစားတာလဲ မဟုတ်နဲ့၊ အိမ်ခေါင်းထဲသွတ်ထားပြီး ဘာလုပ်အုန်းမှာလဲ...”

အဖွားသည်ကြာတော့နားပူလာသည်။ ထမင်းကြမ်းယပ်ခပ်စားချင်သည်အထိ အေးအေးနေချင်သူဖြစ်ရာ၊ နားပူခြင်းကိုမခံ နိုင်။ “သူကြိုက်တဲ့လင် သူယူပေါ့အေ၊ လင်ယူမှာ မကန့်ကွက်ပါဘူးတော်...” မနွေးဝယ်သည် ‘ဒါဖြင့်လင်ယူတော့မည်’ ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ အိမ်ထဲသွတ်ထား၍ လင်ယူမှဘဲ အပြင်ထွက်ရတော့ မည် ဟုအောက်မေ့ရတော့သည်။ အမေဖုံသည် မနွေးဝယ်အား တိတ်တိတ်နေရန် မျက်ရိပ်ပြရသည်။ “လင်တော့ယူ၊ အလုပ်တော့မသင်နဲ့ဆိုတာ မဟုတ်သေးပါဘူးအမေရဲ့၊ သူလုပ်ချင်တာ သူသင်ချင်တာ ကျမရှိတုန်း သွား လုပ်ပါစေ၊ သင်ပါစေ၊ ကဲ- ပြောရတာရှည်တယ်၊ ကြာလှတယ်၊ နောက်တပတ်သင်္ဘောနဲ့လိုက်တာသွား၊ ကိုနေနာင့်ဆိုကိုလည်း အကြောင်းကြားထားလိုက်ပေါ့...” အဖွားသည် အလွတ်ချင်လှဘဲ နားပူလွန်း၍ ခွင့်ပြုရတော့သည်။ “ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ သွားလေ၊ ပိုဘဲကောင်းလာမလား ပိုဘဲဆိုးလာမလား၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့...” ဟု မြည်တွန်ဆိုပြောလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် အမေဖုံ၏ကျေးဇူးကြောင့်အိမ်က ထွက်ခဲ့ရသည်။ စစ်မဖြစ်ခင်ကျောင်းပိတ်အပြန် သင်္ဘောဦးခန်း၌ အမြဲ စီးနေကျဖြစ်သည်။ ဦးခန်း၏ သန့်ပြန့်လွတ်လပ်ခြင်းကို နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။ အဖော်မပါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ဦးခန်းလက် မှတ်ယူလိုက်ရာ၊ မိလ္လာခန်းကြီးထဲစီးရန် လက်မှတ်ခံမိသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ သင်္ဘောထွက်ရန် လက်မှတ်စစ်ဂလိုင်းခေါက်သံကြားရသည်။ ဂလိုင်းသံကြားရမှ အိမ်သာခန်းထဲမှ ရဲသားထွက်လာကာ အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်ထားခဲ့လျက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မနွေးဝယ်သည်တံခါးမပိတ်ခဲ့၍ ရဲပုလိပ်အားစိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။

တံခါးကိုစိတ်လိုက်မာန်ပါထပိတ်လျက်၊ ပျို့ချင်အန်ချင်လုလု ဖြစ်သွားလေသည်။ ညနေသုံးနာရီထိုးမှ ဆိပ်ကမ်းကသင်္ဘောခွာသည်။ သင်္ဘောထွက်မှ လေထန်လာကာ အနံ့အသက်ကင်းသွားသည်။ သင်္ဘောဦးမှတိုက်သောလေသည် ဘေးဘက်သို့လေကြောင်းပြောင်းသွားသောကြောင့် လေတိုက်ရာဘက်မှရပ်လျက် ဇင်ယော်ငှက် ကလေးများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေလေသည်။ တံခါးဖွင့်သံကြားရ၏။

ခပ်ရွယ်ရွယ်ရဲသားပုလိပ်တစ်ဦး ဝင်လာပြန်သည်။ ပုခုံးတွင်သေနတ်လွယ်ထားကာ ပုဆိုးကိုတိုတို ဝတ်ထားသည်။ မနွေးဝယ်အားခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်သွားကာ အိမ်သာခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြန်လေ၏။ မနွေးဝယ်သည် မျက်လုံးကလေးတွေကြည့်လျက်၊ တံခါးဖွင့်လိုက်၍ လုံးထွက်လာသောအနံ့ကြောင့် လက်ကိုင်ပုစိုင်းနာ ခေါင်းပိတ်လိုက်သည်။ ရဲသားသည် တံခါးပြန်မပိတ်ဘဲထွက်သွားပြန်သည်။ သူတို့ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်းသာ ဒီအနံ့တွေရူပြီး တံခါးစောင့်ပိတ်နေ ရရင်အခက်ပါဘဲဟု စိတ်ညစ်လာလေ၏။ အသက်အောင့်လျက် အိမ်သာတံခါးကို သွားဆောင့်ပိတ်ပြီးနောက်၊ လူဝင်လူထွက် တံခါးပေါက်ကို ဆွဲစေ့ခဲ့ကာ လေတိုက်သောနေရာဆီသို့ ပြေးလွှား၍ အသက်ရှူထုတ်ရလေသည်။ ကုလားထိုင်ကို လေကြောင်း ဘက်သို့ရွှေ့ပြောင်းထိုင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ဖတ်နေစဉ် ရဲသားပုလိပ်များတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်သာဝင်ကြထွက်ကြ သည်။ တံခါးပြန်ပိတ်မသွားလျှင် ထပြေးပိတ်ရ၏။ နေသည်ချိုပျော့လျက် မှောင်ရိပ်သန်းလာသည်။ မီးပွင့်များ လင်းထိန်လာလေသည်။ မီးရောင်အောက်သို့ ကုလားထိုင် ရွှေ့ကာ မဆုံးသေးသောဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ ဝတ္ထုဆုံးမှ ထမင်းစားရန်သတိရကာ အပြင်ဘက်ထမင်းဆိုင်ရှိရာပဲ့ပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်းတွေမရှိတော့ဘူး. . . . ကုန်ပြီ၊ ဘဲဥဟင်းဘဲရမယ်” မနွေးဝယ်သည် ဦးခန်းသို့ထမင်းပိုရန်မှာခဲ့ကာ ပဲ့ပိုင်းလှေခါးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စီးရအောင်ဦးခန်းစီးကာမှ သင်္ဘောအောက်ထပ်ဆင်း အိမ်သာခန်းအသုံးပြုရလေသည်။ မနွေးဝယ်ထမင်းစားနေခိုက် ရဲပုလိပ်သားတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာမည်ပြုရာ မနွေးဝယ်သည်မျက်မှောင်ကြုတ် လျက် “ဒီမှာရှင့်. . . . ထမင်းစားနေပါသေးတယ်၊ ဟိုတံခါးမဖွင့်ပါနဲ့အုံး ” ဟုတောင်းပန်လိုက်မှ ရဲသားသည် ဝင်တော့မည့်ခြေလှမ်းကို ရုတ်လျက် ခပ်အမ်းအမ်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ထမင်းစားပြီးမကြာမီ အဝေးမှ မီးရောင်များလင်းထိန်နေသော ဆိပ်ခံတွဲကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ရှစ်နှစ်မျှဝေးကွာ နေခဲ့သော ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို လှမ်းမျှော်လျက်ကြည့်နေရင်း ဦးနှောင်ဆင်းကြိုပျံမလားဟု စိတ်ပူလာသည်။ ဆိပ်ခံတွဲနား သျှင်ဘာကပ်သွားမှ တွဲပေါ်၌ စောင့်ကြိုနေကြသောလူအုပ်ထဲတွင် ဦးနှောင်ကိုမြင်ရကသဖြင့် စိတ်အေးသွား ကာ “ အဘရေ. . . . ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

(၂)

မြို့ရောက်စ ဆန်စက်သို့မသွားသေးဘဲ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအိမ်များကို လိုက်နုတ်ဆက်နေရင်း လေးငါးရက်အချိန်ကုန် သွားသည်။ ဦးနှောင်မှာ မနွေးဝယ်ရောက်လာခြင်းအတွက် ကြိုက်လည်းကြိုက်၏။ မကြိုက်လည်းမကြိုက်။ အက်စ်အေအမ်ဘီ တရုံး လုံးလာဘ်ထိုးနေရသည့်ကိစ္စများ မနွေးဝယ်ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်နိုင်၍ စာရင်းပြရခက်သည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ရှေ့ရှောက် သံသယကင်းရှင်းသွားနိုင်စရာရှိသည့်အတွက်ကြိုက်၏။ မကြိုက်ခြင်းမှာ လုပ်ငန်းအတွက်မကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ “အဝယ်လာတာဆော့ကောင်းသားဘဲ. . . .”

အဘဒီမှာလုပ်နေရတာ ရုံးကတဘက်၊စက်ကတဘက်နဲ့ အလုပ်မလည်နိုင်ဘူး ကွဲ့၊ စက်ကိုအဘကြည့်မပေါ့၊ ရုံးအလုပ်ကိုအဝယ်လုပ်ပါ၊ အဘဆက်သွယ်သင်ပြပေးမယ်. . . .” အဝယ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းကဦးနှောင်လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ကာ နွဲ့ဆိုးဆိုးလာသူဖြစ်သည်။ ဦးနှောင်ကလေးအေးအေး နှင့်ချောပြောနေစဉ်“စက်ထဲလဲ အဝယ်လိုက်မှာပေါ့အဘရဲ့”ဟု ဝင်အော်လိုက်သည်။ “ နေ့တိုင်းမလိုက်နဲ့၊ တခါတလေသာလိုက်၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားရတာ ဖုံတထောင်းထောင်းနဲ့၊ နေကလဲပူလိုက်ပါ သဘိနဲ့အဝယ်ရယ်၊ နက်ဖြန်ကျရင်ရုံးသွားပြီး စာချုပ်ကြမယ် ” “ အဘ၊ ဆန်ကတန်ချိန်ဘယ်လောက်ချုပ်မှာလဲ” “ဒီတပါတ်တော့တန်ချိန် ၁၂၀၊ အိတ်ထောင့်နှစ်ရာ စာချုပ်ရမယ်၊ အခုတပတ်ရပ်ရှားအက်စ်အမ်အက်စ်ဆန်မချုပ်ဘူး၊ ဂျပန်ဆန်ကြိတ်ရလိမ့်မယ် ” မနွေးဝယ်သည်ဂျပန်ဆန်ကြိတ်ပေးရမည်ဆို၍ ဆန်ကွဲအမှတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ “နှစ်ဆယ့်ငါးမှတ်-ဆယ့်ငါးမှတ်အစားစားဘဲ၊ သူတို့ကတော့ဖြူနေအောင်ကြိတ်ခိုင်းတာဘဲ၊ ကြည့်ရှုလုပ်ရတာဘဲအဝယ်၊ ဝန်ထောက်နဲ့စာချုပ်ပြီးရင် စက်ထဲကို သူတို့စာရေးလွှတ်ထားလိမ့်မယ်. . . .” “ ဆန်ရုံးဝန်ထောက်က ဘယ်လိုလူစားလဲအဘ” ဦးနှောင်သည် ရုတ်တရက်အဖြေဘဲ ဆိုင်းခုံစဉ်းစားနေသည်။ ဆန်ရုံးဝန်ထောက်မှာ ပြောင်းလာတာမကြာသေးဘဲ လူသစ် ဖြစ်နေသဖြင့် လူကဲခတ်ရ ခက်နေသည်။ “ဝန်ထောက်အသစ်က လူအေးပါ. . . .” နောက်တနေ့တွင် မနွေးဝယ်သည် ဦးနှောင်နှင့်ဆန်ရုံးလိုက်ရန် ဝတ်စားပြီးလိမ်း ပြင်ဆင်နေလေ၏။ ဦးနှောင်သည် မနွေးဝယ်အဝတ်အစားလဲနေသောအခန်းအပြင်ဘက်မှနေ၍ မနွေးဝယ်ကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။ “ အဝယ်ရေး. . . . ရန်ကုန်မှာဝတ်သလို သိပ်ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်တွေ ဝတ်မလာခဲ့နဲ့ဟေ့. . . .” “ဘာဖြစ်လို့တုန်းအဘရဲ့”ဟု မနွေးဝယ်က အခန်းထဲမှ ပြန်မေးသည်။ “ ဒီရုံးသိမ်းရင် သိပ်ကောင်းတာဝတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ဆိုရင် သိပ်ညှင်းကြတာ၊ အဝယ်တို့ဝတ်ပုံစား ပုံနဲ့ဆိုရင် ငါးကျပ်တစ်ဆယ်နဲ့ ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘတော့ဆန်ရောင်းသွားရင် ချည်လုံးချည်ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ သွားရတယ်” မနွေးဝယ်သည် ဦးနှောင်၏ပုပုနုကို သဲသည်ဟုတွက်သည်။ အက်စ်အမ်ဘီ ဆန်ရုံးကတော်တော် ဦးနှောင်ကသဲသဲဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ “အကြောင်းသိရအောင်အဘရယ်၊ ပြောင်ပြောင်ဖိတ်ဖိတ်တွေ ဝတ်ခဲ့မယ်”ဟု ဦးနှောင်အားရွဲ့တဲ့ပြောကြည့်လိုက်သည်။ “မဖြစ်ဘူးအဝယ်. . . . တော်စွာရော်စွတ်ခဲ့၊ လက်ကောက်တွေကြိုးတွေလဲ အားလုံးဖြုတ်ထားခဲ့၊ အထင်ကြီးပြီး သူတို့လို ချင်သလောက်မရရင် အလုပ်မပြီးအောင် ညှဉ်းထားလိမ့်မယ်” ဦးနှောင်၏အသံမှာ စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းပြနေပေသည်။ မနွေးဝယ်မှာဝတ်ရန်ထုတ်ထားသော ဘန်ကောက်လုံချည်အသစ်ကို သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ တိုဘရက်ကို ချည်လုံချည်ကို ပြောင်းဝတ်လျက် “အဘရေး. . . . ရွှေဇာလုံချည်ဝတ်ခဲ့မယ်”ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ဦးနှောင်သည်ရွှေဇာလုံချည်ဟူ၍ ခေါင်းနုနုကြီးသွားသည်။ နောက်ဖေးမှထွက်လာသောဇနီးသည်အား“အေးထိုင်. . . . နင့် တူမကို ဆန်ရုံးကလူတွေအကြောင်း ပြောမထားဘူးလား. . . . ဟ၊ ဟိုမှာရွှေဇာလုံချည်ဝတ်မလို့တဲ့”ဟု ကတုန်ကယင်လှမ်းပြောလေ သည်။

ဒေါ်အေးထိုင်သည် “အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမလေး ဘယ်ဖြစ်မလဲ ” ဟု အသဲဖိုသွားကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ သည်။ မနွေးဝယ်ကလုံချည်ဝတ်ထားကြောင်းမပြောလိုက်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးထိုင်မှာ ရယ်နေလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် နိုင်လွန်အင်္ကျီအဖြူလက်ရည်၊ ချည်လုံချည်အပွင့်ရိုက်နှင့် ခပ်ရိုးရိုးပင်ဝတ်ဆင်ထွက်လာလေသည်။ ဦးနှောင်မှာ မနွေးဝယ်အပြင်ထွက်လာမှ ရင်ထဲကအလုံးကြီးကျသွား၏။ ပြီးရယ်ထွက်လာသော အဝယ်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“အဝယ်က ငယ်စိတ်မပျောက်သေးဘူးဟ ” ဟု ပြောကာပြုံးနေသည်။ “အဘက ဒီပုဆိုးကြီးနဲ့ မလိုက်ပါနဲ့” “အမယ်လေး. . . . ကျောင်းအမ ဒါမှ. . . . ဒါမှ၊ တခါတလေအဘ အပေါ်အင်္ကျီတောင်မဝတ်ဘူး” မနွေးဝယ်သည်အိမ်ကအထွက်ဦးနှောင်၏ပုံပန်းကိုကြည့်လျက် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ ရေလဲပိုင်းသာသာအဆင်မရှိသော ပုဆိုးနွမ်းဖြင့် အထဲကရုပ်အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီဂုတ်စုတ်ကို ဝတ်ထားကာ ကြယ်စေ့ငါးလုံးစလုံး တပ်ထားသည်။ အရပ်ပုပု၊ ကတုံးပြောင်ပြောင်၊ မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ နှုတ်ခမ်းနေမှူးတုံးတီနှင့် ပုံပန်းမကျသောရုပ်သွင်တွင် ဟောင်းနွမ်း သောအဝတ်အစားများဖြင့် အတော်အကြည့်ရ ဆိုးနေလေ၏။

ဦးနှောင်ဦးခေါင်းထက်ရှိဖော့ဦးထုပ်ကာကီပိတ်စသည် လန်နေသောအထဲကစက္ကူများ အတိုင်းသားပေါ်နေသည်။ ခြေတွင် စီးထားသော အဝတ်ကြီးစီး ဖိနပ်တစ်ဖက်တွင် ပြုထွက်နေသော ခြေမထိပ်ပိုင်းကိုမြင်ရ၏။ သူ့လက်ထဲက သပြေမှည့်ရောင် တုတ် ကောက်ကြီးမှာ အသွေးအရောင်တပြောင်ပြောင်ဖြင့် ကြွားကြွားဝါဝါရှိလှကာ အဘနှင့်တုတ်ကောက်ကြီးနှင့်တခြားစိဘဲဟု ထင်မိ သည်။ ဦးနှောင်သည် တုတ်ကောက်ကြီးကို ဟန်လွဲထောက်လျက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လေသည်။ အဝယ်မှာဘေးက ကပ် လျှောက်လာရင်း ပြောင်လက်နေသော တုတ်ကောက်ကြီးကို သဘောကျလာလေသည်။ ဆန်ရုံးထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ၌ စားပွဲခုံတွေတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော စာရေးစာချိတစ်စုသည်ဦးနှောင်နှင့် ပါလာ သောမနွေးဝယ်ကို လှမ်းစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မနွေးဝယ်မှာ တရုပ်သွေးစပ်လျက် အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ မျက် လုံးမျက်ဖန်တော်လှကာ ပါးရေနပ်ရေဖြင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သောဂိုက်မျိုးပေါ်လေသည်။

ဆန်ဝန်ထောက်စာပွဲရေ၌ မထိုင်ကြခင် ဦးနှောင်ကဆန်ဝန်ထောက်အား မနွေးဝယ်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ “ဦးတို့သီဟဗလ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ပါဘဲ၊ ဒီနှစ်ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းဘို့ လာပါတယ်” အသက် ၄၀ ခန့်ရှိသော အသားညိုညို၊ ကတုံးဆန်ထောက်နှင့် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ဆန်ဝန်ထောက်သည် လှလှချောချောကလေးကို မြင်၍အမ်းသွားသည်။ မနွေးဝယ်ကပြုံးလိုက်သည်။ “ထိုင်ပါဗျာ. . . . တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်” ဆန်ဝန်ထောက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးနှောင်မှာစာပွဲဘေးရှိ

ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ ဦးထုပ်ကိုရင်၌ ပိုက်ထားလေသည်။

“ရန်ကုန်ဘယ်လမ်းမှာနေပါသလဲ”

ဝန်ထောက်၏ဖော်ရွေသောမျက်နှာကိုကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက် “အနောက်ပိုင်း ၁၅ လမ်းမှာနေပါတယ်ရှင်. . .” ဟု ပြန်ကြား လိုက်သည်။ ဆန်းစစ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် ဆက်စက်ဆင်းအလုပ်လုပ်မည့် မနွေးဝယ်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာယကိုကြည့်လျက် ဆန်စက် လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ကျောင်းဆရာမလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဟု စိတ်ထဲ၌မှတ်ချက်ချနေသည်။

“ကျွန်တော့်အခက်အခဲက ဂိုဒေါင်နေရာဘဲဦးရဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ဆန်တွေ နေရာပေးနိုင်အောင် အတော်စီစဉ်ပေးနေရတယ်၊ ဂို ဒေါင်မလုံလောက်လို့ နောက်တလုံးဆောက်ဖို့ အထက်ကို စာတင်ထားတယ်၊ ဦးတို့စက်က တန်ချိန်ဘယ်လောက် သွင်းမလဲ” ဦးနောင်သည် ကိုယ်တိုင်မဖြေဘဲ မနွေးဝယ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မနွေးဝယ်က “တန် ၁၂၀ ရှိပါလိမ့်မယ်” ဟု ဝင်ဖြေ လိုက်သည်။ “ဆန်တော့အမှတ်ပြည့်အောင်ကြိတ်ပေးမှဘဲ၊ နောက်မှယ်ရင်မကောင်းဘူး၊ အစိုးရပေးတဲ့ဈေးက ဆန်ကုန်သည်တွေအ တွက် မဆိုးပါဘူး. . .” “ဒါကတော့စိတ်ချပါ ဝန်ထောက်မင်း၊ ဆန်စက်အလုပ်က

ဦးအလုပ်ပါဘဲ၊ ဂရုစိုက်ပြီးဖြူအောင် ကြိတ်ပေးပါမယ်၊ ရုံးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးအရောင်းအဝယ်လုပ်မှာကတော့ ဒီကတူမကြီးကလုပ်မှာမို့ ဝန်ထောက်မင်းက အသိအမှတ်ထားပါ ခင်ဗျာ ” “ ကောင်းပါပြီ. . . အခက်အခဲရှိရင် ပြောပါ. . . ၊ ဒီနေ့စာချုပ်မလား. . . .” “ ဟုတ်ကဲ့. . . . ချုပ်ပါမယ်” ကာကိဘောင်းဘီရှည်၊

ရှုပ်လက်ရှည်အဖြူဝတ်ထားသော ကုလားတစ်ယောက်သည် ဝန်ထောက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ သည်။ သူ့လက်ထဲ၌ နမူနာဆန်ထုပ်များပါလာကာ မနွေးဝယ်အားစောင်းငဲ့ကြည့်လျက် ဆန်ထုပ်များကို စာပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက် သည်။ “ကဲ. . . ဦးတို့ စာသွားချုပ်လိုက်အုံးမယ်. . . ခွင့်ပြုပါဦး. . . .” ဦးနောင်ထ၍ မနွေးဝယ်လည်းလိုက်ထသည်။ ဝန်ထောက်အားနှုတ်ဆက်လျက် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးနောင်သည် စာချုပ်ရန်အတွက် စာချုပ်ကိုလက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးမည့်စာပွဲခုံသို့ တန်းသွားသည်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက် စာရေးသည် လက်နှိပ်စက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေကာ အလုပ်များနေလေသည်။ စာပွဲခုံဘေးကခွေးခြေပေါ်၌ မနွေးဝယ်က ထိုင် လိုက်သည်။ “ကိုင်း. . . မောင်ရင် တန်ချိန် ၁၂၀၊ အိတ် ၁၂၀၀ စာချုပ်ရိုက်ပေးပါအုံးကွယ်. . . .”

လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသောစာရေးကလေးသည်မကြားသလိုလုပ်နေသည်။ ရိုက်လက်စကိုဆက်ရိုက်နေရင်း တချက်တချက် မနွေးဝယ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရိုက်နေလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စာရေးစာပွဲများကို တခုံစီလှမ်းကြည့်နေသည်။ ရုံးခန်းထဲ၌ စပါးကုန်သည်များဖြင့် တရုန်း ရုန်းဖြစ်နေကြသည်။ “အဒေါ်ကဘယ်ကတုန်း” စာရေးလေးသည် လက်နှိပ်စက်မှ စာရွက်ကို လှည့်ခွတ်လိုက်ရင်း ဦးနောင်ကိုမေးလိုက်သည်။ “ဦးကြီးတို့ ဆန်စက်ပိုင်ဘဲ” ဟု ဦးနောင်က

မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ပြောရလေသည်။ လက်နှိပ်စက်စာရေးသည် ထိုင်ခုံမှထသွားကာနီးရာစာပွဲခုံက စာရေးတစ်ယောက်၏နားနားသို့ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလိုက် ပြီးမှ ခုံပေါ်ကစာရွက်တရွက်ကို ဆွဲယူလာသည်။ လက်နှိပ်စက်စာရေး စာချုပ်ရိုက်ပေးနေစဉ်

ပါးစပ်ဝိုင်းယာလက်သတင်းသည် တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ပျံ့နှံ့ကူးသွားကာ မနွေးဝယ် အားအမဲဖမ်းမည့်မျက်လုံးတို့ဖြင့် စုံစုံညီညီလှမ်းကြည့်နေကြသည်။ စာချုပ်စာရွက်ပေါ်၌ ရေစေ့ကြီးလုပ်ထားသော စက်နံပါတ်၊ စက်ပိုင်နာမည်များကို ရိုက်ချပြီးနောက် ရှေ့ဆက်မရှိက် သေးဘဲ၊ ထသွားလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ မျက်နှာကိုလက်ကိုင်ထုဝါ ထုတ်သုတ်လိုက်လုပ်နေရင်း မနွေးဝယ်၏ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးဆီသို့ မျက်လုံးစကြာဖြန့်နေလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း အချိန်ဆွဲလုပ်နေသော စာရေး၏အရိပ်အကဲကိုခတ်လျက် ဦးနှောင်ကို မျက်လုံး ပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးနှောင်၏လက်တဘက်သည်စာပွဲခုံအောက်သို့ရောက်လာသည်။မနွေးဝယ်မြင်လောက်အောင် လက်ငါးချောင်းကိုစုလိုက် ချဲ့လိုက် လုပ်ပြနေလေ၏။ မနွေးဝယ်သည် လက်ရိပ်လက်ကဲကိုကြည့်ရှုကာ ဦးနှောင်၏မျက်နှာကို ပြန်မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးနှောင်သည်သူ၏ ပြူးနေသောမျက်လုံးတစ်ဖက်ကို မသိမသာမှိတ်လျက်ပွင့်နေသောမျက်လုံးဘက်ကို ပင့်ချီကာ ဖပ်ကနဲမေးထိုး ပြသည်။ မနွေးဝယ်မှာ ငွေငါးကျပ်ကိုပေးရန်ရိပ်မိလေ၏။ မနွေးဝယ်သည် စာပွဲခုံအောက်လက်လျှိုသွင်းလျက် ဦးနှောင်မြင်လောက် အောင်လက်နှစ်ချောင်းကို ပူးပြလိုက်သည်။ ဦးနှောင်၏မျက်လုံးကြီးများသည် နှစ်ဘက်စလုံးမျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးများ ဖြစ်အောင်မေးသွားကြကာ မျက်နှာတပြင်လုံးရှုံ့သွားလျက် ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။ “ငွေနှစ်ကျပ်နဲ့ဘယ်ရမလဲ” ဟု ရှုံ့ပြလိုက်သောမျက်ခွက်ကြီးကိုကြည့်ကာ မနွေးဝယ်မှာရယ်ချင်လှလျက် ဣန္ဒြေဆယ်ထား ရလေသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်လျက် ငွေငါးကျပ်ကို ထုတ်ယူကာ စာရေးဘေးရှိ စာရွက်ထပ်တွေအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက် သည်။ မျက်စေ့ရှင်သော စာရေးကလေးသည် ငါးကျပ်တန်စက္ကူကို ငဲ့ကြည့်လျက် “ဘကြီးရယ်. . . . ငါးကျပ်ဘဲလား၊ ဒီတခါတော့ ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးပါဗျာ၊ ဘကြီးကို အမြဲလျှော့ယူခဲ့တယ်” ဟု လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ “ခါတိုင်းပေးနေကြဘဲကွာ. . . . တော်လောက်ရောပေါ့၊ စာချုပ်ရိုက်တိုင်းအမြဲငါးကျပ်ဘဲဟာ. . . .” စာရေးကလေး၏မျက်နှာတွင် အလိုမကျခြင်းမှာ သိသာထင်ရှားလာ၏။ မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာဖြင့် စက်ပေါ်၌ ညှပ်ထား သောစာရွက်ကို လှည့်လိုက်ချလိုက်သာ လုပ်နေကာ၊ ဆက်လက်၍မရှိက်သေးဘဲ လိုချင်မျက်စေ့ဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုသာ တကြည့် ထဲကြည့်နေသည်။ မနွေးဝယ်မှာ စာရေးကလေး၏မထေမဲ့မြင်အမူအရာများကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းထဲ၌ရှိန်တက်သွားကာ ရင်ထဲတွင်ခုန် ၍နေသည်။

ဦးနှောင်သည်စက်ကြီးလည်နေသရွှိကာလပတ်လုံး သူတို့နှင့်မကင်းနိုင်သဖြင့် သူတို့မကြည့်မသာဖြစ်လျှင်မကောင်း ဟုယူဆကာ ထပ်မံ၍ချောပြောပြန်လေသည်။ “တူမောင်ရာနောက်တခါမှပိုယူပါကွာ” ဟု ခပ်တိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ နောက်ထပ်စာချုပ်ရိုက်မည့်တရပ်ကြီးတစ်ယောက်သည် စာပွဲခုံနားသို့ရောက်လာသည်။ “ဘယ့်နှယ်လဲထောင်ကဲကြီး” ဟု စာရေးကပြုံးကာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဦးနှောင်ကို အဘက်မလုပ်ချင်သလို အရေးမစိုက် တော့ဘဲ တရပ်ကြီးနှင့်စကားလက်ဆုံ ကျနေလေ၏။

ဦးနောင်သည် သက်ပြင်းကိုမသိမသာချလျက် မနွေးဝယ်ကို မျက်စတဖက်ဖက်ကာ မေးထိုး၍ နောက်ထပ်ငါးကျပ်ထုတ်ရန် လက်ငါးချောင်းစုပူးပြလိုက်သည်။

မနွေးဝယ်သည် မျက်နှာနီနီနှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်လျက် နောက်ငါးကျပ်တန်တရွက်ထုတ်ကာ စက္ကူထပ်အောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံညှစ်ရမလားဟု စိတ်ထဲ၌မကြည်သာ၊ ဝေမျှစားနေကြသော ပြည်တော်သာစိတ်မျိုးမမွေး၊ ကုန်သည် ရည်မဝသေးသူပီပီ ငွေတဆယ်ကို ချမျောနေလေသည်။ ဦးနောင်မှာ မျက်နှာကြီးတင်းသွားလျက် ခါတိုင်းငါးကျပ်ပေးနေကျက၊ တဆယ်နှုန်းတက်သွားခြင်းကြောင့် မကျေနပ်သော မျက်နှာထားကြီးပေါ်နေလေသည်။ တရုပ်ကြီးနှင့်စကားလက်ဆုံကျနေသော စာရေးကြီး၏အသံသည် မနွေးဝယ်လက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်လိုက်တာနှင့် အသံပြတ် သါးကားက စကားကိုအတင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ဆက်ရိုက်လိုက်သည်။ ငွေတဆယ်မျက်နှာဖြင့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံများမှာ အဆက်မပြတ် ဒက်ဒက် ဒက်ဒက် မြည်နေလေ၏။ အစိုးရနှင့်ဆန်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ရိုက် ချုပ်ပြီးနောက် ဆန်များထည့်ရန် ဂုံနီအိတ်ထုတ်ပေးမည့်စာရေးခုံသို့ သွားကြရ ပြန်သည်။ စာပွဲနှစ်လုံးယှဉ်နေသော စာရေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်လုံးအချက်ပြကာ ပြီး၍နေကြ၏။ ရွှေသွားနှင့် ကွမ်းစားနေသော အသားဖြူဖြူစာရေးက သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့လှန်လိုက်ကာ “ဘကြီးနောင်တို့စက် သိပ်ပွ နေတာဘဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ “မပွပါဘူးမောင်ရယ်. . . . ဟိုကနုတ်၊ ဒီကနုတ်နဲ့ စာရိတ်တောင်မကာမိဘူး” ဟု ပြောကာစာချုပ်စာရွက်များ ကမ်းပေးလိုက် သည်။ မနွေးဝယ်နားသို့ကပ်လျက် လေသံဖြင့် “ သူတို့ကိုတစ်ယောက်နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီပေးရတယ်” ဟု ပြောလိုက်၍ မနွေးဝယ် က “များလှချေလား အဘရယ်. . . .” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နားပါးလှသော ရွှေသွားတပ်ထားသည့်စာရေးသည် ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်လေ၏။ “မများပါဘူး အမတို့သူဌေးတွေရဲ့ သဒ္ဒါကြေးပါ” ဟု ရဲတင်းစွာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် အိတ်ထဲမှ ငွေငါးဆယ်ကိုထုတ်၍ ဦးနောင်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ စာရေးသည် သော့တွဲကြီးကို ခါးတွင်ချိတ်ကာ “ကိုင်း. . . . ဦးလေး ဂိုဒေါင်ကိုလိုက်ခွဲ” ဟုဆိုကာ ရှေ့က ထွက်သွားလေသည်။ မနွေးဝယ်နှင့်ဦးနောင်မှာ စာရေးနောက်က လိုက်သွားကြ၏။ မနွေးဝယ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်နှင့် အခံရခက် နေသည်။ ဟန်လွှဲ၍ထောက်လာသော ဦးနောင်၏လက်ထဲမှ ကြက်သရေရှိလှသော တုတ်ကောက်ကြီးသည် မနွေးဝယ်၏မျက်စိထဲ ၌ရှုပ်နေပြန်လေ၏။ ဂိုဒေါင်ရှေ့ရှိ ခုံတန်း၌ထိုင်နေသော ဒရဝမ်ကုလားသည် စာရေးအားဆလံပေးကာ အလေးပြုလေသည်။ “ဂုံအိတ်ချုပ်ဘို့ကြီးပါ သူ့အတွက်ကျ ပေါင်ချိန်နဲ့ပေးတယ်. . . .” မနွေးဝယ်သည် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နေလေသည်။ ဂုံနီအိတ်ထုတ်ပေးသောစာရေးသည် အိတ် ၁၂၀၀-ကို ရေတွက်သတ်မှတ်ကာ သယ်ယူခွင့်ပြုလေသည်။ ဦးနောင်သည် ဒရဝမ်ကုလားနားကပ်၍ တိုးတိုး-တိုးတိုး ပြောနေ သည်။ မနွေးဝယ်သည် သိချင်သဖြင့် အနားသို့ကပ်သွားသည်။ “မရှိဘူးဆပ်. . . ဒါဘဲရှိတယ်” ဒရဝမ်ကုလားသည် ဂုံအိတ်ချုပ်သော

ကြီးအကြီးစားကိုပြကာ ခေါင်းခါလေသည်။ “ကြီးအသေးကို အထဲမှာသိမ်းထားတယ်ကွဲ့၊ အကြီးယူသွားတော့ ပေါင်ချိန်မှာ ကြီးနဲ့နေတော့ ကိုယ်ကစိုက်ချုပ် ဝယ်ရ တယ်. . . . ၊ အသေးယူမှ များများရပြီး ကိုယ်ကမစိုက်ရတယ်” မနွေးဝယ်သည်ကြီးလုံးကြီးကိုပြကာ ခြောက်နေသောကူလား၏မျက်နှာကို ကြည့်ချင်စိတ်မရှိ၍ “ကဲပါ. . . . အဘရယ် ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ. . . .” ဟု ဒေါသဖြင့်ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေးမေးလိုက်သည်။ “သုံးကျပ်- သုံးကျပ်” “အရေး. . . . အမား. . . . သုံးကျပ်-လား. . . . ၊ ငါးကျပ်ပေးဆပ်. . . . ငါးကျပ်” ဦးနောင်သည်စိတ်တိုလာကာဘုတ်ကောက်ကြီးကို အလယ်ကနေ၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် နှုတ် ခမ်းမွေးတုံးတိတ်သည် မတ်ထောင်လာလျက် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြူးဖြင့် ကြိမ်းငါးဟိန်းဟောက်လိုက်လေ၏။ “တယ်. . . . ဒီကုလားဟာ. . . . သုံးကျပ်ဆိုမှ” ရွှေသွားနှင့်ဂုံနီအိတ် ထုတ်ပေးသောစာရေးသည် ဦးနောင်၏ဒေါသဟန်ပန်အမှုအယာကိုကြည့်လျက် ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်မောလိုက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။ (၃) နေကပူပြင်းလှသည်။

ဖုတ်တထောင်းထောင်းထနေသာလမ်းပေါ်၌ ပြေးနေသော ဘတ်စ်ကားမှာ လှည်းကြမ်းကြီးစီးရသကဲ့သို့ ဆောင့်ရမ်းလှုပ် ခါနေလေ၏။ ကားပေါ်၌ ပါလာသောခရီးသည်တို့သည် ဖုတ်တွေပေကျဖြူဖွေးနေကြသည်။ ကားဆောင့်တိုင်းအော်ကြ ညည်းကြ လေ၏။ မနွေးဝယ်သည် စိတ်တိုနေလေသည်။ နေကပူ လမ်းကကြမ်း ဖုတ်တထောင်းထောင်းဖြင့် ကြမ်းတမ်းလှသောခရီးလမ်းကြောင့် အတော်ပင်ပန်းနေလေသည်။ ဆန်စက်သို့သွားရတိုင်း မြို့နှင့်၁၅-မိုင်လောက် ဘတ်စ်ကားစီးသွားရသည်။ ဂျစ်ကားတစ်စီးဝယ်ကာ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးဖြင့် သွားချင်၏။

“ကျောင်းအမလေး. . . . ဂျစ်ကားဝယ်မယ်များတော့စိတ်မကူးနဲ့ ဆန်ရုံးကဆွဲလို့ခါတ်ဆီထည့် လို့ လောက်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ဦးနောင်က မဝယ်ရန် ကန့်ကွက်လေသည်။ ဦးနောင်မှာ မနွေးဝယ်စက်ထဲလာသည့်အခါတိုင်း ခဏခဏစက်ထဲမလာရန် တားမြစ်နေသည်။ မနွေးဝယ်မို့စက်ထဲ ရောက်လျှင် အက်စ်အေအမ်ဘီမှ လွတ်ထားသော အက်စ်စာရေးသည် ပါပါပြတတ်လေသည်။

“စက်ရပ်လိုက်ပါ. . . . ဒီဆန်မယူနိုင်ဘူး” ဦးနောင်သည် ကောက်ပဲသီးနှံရုံးမှ တာဝန်ကျဆင်းကြည့်သော အမ်စီစာရေးကို ဆန်ကြိတ်တိုင်း ငွေ ၁၀-ပူဇော်ကာ မညှဉ်းအောင် လာဘ်ပေးထားရ၏။ သူ့အတွက်နေ့စဉ် ထမင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ စီးကရက် အတော်အသင့်နှင့်ပြီးခဲ့၏။ စက်သူဌေးကိုယ်တိုင် စက်ထဲရှိသဖြင့် တော်ရုံသင့်ရုံနှင့် ပေး၍ကမ်း၍ မရတော့ချေ။ ပေနေကျ ငွေ၃၀-က ၈၀-ယူပါရန် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရ၏။ သူဌေးအရှိန်နှင့်နေ့စဉ် ထမင်းဟင်းဖွယ်ဖွယ်ရာရာ၊ လက်ဖက်ရည်၊ စီးကရက် အလှုံ့ပယ်သာ မက ရသာဖျော်ရည်၊ ဟိုအရေး. . . . အဲဟိုအရေးများပါ တိုးတက်လာလေသည်။ မနွေးဝယ်မှာ အိမ်ကအဖွားကို နားပူတိုက်ကာ ထွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လာမိခြင်းကို မှားသည်ဟု မညည်းဝံ့ရှာ၊ အဘက်

ဘက်မှ အကုန်အကျပိုများသည့်အတွက် အဖွားဆူတော့မှာကို တွေးလန့်နေပေသည်။ မနွေးဝယ်သည် ဆောင့်ရမ်းလှုပ်ခါနေသောကားထဲ၌ မြောက်လိုက်၊ ခါလိုက်၊ ဆောင့်လိုက်ဖြင့် လမ်းတလျှောက်လုံး အကြမ်းပတမ်းဒဏ်ခံလာရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်လာလေသည်။ အိမ်တွင်အေးအေးဆေးဆေးနေရလျက်နှင့် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာဟု စိတ်ဆိုးမိရာမှ ဆက်လက်၍ စိတ်ပျက်စရာများကိုပါ တသိတတန်းကြီး လျှောက်တွေးမိပြန်လေသည်။ ဆန်စက်ပိုင်ရောက်နေ၍ အက်စ်အေအမ်ဘီရုံးသားများသည် ဆန်စက်သို့ မကြာခဏ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသည်။ မနွေးဝယ်သည် ရုံးသားများ၏အော်ဒါအရ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ထမင်းချက်ရလေသည်။ စက်ထဲ၌ စားစရာသောက်စရာ များ လိုလေသေးမရှိအောင် စုံစုံလင်လင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရသည်။ စက်ထဲသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသော အရာရှိတို့သည် သူတို့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများပါ ခေါ်ခဲ့ကာ၊ စက်ထဲ၌ နေ ကုန်နေခန်းပျော်ကြ၏။ စားလိုက်ကြ၊ သောက်လိုက်ကြ၊ တီးကြမှုတ်ကြ၊ ဖဲကစားကြ . . . ။ မနွေးဝယ်မှာ မျက်နှာကလေးချိုထားကာ စက်ပိုင်ရှင်ပီပီ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကလေး ဧည့်ဝတ်ပျူငှာလုပ်ရလေ၏။ စက်ထဲသို့ ပျော်ပွဲစားတစ်ခါထွက်ကြလျှင်ငွေနှစ်ရာလောက်ချောသွားခြင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌ နုံးချိချိဖြစ်နေလေသည်။ သည်ကြားထဲ “ဘယ့်နယ် ရှိစ” ဟူသော ဦးနောင်၏မျက်လုံးကြီးသည် အားလုံးထက် အခံရအခက်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ စက်မှဆန်ကြိတ်ပြီး ရှင်းတမ်းစာရင်းလုပ်လျှင် ငွေကုန်ကြေးကျများတာတွေ ပေါ်ကုန်မှာကြောင့် ရင်လေးလေးဖြင့်ကြီး စားပြီး ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး ဧည့်ခံခဲ့ရသည်။ မနွေးဝယ်သည်မိမိလာမှ အပိုဆာဒါကုန်ကျနေသော ပျော်ပွဲစားစရိတ်များအတွက် ဆူ တော့မှဘဲ တွေးတောရင်း ရင်ပူလာလေသည်။ ရင်ထဲကပူ နေကပူ၊ ဖုတ်ကပူ၊ လမ်းကကြမ်း ကားဘီးသည်ချိုင့်ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။ မနွေးဝယ်သည်အံ့ကြိတ် လျက် မျက်လုံးမှတ်လိုက်ကာ ဇက်ကလေးပုဝင်သွားလေသည်။ ပြင်းထန်စွာဆောင့်လိုက်သောကြောင့် မျက်စေ့မျက်နှာပျက်အောင် အောင့်သွားလေ၏။ မနွေးဝယ်နှင့်အတူပါလာသော ဒေါ်အေးထိုင်သည် ချိုင့်ကြီးထဲသို့ ဘီးကျသွားသည်နှင့် “အမယ်လေးတော့ . . . မြတ်စွာ ဘုရား” ဟု အော်လိုက်သည်။ ကားရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်တက်သွားသော လော်လီကားကြီးတစ်စီးသည် ၊ နောက်ကားထဲသို့ဖုတ်များ ဆုပ်ပက် ကျီစယ်သွားသည်။ မနွေးဝယ်သည်ခေါင်းပါ်အုပ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါစကိုဆွဲ၍ ကပျာကယာနှာခေါင်းပိတ်လိုက် သည်။ အလာတုန်းက နှာခေါင်းပိတ်ခဲ့ရသော ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောကို သွားအမှတ်ရလေသည်။ ဧရာဝတီသင်္ဘောစီးခဲ့စဉ်က အခန်းထဲဝင်ကာ အိမ်သာတံခါးဖွင့်သည့်ရဲသားများနှင့် တလမ်းလုံးအဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုကားလမ်းတွင် ဘတ်စ်ကားထဲ ရဲသားမပါ၍ စိတ်အားငယ်နေရသည်။ စက်ပိုင်မှန်းသိ၍ လူပြန်ပေးဆွဲမှာကြောက်ကြောက်ဖြင့် ကားရပ်တိုင်း တထိတ်ထိတ်ရနံ့နေရ ၏။

စက်၌ ဆန်ကြိတ်ပြီးသွား၍ တောစက်ကမြို့အပ်ရန် စက်မှစာရေးက ဆန်ကြိတ်ပြီးကြောင်းပေးလိုက်သော စာရင်းနှင့် ဆန်နမူနာများပါ စက်ကယူလာခဲ့သည်။ ဆန်နမူနာနှင့်သည်စာရင်းကို ဆန်ရုံးအင်စပက်တော်ထံသို့တင်ပြကာ ဂိုဒေါင်နေရာ တောင်းရလိမ့်မည်။ ဦးနောင်သည် မနွေးဝယ်အား ဆန်အင်စပက်တော်ကို ငွေတစ်ရာ

ပေးလိုက်ရန် အထပ်ထပ်မှာလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် ဆန်အင်စပက်တော်အား
ငွေတစ်ရာခန့်ပေးရန်အတွက် လက်တွန့်နေသည်။ အကုန်အကျများလွန်းအား ကြီးနေ၍
ဘုံနဲ့ရှိရှိ ငါးဆယ်ထက်ပိုမပေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကားသည်မြို့ထဲရောက်၍ ဈေးဆိပ်၌
ဆင်းကြသည်။ ဆန်အင်စပက်တော်သည် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့်ဖြစ်လာသော မနွေး ဝယ်အား
“စက်ထဲကလာသလား” ဟု ဆီးမေးလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည်
ဆန်စက်ထဲသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသော ရုံးသား များအား
မည်သူမည်ဝါမိတ်ဆက်ပြီးဖြစ်၏။ ဆန်အင်စပက်တော်လည်း ဆန်ရုံး၌ အရေးကြီးသူမှန်းသိ၍
မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရ လေသည်။ “ဟုတ်ကဲ့. . . . ဆန်စက်ကလာပါတယ်။ ဆန်ကြိတ်ပြီးလို့
နမူနာနှင့်စာရင်းကို အင်စပက်တော်မင်းဆီ ယူလာပါတယ်. . . . ကျမ ကိုဂိုဒေါင်နေရာ
မြန်မြန်ပေးပါ အင်စပက်တော်မင်းရယ်. . . .” ဆန်အင်စပက်တော်သည်ပြုံးလိုက်၏။
လက်မလောက်အပြားရှိမည့် ရွှေလက်ပတ်ကြိုးမှနာရီကို ဟန်ပါပါဖြင့်မြှောက် ကြည့်လိုက်၏။
“ဒီနေ့တော့ ဒီစာရင်းအတွက်မမှီတူး ထင်တယ်. . . .” မနွေးဝယ်သည်
ငွေငါးဆယ်ထုတ်ကာ စာပွဲခုံပေါ်က စာရွက်အောက်သို့ ထိုးလိုက်ပြီး“
အင်စပက်တော်မင်းအတွက် ငါး ဆယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အင်စပက်တော်၏မျက်နှာသည် ဖျန်းကနဲပူရှိန်းသွား၏။
ခါတိုင်းသူဌေးကိုယ်စားလှယ်ဦးနှောင်က ငွေတရာအမြဲပေးခဲ့ လျက် ယခုစက်ပိုင်ကိုယ်တိုင်က
ငွေငါးဆယ်လျော့ဖြတ် ပေးနေသည့်အတွက်၊ မကြေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး ဖေါင်းကနဲဒေါက်နံ
သွားသည်။ “ဒီမှာ အမကြီးရဲ့. . . . ဂိုဒေါင်နေရာက အခက်အခဲရှိနေတယ်။ ခုနကဘဲ
ခနသိဒ္ဓိဆန်စက်က လာသွားပြီ” ဆန်အင်စပက်တော်မင်းသည် ပြောပြီးရယ်လိုက်၏။ သူ၏
ညှိပုပ်သွားသောမျက်နှာနှင့် မခိုးမခန့်ရယ်သံကြောင့် မနွေး
ဝယ်သည်နှောက်ထပ်ငါးဆယ်ကျပ် မထုတ်ချင်ထုတ်ချင်ဖြင့် ထုတ်ရလေ၏။ “အမကြီး
ကျွန်တော်က ဦးနှောင်ကို အမြဲဘဲ‘ပ’စား ပေးလာခဲ့ရတယ်။
စက်ပိုင်ကိုယ်တိုင်မဟုတ်တာကလည်းတကြောင်း၊ အဖိုးကြီးက နောက်မှ စက်ပိုင်ရှင်တွေကို
ပြောပေးပါ့မယ်လို့ ပြောထားတဲ့အတွက်လဲ တကြောင်း၊ ကျွန်တော်သူများနဲ့တူ ဘယ်ခါ
မှမယူခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ဆန်နမူနာနဲ့ ဂိုဒေါင်တောင်းရင်
အနည်းဆုံးငွေသုံးရာဘဲ. . . . စုံစမ်းကြည့်ပါအုံး၊ ဒါကသူဌေး တွေရဲသဒ္ဓါကြေးပါ”
မနွေးဝယ်သည်ငိုငံသွားလေ၏။ ဆန်အင်စပက်တော်သည် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ဒူးနဲ့လျက်
မထုံတက်သေးလုပ်နေလေ၏။ မနွေးဝယ်မှာ ငွေတစ်ရာနှင့်ပြီးရမည့်ကိစ္စကို
ငါးဆယ်လုပ်မိခြင်းကြောင့် သုံးဆတက်သွားသည့်အတွက် ရင်ထဲ၌ ခဲဆွဲသလိုလေး
သွားလေသည်။ “ဦးနှောင်အလုပ်များပြီး ဘယ်၍ဘယ်မှုပေးဖို့မမှာလိုက်ပါဘူး၊ ကျမက
ရမ်းပေးမိတာပါရှင်၊ မသိလို့ပါ. . . . အင်စပက်တော် မင်းရယ်၊ တရာပေးနေကျဆိုလဲ
တရာပေါ့. . . . ကျမတောင်းပန်ပါတယ်” “ကျွန်တော်တို့က လာဘ်ယူလာဘ်စား
လုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အများနည်းတူပေးကြတာကို အမကြီးသိအောင်ပြောပြ တာပါ။
စေတနာရှိရင်လဲ အများပေးသလိုပေးပါ. . . . နိမ့်ရင်လဲနေပါစေဗျာ. . . . မပေးပါနဲ့၊
ဂိုဒေါင်နေရာရတော့ အကြောင်းကြား လိုက်ပါမယ်” ဆန်အင်စပက်တော်သည်
စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေရန် အလိုမရှိသည့်ဟန်ဖြင့် ဖောင်တိန်ကိုကောက်ကိုင်

လိုက်သည်။ သူရေနကျငွေတရာကို
ဖြတ်တောက်ပေးသည့်အတွက်အကြောင်းပြလိုက်အံ့မှဘဲဟု မျက်နှာထားတင်ထားလေ၏။
မနွေးဝယ်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဒေါ်အေးထိုင်ဘက်သို့ မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဒေါ်အေးထိုင်သည် မျက်နှာညို ညိုနှင့် မယောင်မလည် လက်နှစ်ချောင်းပူးပြလိုက်သည်။
မနွေးဝယ်သည် ပင့်သက်ချလေ၏။ မနွေးဝယ်မှာစောစောက ဘတ်စစ်ကားဆောင့်သည်ထက်
ပိုအောင့်သွားလေ၏။ ငွေနှစ်ရာများလွန်း၍ တရားငါးဆယ်ကျပ် ယူရန်ဆစ်ချင်သေးသည်။
တရားငါးဆယ်ဆစ်လျှင် ကပ်သီးကပ်သပ် လုပ်နေပြန်ပြီလားဟု သုံးရာမလျော့ဘဲ
တင်းခံနေမှာစိုးရ သည်။ မနွေးဝယ်သည် ဆန်အင်စပက်တော်မင်း၏ ညိုပုတ်နေသော
မျက်နှာကြီးကို တစ်မိမိမိကြည့်မိသည်။ မိရိုးဖလာ နတ်ကိုးရတာထက်ဆိုးပါကလားဟု
တွေးမိ၏။

အတိမ်းအစောင်းမခံဝံ့ခြင်းကြောင့်ငွေနှစ်ရာတင်မြှောက်ပသရန် မျက်စေ့မှိတ်ရလေ၏။
“ကဲပါ. . . အင်စပက်တော်မင်းရယ်၊ ဂိုဒေါင်နေရာရာတို့ အရေးကြီးပါတယ်၊
ဦးနှောင်ပေးနေကျထက်ပိုပေးရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျမ နှစ်ရာ ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်လိုမှ
မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်. . . . ကျမကရောက်စဆိုတော့ အလုပ်သိပ်နားမလည်သေးဘူး၊
ဂိုဒေါင် နေရာရာတို့သာ မြန်မြန်စီစဉ်ပေးပါရင်. . . .” မနွေးဝယ်သည်ဆန်ရုံးကပြန်၍
အိမ်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရင်နှင်မဆံ့အောင်မျိုလာခဲ့ရသောအလုံးကြီးကို အံ့ထုတ်လိုက်
လေ၏။ မိမိလာ၍လုပ်ကိုင်သည့်အတွက် ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာသည့်အတွက်ကြောင့်
ဒေါ်ပိုပွလာသည်။ “နောက် သူတို့ကို ပူဇော်ပသဘို့ ဘာတွေကျန်သေးလဲ
အကြီးရဲ့. . . ပြောစမ်းပါအုံး၊ တကတဲမှဘဲရှင်. . . လွန်လွန်းတယ်” ဒေါ်အေးထိုင်သည်
ဒေါ်ဖောင်းလာသော မနွေးဝယ်ကိုကြည့်ကာ ခရီးရောက်မဆိုက်တော်တော်နှင့်မပြောချင်၊
အေးအေး ထိုင်ပြီးမှ ခပ်ဖြေးဖြေးပြောလေသည်။
“ကျန်သေးတယ်တူမရဲ့. . . ဂိုဒေါင်နေရာရရင် ဆန်အိတ်တွေ စက်ကယူလာတော့
ဂိုဒေါင်စာရေးကို ခါတိုင်းတော့ငါးဆယ် ပေးရတာဘဲ၊ ဂိုဒေါင်ထဲသွင်းဖို့
အလုပ်သမားထမ်းတဲ့ဆန်အိတ်တွေကို ပခုံးပေါ်မှာဘဲ တအိတ်ချင်း ဆန်ထိုးတန်နဲ့
စကောခံပြီး ထိုးချတာဘဲ၊ အမကြိုက်ရင်ပယ်ပေါ့၊ ထိုးဖောက်လို့ကျလာတဲ့
ဆန်တွေကိုကောနဲ့ခံတာဟာ တအိတ်ကို နို့ဆီဘူးတဝက်ထားပါ
အိတ်ပေါင်းတထောင်ကျော်ကျော်က ကျတဲ့ဆန်သူယူပြီး ရောင်းစားတာဘဲ. . . .”
“ဂိုဒေါင်နေရာပြီဟာဘဲ. . . သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ငါးဆယ်ပေးရမှာလဲ”
“ဘယ်လောက်လက်ခံရရှိကြောင်းပေးတဲ့စာရင်း ဘီလ်မကြံ့ကြာအောင်ပေးရတာ၊ ဒီလိုဘဲ
စက်ပိုင်ရှင်တိုင်းပေးကြရတယ်၊ တနေ့က ဂိုဒေါင်ကို ခင်ဗျားစက်ပိုင်ကိုပြောလိုက်၊
ငါးဆယ်မယူဘူးလို့ ဆိုလိုက်သတဲ့” ဒေါ်အေးထိုင်သည်ပြောပြီး သက်မကြီးချလျက်
“ဟင်း. . . ခေတ်ကြီးကိုက သူစားငါစားဘဲ”ဟု သံဝေဂအသံမျိုးဖြင့် ညည်း နေသည်။
“ဒါဘဲလားအကြီးရဲ့. . . ဒါအပြီးဘဲလား” ဒေါ်အေးထိုင်သည် နီမြန်းနေသော
မနွေးဝယ်၏မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ‘စိတ်တိုရန်ကော’ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ရှေ့ဆက်
ပြောရန်များကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ စဉ်းစားနေတုန်း မနွေးဝယ်က
ထပ်အော်မေးပြန်သည်။ “ဘယ်ပြီးအုံးမလဲ. . . အဝယ်၊ သူ့ဆီက ဘီလ်ရတော့မှ

ဆန်ရုံးယူလာပြီးတင်ရတယ်၊ တင်းပေါင်း၊ ပေါင်ပေါင်း၊ အရော့
တွက်ဘယ်လောက်ကျတယ်ဆိုတာ စာရင်းပြန်တွက်ချက်ပြီး ကျသင့်ငွေ
ဘီလ်လုပ်ပေးတဲ့စာရေးကို နှစ်ဆယ်-အစိတ်ပေးရတယ်၊ အဲဒီ ဘီလ်ရတော့မှ
ငွေထုတ်ပေးဘို့ ဝန်ထောက်လက်မှတ်ထိုးပြီးတော့ချက်လက်မှတ်ထုတ်ပေးတယ်။ . . . ၊
ချက်လက်မှတ်ထုတ် ပေးတဲ့ စာရေးလဲ ငွေတဆယ်-ဆယ့်ငါးကျပ် အောက်တန်းပေးရတယ်”
မနွေးဝယ်သည်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအရာရှိကြီးကြီးငယ်ငယ်ကို ပသရသောကြေးကို
ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်တော့မှ ဦးနှောင်အ ပေါ်၌ ယုံမှားသံသယများ ကင်းသွားလေသည်။
ဦးနှောင်လုပ်နေတာက သက်သာသေးတော့ဟု တွေးတောမိကာ အကုန်အကျပို များ၍
မျက်နှာကောင်းမရာဘဲ ဆူပွက်တော့မည့် အဖွားမျက်နှာကို တရေးရေး
မြင်ယောင်နေလေသည်။ “အဝယ်လာလုပ်ကာမှ
ပိုဆိုးပါတယ်အကြီးရယ်။ . . .” ဟုလေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးထိုင်သည်
မနွေး ဝယ်၏လေသံ ပျော့လာတော့မှ နှုတ်လျှာသွက်လာလေသည်။
“အဝယ်လာလုပ်တာအလုပ်တော့နားလည်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အကုန်အကျများတာ
အဘိုးကြီးလဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ တနေ့ ကဘဲ ဆန်ရုံးကလုတစ်ယောက်
အဘိုးကြီးနဲ့သွားတွေ့တယ်၊ အစိုးရက စက်ထဲမှာထားတဲ့ သူတို့ပိုင် ဖွဲ့အိတ်၊
ဆန်ကွဲအိတ်တွေ အတွက် ဂိုဒေါင်နေရာခ အိတ်နှုန်း စက်ပိုင်ကိုပြန်ပေးတော့၊
တနှစ်လုံးအတွက် စုစုပေါင်းကျသင့်ငွေ ကိုးရာဆိုလားဘဲ၊ စာရေးကို ဘီလ်စာရင်း
လုပ်ခိုင်းတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ၊ မပြီးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီငွေကိုးရာထဲက သူ့ကို သုံးရာပေးဘို့
စက်ပိုင်ပြောပေးပါသွားပြော လို့ အဘိုးကြီးနဲ့စကားများကြသေးတယ်” မနွေးဝယ်သည်
ယခုခေတ်စီးပွားရှာစားဖို့ရာ သူ့စိတ်နဲ့ မဖြစ်ဘူး တွက်မိ၏။ ဆန်စက်ကြီးပိုင်ကာ
ငွေလုံးငွေရင်းကို လျက် အလုပ်လုပ်မေသောစက်ပိုင်ကြီးက ၁၂၆ ကျပ် ရသော စက်ထဲက
အမ်စီစာရေးကလေး၏ ခြေသလုံးဖက်၍ စီးပွားရှာမှုကို မနှစ်မြို့ဘဲ ထမင်းကို ဆားနှင့်သာ
ဖြူးစားလိုက်ချင်တော့သည်။ “ချက်လက်မှတ်ရပြန်တော့လည်း မပြီးသေးဘူး၊
ငွေတိုက်မှာသွားထုတ်ရင် အစွန်းတွဲက အစိတ်သုံးဆယ်များ ဘယ်တော့ မှ မရဘူးမှတ်ထား၊
အဲဟိုငွေတိုက်က ဖြတ်ယူလိုက်ကြတာဘဲ။ . . .” မနွေးဝယ်မှာ
စကားပြောချင်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားလေ၏။ ငွေတိုက်၌ သွားထုတ်သောငွေကို အစိုးရက
အလကားပေးတယ် မှတ်လို့ ဖြတ်ယူကြတာလား ဟု တွေးနေလေ၏။ “ဟို
တပတ်ဆန်ကြိတ်တုန်းက ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ပေးရတဲ့ကုလားဟာ ယထာရဟာ
ငါးကျပ်လောက်နဲ့ပြီးနေတာ၊ နောက် တော့မရပါဘူး၊ ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ပေးဘို့
အတင်းပူတော့တာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ပို့လိုက်တဲ့စာရင်းမှာ ကုတ်အင်္ကျီဘိုး ၄၅-ကျပ်
ပါသွားတာ။ . . .”

“သူကဘယ်လိုများ စားသာလို့ တောင်းတာလဲ။ . . .” ဟု မနွေးဝယ်က မေးကြည့်သည်။

“ ဂိုဒေါင်သိမ်းပြီးကြောင်းဆန်မှုနာ
ဝန်ထောက်တင်ပြရတဲ့ကုလားပေါ့။ . . . သူလဲအရေးပါတာဘဲ”

မန္တလေးသည် ဆန်များကို ဂိုဒေါင်ထဲအရောက် ရှေ့ရှောက်၍ စခန်းသွားရအုံးမည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးကိုတွေးကာ စိတ်မော နေစဉ် အိမ်ရှေ့ဘိနပ်ချွတ်သို့ သူငယ်လေးတယောက်ရောက်လာသည်။ “ဘာကိုစွဲလဲဟော့” ဟု ဒေါ်အေးထိုင်က လှမ်းမေးကာ မန္တလေးအား မျက်စိပစ်၍ မဲ့ပြလိုက်သည်။ “ဆန်ရုံးက ကိုသောင်းတင်လွတ်လိုက်တယ်. . . . နက်ဖြန်ည ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲအတွက် ဖျာဆယ်ချပ်ဝယ်ပေးပါတဲ့” ဒေါ်အေးထိုင်သည် မန္တလေးကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သည်။ မန္တလေးသည် မကြားချင်မသိချင်သဖြင့် ကျောခိုင်းကာ မီးဖိုဘက် ထွက်သွားလေ၏။ “အကြီးတို့ဇရာ. . . မကြည့်ကြဘူးလား” “မင်းတို့ဆန်ရုံးကို ကြည့်ဖို့ပြရတော့မှ တို့ကဘယ်မှာကြည့်ရတော့မလဲကွဲ့၊ တို့ကြည့်ဘို့အတွက် မင်းတို့ဘဲကြည့်ဆော် မူကြပါ” သူငယ်လေးသည် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပြောနေသော ဒေါ်အေးထိုင်နှင့် ကြာရှည်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရအောင် ရယ်မောကာပြေးဆင်း သွားသည်။ (၄) ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောသည် နောက်ဆုံးဥဒြေခွဲလိုက်သည်။

သင်္ဘောသည်ဆိပ်ကမ်းနှင့်ခွာလိုက်၏။ နံနက်ဝေလီဝေလင်း နှင်းဖြူမကွဲတကွဲတွင် ဆိပ်ခံပေါ်မှ ဦးနှောင်၏မျက်နှာကို ပီပီသသမြင်ရတော့ပေ။ မန္တလေးသည်သင်္ဘောပဲ့မှရပ်၍ မြို့ကိုလှမ်း၍ ကြည့်မိသည်။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ အကာအရံမရှိ၍ လေသည်တဟူးဟူး တိုက်နေ၏။ မြူနှင်းတွေကြားထဲ၌ မိုင်းနေသောမြို့ကိုကြည့်ကာ မန္တလေးသည် သက်ပြင်းကို ချလေသည်။ ဈေးကွက်ဘက်မှ ဆန်ရုံးကို မှန်းဆ၍ ကြည့်လေ၏။ ဆန်ရုံးမှ အရာရှိကြီးငယ်တို့၏မျက်နှာများပေါ်လာကာ ရင်ထဲ တွင်လောင်လာလေသည်။ ဆိုင်ရာ အရာရှိတို့ဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် အိပ်မက်လို တရေးရေးပေါ် နေသည်။

မန္တလေးသည် ရပ်နေရာမှ ရင်ထဲ၌တင်းကျပ်လာ၍ ဖျာပေါ်၌ အသာကလေးထိုင်ချလိုက်သည်။ သင်္ဘောဦးခန်းမှာ မိလ္လာဆန်လွန်း၍ ပဲပိုင်းဘက်၌ အသိမိန်းမကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသောဖျာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ အသက် ၅၀-ခန့်ရှိသော မိန်းမကြီးမှာ အညာစောင်ကလေးလွှမ်းခြုံလျက် ကွေးအိပ်နေလေ၏။ မန္တလေးသည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူများပြည့်ကျပ်လျက် ခြေချစရာပင်နေရာ မရှိချေ။ ဦးဘက်မှမိလ္လာနဲ့ ကင်းဝေးသော်လည်း သင်္ဘောအောက်ထပ်၌ တင်ဆောင်လာသော ကြက်ခြင်းတွေထဲမှကြက်နဲ့နှင့် ရေ စည်ပိုင်းထဲမှ ငါးညှီနဲ့များသည်လေသင့်လျှင် တချက်တချက် အပါသို့ စူးစူးဝါးဝါး လွင့်တက်လာသည်။ ခရီးသည်တို့၏စကားသံမှာ သင်္ဘောထဲတွင် လုံးညံ့နေလေသည်။ မန္တလေးသည် အသံဗလံများ၊ အနံ့အသက်များဖြင့် ငြီးစိစိဖြစ်ကာ နွမ်းဟိုက်လာလေသည်။ ညကလည်းတညလုံးအိပ် မပျော်ခဲ့၊ တော်တော်ကလေးညည့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အဖွားကတတ်တတ်ဆူပွက်နေသည်ဟု အိပ်မက်များပင် မက်ခဲ့ လေ၏။ “အဝယ်. . . လှဲလိုက်ပါအုံးလား. . . .” ဖျာပေါ်၌ ကွေးနေသောအဒေါ်ကြီးသည် လက်ထောက်၍ ထထိုင်လိုက်ကာ ပြေကျသောသူ့ဆံပင်များကို ပတ်ရင်းလှမ်း ပြောလိုက်သည်။ “မအိပ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်. . . ကြက်နဲ့က အားကြီးခေါင်းအုံတာဘဲ”

“ဒီလမ်းကသင်္ဘောစီးရင် ဒီအနံ့တော့နံ့စမြဲဘဲ၊ ဦးခန်းထဲမှာမှ မနံ့မှာ. . . .” “ဦးခန်းထဲက အနံ့ကသာဆိုးသေးတယ်၊ မစင်နဲ့ဒေါ်ဒေါ်. . . . အဝယ် လာတုန်းကဦးခန်းစီးလာတယ်. . . . နံလိုက်တာမ ပြောပါနဲ့တော့” အဒေါ်ကြီးသည်စောင်ခြုံကိုခွာကာ ခြင်းတောင်းထဲမှ ဆေးလိပ်ကိုကုန်းနှိုက်လျက် မီးခြစ်ခြစ်ညှိပြီး “အဝယ်အလုပ်လာ လုပ်တာ နေရာကျရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် မီးခိုးများကြားမှ အဒေါ်ကြီး၏ အိပ်ချင်မပြေသေးသော မျက်နှာ ကို ခပ်စင်းစင်းကြည့်နေလျက် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“စက်ပိုင်တွေ အခုခေတ်မှာ တော်တော်ပွကြတယ်၊ တချို့များရှိရင်းစွဲ ဆန်စက်တလုံနာ နောက်တလုံးတောင်ထပ်တည် နိုင်ကြသေးတယ်. . . .” “အခုခေတ်စီးပွားရှာရတာ အမှုထမ်း အရာထမ်းတွေနဲ့ ပင်းပြီးလယ်နိုင်မှပွတာပါ၊ အဝယ်တို့လို ရိုးရိုးသားသား မိန်းမ သားရှာတာမျိုးတော့ မပွပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အဝယ်တော့အခုခေတ်မှာစီးပွားရှာချင်တဲ့စိတ်ကို တစက်မှမရှိတော့ဘူး” မနွေးဝယ်သည် ပြောပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို တင်းကြပ်စွာစိလျက် ရင်ထဲဝယ်ပင့်သက်ကို မျှင်းချနေလေသည်။

“အလို. . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဒေါ်ကြင်မွှေးကြီး ရန်ကုန်ပြောင်းသွားမှ စီးပွားရေးဘက်မှာ အတော်မျက်လုံးပွင့် တယ်လို့ စုပြောနေကြသေးတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ သူနဲ့မခွဲတဲ့မြေးတောင်၊ ရေခြားမြေခြား အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေပြီလို့ ပြောနေကြ သေးတယ်” မနွေးဝယ်သည်အိပ်ပျော်နေတုန်း ဖြုန်းကန်လာခိုး၍ လန့်သွားသလိုပင် ဆတ်ကနဲ ကိုယ်ကလေးလှုပ်ခါသွားလေသည်။ “အဖွားက လွှတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ အမေဖုံလာလို့ အတင်းနားပူခိုင်းပြီး အဝယ်ဘာသာအဝယ် လာလုပ် ကြည့်တာပါ၊ အဝယ်ကိုအိမ်ကမလွှတ်ချင်ဘူး၊ အဘရှာပေးတာဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စားနေချင်တာ. . . . အမေဖုံက မရမကပြော ပေးလို့ မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာ. . . .” “ဪ. . . . ဟုတ်လား” မနွေးဝယ်၏မျက်နှာကလေးသည် ညှိုးငယ်သွားလေသည်။ “လွှတ်ချင်လဲလွှတ်ကြည့် ပိုဘဲကောင်းလာမလား၊ ပိုဘဲဆိုးလာမလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု အဖွားထံမှ နောက်ဆုံး ကြိမ်းမောင်းပြောလိုက်သောစကားကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လျက် ခေါင်းခဲလာပြန်လေ၏။ “အဝယ်တော့ အိမ်ရောက်ရင် အဖွားဆူတော့မှာဘဲ ဒေါ်ဒေ 😊 ပြန်မလွှတ်တော့မှာ သေချာတယ်” “ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွယ်” “စက်ကကြိတ်ပြီးသွင်းလိုက်တဲ့ ဆန်တွေကို ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ နိုင်ငံခြားဆန်ဝယ်တဲ့သင်္ဘောကြီးက ပယ်ချလိုက်လို့ ဆန်ကုန်သည်တွေစုရော်ရမယ့်အထဲမှာ အဝယ်တို့ ဆန်တွေပါ-ပါတယ်. . . . အဲဒါ အဖွားကို သွားပြောပြရအုံးမှာ” “ဟင်. . . . ဘယ်လိုကြောင့်လဲ. . . . အစိုးရက ဆန်သိမ်းတုန်းက စစ်ဆေးမယူဘူးလား” အဒေါ်ကြီးမှာ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်လျက်၊ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိဘဲ ဖြူဖျော့နေသော မနွေးဝယ်ကို ငေးကြည့်မေးနေသည်။ “ပြောတောင်မပြောချင်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်. . . . စက်ထဲမှာကြိတ်နေကတည်းက ကျလာတဲ့ဆန်တွေကို သူတို့စာရေးကိုယ် တိုင်စောင့်ထိုင်ပြီးကြည့်နေတာ၊ အောက်တန်းမိအောင် သူတို့အကြိုက် အဖြူဆိုအဖြူ၊ အညိုဆိုအညိုကြိတ်ပေးရတာ၊ စက်ကြိတ် ပြီးကားပေါ်တင်တော့လည်း တအိတ်ချင်း

လာစစ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ မြို့က ဂိုဒေါင်ရောက်တော့လည်း မအပ်ခင် မသွင်းခင် တအိတ်ချင်း စစ်လိုက်တာမှ တအိတ်ပြီးတအိတ် ဆန်ထိုးတန်နဲ့ ဖောက်ကြည့်စစ်တာ...။ သူတို့ကျေနပ်လို့ လက်ခံပြီးပိုက်ဆံရှင်း ပေးပြီးမှ အခုသင်္ဘောကြီးက မတင်လို့ ပယ်ချမှ ရော်ကြရမှာ၊ တဆင့်ပြီးတဆင့် နမူနာတွေစစ်ဆေးပြီးမှ အခုလိုရော်ရမယ် ဆို တော့အင်္ဂါဘဲ စဉ်းစားကြည့်တော့...။ မကြိုက်ရင်စောစောထဲက ပယ်ရမယ်၊ ဆန်ရုံးက စစ်ဆေးတဲ့လူတွေကို လခပေးထားတာ ပို မနေဘူးလား...။” အင်္ဂါကြီးသည်ခေါင်းကို ညှိတ်ကာညှိတ်ကာ နားထောင်ရင်း “အဝယ်တို့ဆန်မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု ဖြတ်မေး လိုက်သည်။ “ဆန်အိတ်တွေမှာ စက်ကတံဆိပ်နံပါတ်ရိုက်ထားတာ ဘယ်စက်ကဆိုတာ ချက်ချင်းသိတာပေါ့အင်္ဂါရဲ့၊ အဲဒီဆန် တွေကို သွင်းတဲ့ဈေးမပေးတော့ဘဲ၊ အညံ့စားဈေးနှုန်းဖြတ်ပြီး ပိုတာတွေပြန်ရော်ရမှာ...။” “ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မကိုက်ဘူးပေါ့...။” မနွေးဝယ်သည်မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ “မကိုက်တာတော့... မပြောပါနဲ့တော့ အင်္ဂါရယ်၊ ဆန်ကြိတ်နေတုန်း သွင်းတဲ့ အပ်တဲ့အထိ သောက်သောက်လဲပေးရတာတွဲကတမို့၊ ဂိုဒေါင်သွင်းပြီးမြစ်ထဲရောက်တော့လည်း ဟော... အခုရော်ရအုံးမှာက တမို့၊ စီးပွားရေးရှာစားတာများ နည်းနည်းမှ မကောင်းပါဘူး” ဟု ဆိုလေ၏။ “ဒီလိုပေါ့ကွယ်... ကုန်သည်ဆိုတာ ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်ပေါ့” ဆန်စက်မှသွင်းလိုက်သော ဆန်အိတ် ၁၂၀၀ မှာ စီ-ဘီပေါ်၌ ပါနေကာ အပယ်စာရင်းထဲဝင်နေ၏။ မနွေးဝယ်မှာ အဖွားအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ အရော်အစားပေးဖို့ ငွေတောင်းရမည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့ကိုယ်တိုင် အမြန်လိုက်ခဲ့ရ သည်။ ဦးနှောင်ပေါ်၌ သံသယရှိ၍ အလုပ်ဆင်းကာမှ မျက်နှာကောင်းမရ၊ မျက်စေ့မျက်နှာ မလှဖြင့် ပြည်တော်ပြန်ခဲ့ရသည်။ မနွေးဝယ်သည် မောမောဖြင့်ဖျာပေါ်၌ ခွေလှဲလိုက်လေသည်။ အင်္ဂါကြီးက သူ့ကိုယ်ကခွာထားသော စောင်ကို မနွေးဝယ်ကိုယ်ပိုင်သို့တင်ပေးရင်း “ကဲ... အိပ်အုံး... အိပ်အုံး” ဟု ပြောကာ ဆင်းသွားလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် မျက်လုံးများမှတ်လျက်ကွေးနေ၏။ ဆန်စက်ကြီးကို တရေးရေးဖြင့် မြင်ယောင်တုန်းဆင်ရိုသေး၏။ စက် ထဲတွင်လည်နေသော စက်သံများလည်း တသဲ့သဲ့ကြားယောင်တုန်းပင်ရိုသေး၏။ ဆန်အင်စပက်တော်၏ ညှိပုပ်သွားသောမျက် နှာ၊ အစွန်းတွက် ဖြတ်ယူလိုက်သော ငွေတိုက်စာရေး၏ ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာထား၊ ကြိုးထုံးအကြီးကိုပြကာချောက်နေသော ဂိုဒေါင်ဒရဝမ်ကုလားတို့သည် ခွေကွေးနေသော မနွေးဝယ်အား ချောက်လှန့်ကျိစယ်လျက် ရှိကြလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် တော်တော်နှင့်အိပ်မရ ၊ အတင်းမျက်စေ့စုံမှတ်ပြီးအိပ်တော့မှအိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ညကအိပ်ပျက်ပျက်ဖြင့်အိပ်လိုက်ရာ လမ်းခရီးဆိပ်ကမ်းများ၌ သင်္ဘောဝင်ဆိုက်မှန်း- ကပ်မှန်းပင်မသိ၊ တမနက်လုံး အိပ်မောကျနေလေသည်။ တွံ့တေးတူးမြောင်းထဲဝင်မှ အင်္ဂါကြီးက ပုတ်နှိုး၍ ကပျာကယာ ထရလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် သင်္ဘောဘေး၌ ကာထားသောကာဗာပေါ်၌ လက်ထောက်လျက် အဝေးမှ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ်းပါးရှိ တိုက်တာဂိုဒေါင် အဆောက်အဦကြီးများသည်နေရောက်အောက်ဝယ် ပြားဝပ်ငုံ့လျိုးလျက် နေ ကြသည်။

မြစ်ရေမှာ ခဲပုပ်ရေကဲ့သို့ မည်းညစ်နေသည်။ မားမတ်မိုးနေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးမှာ
နေခြည်ထဲတွင် ဝင်း၍ နေ၏။ ဇင်ယော်တို့သည် ပျံ့ဝဲကာကြိုကြလေသည်။ မြစ်လယ်၌
နိုင်ငံခြား သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ကျောက်ချ ဆိုက်ထားသည်။ သင်္ဘောကြီးနှင့်
ကပ်လျက်ဆိုက်ထားသော စီး-ဘီး ဆန်တွဲများကို မြင်လိုက်ရသည်။ မနွေးဝယ်သည် အဝေးမှ
စီး-ဘီး ဆန်တွဲများကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

“ရော်ရချေသေးရဲ့”

ပြီး၏။

မြက်ကလေးတစ်ပင်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

စစ်ဗိုလ်ကတော်ခင်မမသည် ကတုံးမကလေးကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ကြည့်၏။
ငွေငါးဆယ်များနေသလားဟု စိတ်ထဲက တွက်ချက်ကြည့်လျက် နှမြောသလိုလို
တွန့်တိုနေလေသည်။
နှမြောမည်ဆိုလည်း နှမြောပေမည်၊ ဆယ်တန်ငါးချပ်သည် ပိုကာဝိုင်း၌ တနေကုန်တနေခန်း
ခါးချိုအောင် ထိုင်ရိုက်ရ သောငွေဖြစ်သည်။

ဖဲဝိုင်း၌ တနေခင်းလုံးရှုံးနေသည်။ ပါလာသောငွေ(၁၀၀)ကုန်၍
အတွင်းစန်ကတော်တဦးထံက(၃၀) လှည့်ပြီး ဆက် ရိုက်နေစဉ်၊ မင်းကတော်များရှေ့တွင်
ကူခြေမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ရိုက်နေရ၏။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ရာတန်ထည့်
ယူခဲ့ရပါမလားဟု နောင်တရလိုမဆုံး၊ ဘယ်သူမှမသိကြ၍သာ၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း
ဆဲမိသေးသည်။
ဒေါသကြောင့်လက်ထိပ်က ချဲဖဲကိုမမြင်ဘဲလျှမ်းနေသည်။ ရင်ထဲကလည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ
မွန်နေသည်။ အသက် ရှူရပင်ကျပ်လာ၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ တဖြည်းဖြည်းငွေ(၁၀၀) အရင်းပြန်ပေါ်ကာ ငွေ(၃၀)အကြွေးကို
ဆပ်နိုင်လိုက်ရုံမက ငွေ(၅၀) အမြတ်ထွက်လျက် အနိုင်နှင့်ပြီးလိုက်ရ၏။

ခင်မမသည် ဖဲဝိုင်းအပြီးမြေကြီးနှင့်ခြေမထိဘဲ ဝဲပျံသွားလျှင်ရတော့မလောက်
ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရှင်မြူးနေ၍ အသံမှာ နဂိုအသံမဟုတ်တော့ဘဲ
အူထဲကအသံထွက်လာသည်။
“ခင်တော့ အိမ်ရောက်ရင် အိပ်ရာထဲခွေရတော့မယ်
အောက်မေ့တယ်. . . . တော်ပါသေးရဲ့. . . . ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ”
ပွင့်လင်းစွာ အားရပါးရကြီး ရယ်မောချလိုက်လေသည်။

“ခင်တော့ပွတာဘဲ. . . . ကိုယ်တော့ မီးယပ်ချမ်းထနေပြီ. . . .”
မင်းကတော် စိုးကတော်၊ သူဌေးကတော်တို့၏ ရယ်မောသံများ စည်စည်ကားကား
ထွက်ပေါ်နေစဉ် မီးကို ရေနှင့်ဖြန်း သကဲ့သို့ ရုတ်တရက်တိတ်သွားကြ၏။ ဖဲဝိုင်းလုပ်နေသော
ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခပ်ဝဝမိန်းမကြီး တယောက်ဝင်လာသည်။ သနပ်ခါးဘဲကျားနှင့်
အသားမဲဝဝတုတ်တုတ်ကြီး၊ ဗိုက်ကြီးများရှေ့သို့ တတောင်လောက်ချွန်နေသည်။
(၃)ပေလောက်မြင့်သော ကတုံးပြောင်ကလေးနှင့်ခလေးမ ပိန်ပိန်သေးသေးကလေးသည်

မိန်းမဝဝကြီး၏ ပေါင်တဘက်က ထမိစကို ဆွဲကိုင်လျက် ကပ်ပါ လာလေသည်။
မင်းကတော်များမှာ မိန်းမကြီး၏ ပေါင်လုံးကွယ်နေ၍ တွယ်ကပ်ပါလာသော
ကတုံးမကလေးကို ကိုယ်ကလေး တခြမ်း သာ မြင်ကြရသည်။

အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ အရိုးပဒေသာ ကိုယ်လုံးကလေးပေါ်တွင် ပိတ်ရှင်မီး၊
ရေမလျော်ရသေးသော အသစ် စက်စက်သည် ကိုယ်ပေါ်၌အဆမတန်ချောင်နေကာ
ရှင်မီးကြီးမှာ လက်မောင်းအရိုးပေါ် ကျနေ၏။ ခါးကထမိသည် ထမိ ဆင်နှင့်မတူ၊
အသားရိနေသော အဝတ်ပိုင်းအဟောင်းစတစ်ခုကို ဝှင်းချုပ်ဝတ်ပတ်ထားကာ
အဆင်လည်းမရှိ၊ အရောင်လည်း မရှိ၊ မဲညစ်နေသဖြင့် အထက်ကရှင်မီးနှင့်တော့
အရောင်ကွဲခြားနေသည်။

တကိုယ်လုံးတွင် မျက်လုံးသာလျှင်ပေါ်လေ၏။ ပါးနီ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလျက် ဆံပင်များ
ဖွာလံတွန့်ကောက်ထားသော မင်းကတော်တွေကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

“ဒီဟာမလေးလား” ဟု ခင်မမဘေးတွင်ရပ်နေသော အရေးပိုင်ကတော်က
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးလိုက်လျှင် မိန်းမ ခပ်ဝဝကြီးသည် ရှားရောင်ပေါက်နေသော
သွားများကိုဖော်ကာ မျက်နှာချိုအယင်သွေးပြီးမှ အသံသေးသေးနှင့်ပြောသည်။

“မမာဘို့ပြောထားတဲ့ခလေးမက တအိမ်ကဦးသွားလို့ မရလိုက်ဘူး၊
ဒီဟာမကလေးကတော့လခနဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ အပိုင် ရောင်းမှာမို့ မမလိုချင်လဲ ယူရအောင်
ဆွဲလာတာပါ။ . . .”

“မလိုချင်ပါဘူးတော်. . . .” ဟု အရေးပိုင်ကတော်က ခေါင်းခါလျက်မဲ့ပြောလိုက်သည်။
ကတုံးမကလေးသည် သူ့အားပိုင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများကိုမခံရပ်နိုင်၍
ထမိစကိုမြဲမြဲဆုပ်လျက် တင်ပါးကြီး နောက်တွင် မျက်နှာကပ်ကာ ကွယ်ဖွတ်ထားလိုက်သည်။

“ဒီလက်မလောက်ကလေး ဘာလုပ်ရမလဲ. . . .” ဟု အတွင်းစန့်ကတော်ကဆိုလိုက်ရာ
“ကြီးလာအောင် အနွံအတာခံပြီး မွေးထားရအုံးမဲ့ တာဝန်ကမသေးဘူး. . . .” ဟု
သစ်စက်သူဌေးကတော်လေးက ထောက်ခံလိုက်သည်။

သူတို့အထဲတွင် ဆံပင်ဖြူနေသော လွှတ်တော်ရှေ့နေကတော်ကြီးသည် တယောက်တခွန်း
ထင်မြင်ချက် ပေးနေကြ သည့်အထဲ၌ ဝင်မပါဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ
ရှေ့နောက်မြှော်မြင် တွေးတောစဉ်းစားနေသော အမူအယာများကို ရုတ်သိမ်း ၍
စီးကရက်တလိပ်ကိုဖွည့်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုက်နောက်မှီနှင့်ကျောက်ပြန်ကပ်လိုက်ကာ
ခပ်လေးလေး ပြောပြသည်။

“ဒီလိုအပိုင်ရတာမျိုးကရှားတယ်နော်. . . . လခနဲ့ ခိုင်းရတာက မပိုင်ဝက်မွေးတွေ၊ ဒါမျိုးကမှ
တသက်လုံးခိုင်းဖို့ပိုင်တာ၊ ငယ်လဲခဏမျှ၊ စောင့်ရလှ(၁)နှစ်(၂)နှစ်ပါ၊ (၈)နှစ်(၉)နှစ်လောက်
ဖြစ်လာယင် ပန်းကန်ဆေး၊ သနပ်ခါးသွေး၊ အဝတ်ဖွတ်၊

ကြမ်းတိုက်ရောပေါ့၊ အန်တီကလေးမြေးငယ်မရှိလို့၊ ရှိရင်သူတို့နဲ့အဖော်ရအောင်ဝယ်ထားလိုက်မှာဘဲ”

ခင်မမသည် ဖြတ်ကနဲ အိမ်က မိုက်ကယ်နှင့်လီလီကို သတိရလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်မှာ(၇)နှစ်သား ကလေးဖြစ်သည်။ လီလီမှာ(၁၀)နှစ်သမီးဖြစ်သည်။ ခလေးတွေမှာ အိမ်ကထမင်းချက်သော အမယ်ကြီးကို မခင်ကြပေ။ ဆယ့်လေးငါးနှစ် ခပ်ရွယ်ရွယ် ကလေးမများကို လခနှင့်ငှားထားရပေါင်းလည်းများလှပြီ။ ခလေးတွေက ဆိုးလွန်းသောကြောင့် ဒဏ်မခံနိုင်ကြဘဲ တလနှစ်လနှင့် ထွက်သွားကြသည်။ ဒီဟာမလေးဆိုရင် အပိုင်လည်းရ ခုံးပေကပ်သတ် ခိုင်းချင်တိုင်းလည်း ခိုင်းသွားနိုင်မည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

ခင်မမသည် ဈေးထဲ၌ ဘဲကောင်ကိုဝယ်သည့်အခါ ရင်အုံနှင့်ပေါင်တံတို့တွင် အသားများမများ တို့ဖိ၊ ကြည့်သလို တင်ပါးနောက်က ကိုယ်တခြမ်း ထွက်ပြုလာသော ကတုံးမကလေး၏ လက်မောင်းနှင့်ပေါင်တံတို့ကို မျက်စိကစားရင်း မေးကြည့်လိုက်သည်။

“၅ဝိ ပါရင်. . . .”

မိန်းမဝဝကြီးသည် အားတက်ကာ နှောင်းမည့်ပစ္စည်းကို ဝယ်သူအားထုတ်ပြရအောင် လက်တဘက်က နောက်ပြန် ပစ်လျက် တင်ပါးနောက်၌ ပုနေသော ကတုံးမကလေး၏ဂုတ်ကို ဆုတ်ကာ ကိုယ်ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ် လိုက်လေ၏။ ကတုံးမကလေးသည် ရုန်းရင်းလိမ်ရင်းပါလာကာ ချွန်ထွက်နေသော ဗိုက်ပူကြီးကို ကပ်ဖဲ့ကပ်ဖဲ့ဖြင့်ပင် အတင်း ကပ်မိုနေပြီးနောက် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာကို ငုံ့ထားသည်။

မိန်းမဝဝကြီး၏ဗိုက်ကို မှီရပ်တွယ်ကပ်နေသော ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် “ပစ္စည်း”ကို ဝိုင်းကြည့်ကြရင်း အားလုံးလိုလိုပင် စိတ်ပျက်ကြသည်။ ငွေ၅ဝိ-နှင့်တန်မတန် တွန့်နေသောခင်မမပင် နှာခေါင်းရှုံ့၍ နေလေသည်။
“ဖအေမအေလည်းမရှိပါဘူး၊ ဆွေမျိုးလည်းမရှိပါဘူး၊ မုဒုံဘက်ကပါ။ မွေးခါစက သနားလို့ယူပြီးမွေးထားတဲ့ အဖိုးကြီးလည်းသေသွားပြီ၊ အမယ်ကြီးမမာလို့ မမွေးနိုင်တာကြောင့် အိမ်ကောင်း ယာကောင်းပို့ခိုင်းတာပါ. . . .”
လူအရောင်းအဝယ်ကို ကျင်လည်ပါးနပ်စွာ ကုန်ကူးနေသော မိန်းမကြီးသည်ခေါ်ထားသည့်ဈေးနှင့်တည့်အောင် ရောင်းပန်း မလှသောပစ္စည်းကို တွန်းရောင်းနေရလေ၏။

ခင်မမသည် အိတ်ထဲကငွေနှင့်သာဆိုလျှင် သည်လိုပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် (၃)ပေလောက်ဟာကလေးမျိုးကို ဝယ်ဖြစ်ချင် မှ ဝယ်ဖြစ်မည်။ သို့သော်အရှုံးထဲက

အမြတ်ပြန်ထွက်ထားသော ငွေရွှိ-နှင့်ဖလှယ်နိုင်သော်လည်း အလကားရသော ငွေရွှိ-မှာ ငွေရွှိ-ပင်ဖြစ်၍ လဲယူရန်အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။
“မလျှော့ဘူးလားရှင်-၃ဝိ-လောဘနဲ့ မရဘူးလား. . .”

ခင်မမသည် မိန်းမကြီးကိုပြောပြီး အိမ်ရှင်အရေးပိုင်ကတော်ကို ဆစ်ပေးရန် မျက်လုံးဖြင့် စစ်ကူတောင်းလိုက်သည်။ အရေးပိုင်ကတော်ကား လူရောင်းလာသော မိန်းမဝဝကြီးထက် အရည်အချင်းတပန်းသာပြီးသားဖြစ်၍ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ဖိနှိပ် နှင်းဆစ်ပေးလိုက်သည်။

“ခင့်နှယ်. . . . ဘာလုပ်ဖို့များ လိုချင်တာလဲ. . . . လက်မလောက်ဟာကို မခိုင်းရ မစီးရ ဒုက္ခသုက္ခခံလို့ မွေးရမှာ၊ ကိုယ်သာ ဆိုရင် အလကားမွေးပါဆိုတောင် မယူဘူး၊ ညီးကလည်း ၃ဝိ ပေးယင် ဈေးကိုင်မနေနဲ့ ၊ တော်တော့၊ ညီးဟာမလေးကို ဘယ်သူကမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူး. . . သိရဲ့လား”

၁ဝိ လောက်ရလျှင်ပေးခဲ့မယ်ဟု မှန်းခဲ့သောမိန်းမကြီးသည် နံချာကြောက်ရွံ့ ရှိသေလှသောဟန်ပေးလျက် မျက်နှာထား ကြီးနှင့် ပြောလိုက်သော အရေးပိုင်ကတော်ကို ရှိခိုးဦးတင်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဈေးမကိုင်ဝံ့ပါဘူးမမရယ်. . . . ပေးတဲ့အတိုင်း တိုးမပြောပါဘူး. . . . ကျမက ကြားထဲကပါ. . . . ဟိုအမယ်ကြီးတဘက်သားလဲ ဆေးဘိုး ဝါးဘိုးလေးဘဲရရ သက်သက်ဆောင်ရွက်ပေးချင်လို့ ဆွဲလာတာပါ။ မမကဒီလောက်နဲ့တော်ဆိုမှ. . . . တိုးမပြောရဲပါဘူး”

ကတုံးမလေးသည် မဲ့နေရာမှ စာပွဲခုံပေါ်သို့ ဘယ်ကဆါလာမှန်းမသိ ခုန်တက်လိုက်သော ကြောင်နက်ကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကာ ဘာတွေကို ပြောဆိုနေကြမှန်း မသိတော့ပေ။ ကြောင်နက်ကလေးသည် စာပွဲပေါ်တွင်ခွေလျက် လည်ပင်းယား၍ လက်ကလေးတဘက်နှင့် ကုပ်နေသည်ကို စိုက်ကြည့် နေလေသည်။

အရေးပိုင်ကတော်သည် ကြောင်နက်ကလေးကို ပွေ့ယူချီလိုက်ကာ ရင်ခွင်တွင်ထွေးပိုက် ထားလိုက်သည်။ ကြောင်နက် ကလေး အရေးပိုင်ကတော် ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားမှ မျက်စေ့လွှဲသွားကာ ခင်မမအားတလှည့် မိန်းမဝဝကြီးလှမ်းယူလိုက်သော ငွေစက္ကူကို တလှည့် ကြည့်နေပြန်၏။

“ခင်ပြန်တော့မယ်. . . . ကလပ်ကို ကားလွှတ်ရအံ့မှာ အားလုံးဘဲပြန်မယ်နော်. . . .”

ခင်မမသည် အခန်းထဲမှ ရှေ့ကထွက်ခဲ့သည်။ ခင်မမနောက်မှ မိန်းမဝဝကြီးသည် ကတုံးမလေးလက်ဆွဲလျက် လိုက်ခဲ့ ကာ ကြောင်နက်ကလေးကို ပွေ့လာသော အရေးပိုင်ကတော်နှင့် အခြားကတော်များက နောက်ဆုံးက ထွက်လိုက်လာကြ၏။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ရှိ ကားထဲသို့မဝင်ခင် ခင်မမသည် ကတုံးမကလေးကို အရင်တင်ပေးရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

“တက်. . . . ကားပေါ်တက် ကားကြီးစီးပြီး ဟိုဈေးမှာ မုန့်သွားဝယ်ပေးမှာ၊ တက်လေ. . .”
ကားကြီးထဲ မဝင်ဝံ့သဖြင့် မျက်လုံးများပြူးကာ အသံမထွက်ဘဲ ရုတ်တရက် အကြောက်အကန်ရုန်းယင်း မန်းမကြီး၏ ပေါင်တံအား တအားဖက်ထားပုံကို ဝိုင်းကြည့်ကြလျက် ဝါးကနဲရယ်ကြလေသည်။
မိန်းမကြီးက ပခုံးကလေးနှစ်ဘက်ကနေ၍ လက်နှင့် ဆုပ်မ, လိုက်ပြီးလျှင် ကားထဲသို့ ထိုးသွင်းထည့်လိုက်ကာ ဂျိုင်း ကနဲ တံခါးကြီးပိတ်ပစ်လိုက်မှ ဝါးကနဲ ငိုသံထွက်လာသည်။ ခင်မမသည် ပြုံး၍ ရှေ့မှ ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကားတံခါးကို ပိတ်လျက် ကားမထွက်ခင်အားလုံးလက် ပြ၍ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

(၂)

“နင့်နာမည်ဘယ်သူလဲပြောစမ်း. . . .”

ခင်မမသည် အိမ်ခန်းထဲ၌ အဝတ်အစားများလဲဖယ်ကာ အညောင်းဆန်ရန် ကုတင်ပါသို့ ပစ်လွှဲလိုက်ပြီးလျှင် အပြင်ခန်း တွင် တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော ကလေးမလေးကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းလျက် စစ်ဆေးကြည့်၏။

“ပြောလေ. . . . မေးနေတာ”

“ငါဘယ်ရောက်လာပါလိမ့်. . . .” ဟု အသိဉာဏ်ဖြင့် မစဉ်းစားနိုင်သေးဘဲ၊

မှန်ကားကြီးထဲထည့်ကာတံခါးအလုံပိတ်မောင်း လာ၍ သေလုမြောပါးကြောက်လန့်သွားသည့်အရှိန်မှာ ကောင်းကောင်းမပြေတတ်သေးသဖြင့် ရုတ်တရက်အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ရှိုက်၍ ငိုနေလေ၏။

“ဒီနားတိုးခဲ့စမ်း. . . .”

အမိန့်ပေးသောအသံသည် ပြင်းထန်လှသဖြင့် တကိုယ်လုံးတုန်သွားကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ကုတင်နားသို့ တိုး ကပ်လာသည်။

“မေးနေတာပြောလေ၊ နံမည်မေးတာပြော၊ နင့်နံမည်က ဘယ်သူလဲ. . . .”

“ ညှပ်စိ”

“ဘာ”

“ ညှပ်စိ”

ကလေးမလေးက နောက်တကြိမ်ထပ်ပြောမှ နားထဲတွင် သဲကွဲသွားလျက် ခင်မမသည် “ ညှပ်စိ. . . . အမယ်လေးဟဲ့” ဟု အလန့်တကြားပင် အော်လိုက်ကာ မျက်နှာကြီးရှုံ့နေ၏။ မွေးနေ့ပါတီက ပြန်လာကြသော မိုက်ကယ်နှင့်လီလီတို့သည် အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာကြသည်။

“မာမိ. . . မာမိ” ဟု အော်ခေါ်လာသော အသံများကား ဆူညံသွားသည်။ မိုက်ကယ်သည် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာ၍ ခင်မမက ထလှမ်းခွဲလိုက်သည်။

လီလီသည် ခုတင်တိုင်ကိုကိုင်ကာ “ညှပ်စိ” အား ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်လိုက်၏။

ညှပ်စိသည် လီလီ၏ခေါင်းပေါ်၌ ခွေလိမ်နေသောဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီခြယ်ဆိုးထားသော မျက်နှာကိုပြူးစိုက် ကြည့်နေသဖြင့် မနှစ်မြို့သလို

နှုတ်ခမ်းစူပြလိုက်ကာ “မာမိ. . . သူကဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

မိုက်ကယ်သည် ခင်မမကျောကို ပိုးစီးထားလိုက်ကာ

လည်ပင်းအစ်လောက်အောင်ဖက်ထားသဖြင့် လက်အောင်ပြုတ် အောင် ကြိုးစား၍

မနဲဖြုတ်နေရင်း “သမီးတို့ခိုင်းဖို့ဝယ်လာတာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

မိုက်ကယ်သည် ညှပ်စိအားကြည့်လျက်မျက်နှာရှုံ့၍

“သားသားခိုင်းဖို့ရောမဝယ်လာဘူးလား. . . .” ဟု ခင်မမကျောကို လက်သီးဆုပ်နှင့် တဘုံးဘုံးထုပြောလေသည်။

“အတူတူပေါ့သားရယ်. . . အတူတူခိုင်းကြပေါ့” ဟု အထုခံရင်း ချောပြောရသည်။

“မာမိ. . . သူကဘယ်ကလဲ”

လီလီသည် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ကြွဖောင်းကားနေသော ဂါဝန်အောက်ပိုင်းကို ပင့်လှန်၍ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ချကာ ခြေထောက်ကလေးများ လှုပ်ရမ်းလျက် စိတ်ဝင်စားစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေ၏။

“ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ ဟဲ့. . . နင်ဘယ်မှာမွေးသလဲ”

ခင်မမ မေးနေလည်း မေးမေးပင်၊ ညှပ်စိမှာ မေးတာကို နားလည်သလိုရှိသော်လည်း ၊ ဘယ်မှာမွေးမှန်း မသိသဖြင့် ကြောင်တောင်ကြီးပင် ကြည့်နေ၏။

” နင့်ကိုမွေးတဲ့နေရာ နင်မသိဘူးလား. . . .”

ညှပ်စိသည် ခင်မမအားကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

လီလီနှင့်မိုက်ကယ်လည်းပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။ ညှပ်စိသည် မျက်နှာညှိုးသွားကာ

မိုက်ကယ်အားမျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်လျှင် မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့်

လက်သီးကိုမြင်လိုက် ရ၍ ချာကနဲ မျက်လုံးကို ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

“မာမိ. . . သူ့အဖေရောအမေရော မရှိဘူးလား. . . .”

ခင်မမသည်လီလီ၏ဂါဝန်နောက်ကျောမှ ကြယ်စိများကို

လှမ်းဖြုတ်ပေးနေရာမှ “နင့်အဖေအမေမေးနေတယ်. . . . ပြောလေ”

ဟုငေါက်ပြောလိုက်သည်။

ညှပ်စိသည် မိုက်ကယ်ကို မကြည့်တော့ဘဲ၊ လီလီနှင့် ခင်မမကိုသာ

တလှည့်စီကြည့်လျက်နေ၏။

“မေးတာပြောလေ. . . .”

လီလီကအော်ငေါက်လိုက်သည်။ ညှပ်စိသည်လီလီကိုမျက်စောင်းထိုးလျက်

ဆီမန်းမန်းသလိုနှုတ်ခမ်းများက လှုပ်လေ၏။ မိုက်ကယ်နှင့်လီလီသည်ညှပ်စိပုံပန်းကိုကြည့်လျက်

စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိကြသဖြင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားကာ “မာမိ . . . မေးတာမပြောဘူး” ဟု ပြိုင်တူတိုင်တန်းကြသည်။
ခင်မမသည် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ လီလီ၏ဂါဝန်ကို အထက်သို့ လှန်ချွတ်ယူလျက် ညှပ်စိဘက်သို့ လှည့်ကာ “မေးတာပြော” ဟု ထပ်အော်လိုက်၏။
ညှပ်စိသည် မျက်နှာပုပ်ပုပ်ဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ ကြမ်းကိုစိုက်ကြည့်ကာ မဖြေဘဲနေ၏။
ခင်မမသည် “အာဂလာတဲ့ကောင်မလေးပါလား . . .” ဟု ထောင်းကန်ဖြစ်သွားကာ ညှပ်စိရှေ့၌ ခါးထောက်ကြည့်လိုက်၏။
“ညှပ်စိ”
“ဘာတုန်း . . .”
ဖြန်း
ပထမဆုံးအကြိမ် ခင်မမ၏ လက်ဝါးသံဖြစ်၏။

ညှပ်စိ၏ နာမည်ကိုကြား၍ လီလီသည် တခစ်ခစ်ရယ်နေလေသည်။ မိုက်ကယ်လည်း လိုက်ရယ်သည်။ ဖြန်းကန်အသံ ထွက်လျှင် အရယ်ရပ်သွားကာ ညှပ်စိအား စိုက်ကြည့်နေကြပြန်၏။
ညှပ်စိသည် အသံထွက်အောင် အော်ငိုလိုက်သည်။
ဖြန်း ဖြန်း ဖြန်း
ဤအကြိမ်တွင် သုံးချက်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသုံးချက်သည် ညှပ်စိအား နောက်ထပ်အသံထွက်ဝံ့တော့ချေ။
“တိတ် . . . ကောင်းကောင်းပြော . . . နင့် အဖေအမေ ဘယ်သူလဲ . . .”
ညှပ်စိသည် ရှိုက်လျက်ရှိုက်လျက် “မသိဘူး” ဟုဆိုလေသည်။ အဖေ အမေ မသိဘူးဆိုသော အဖြေမှာ လီလီနှင့် မိုက်ကယ် အဖို့ ရယ်စရာကောင်းလှ၍ အားရပါးရ ရယ်ကြသည်။
“မာမိ . . . အရူးမလေးနော် . . . သူ့အဖေအမေ သူမသိဘူး . . . အရူးမလေး . . .” ဟု ပြောကြ၏။
“နောက်တခါမေးလိုများ မဖြေဘဲကပ်နေရင် . . . ဟောဒီမှာ ကြည့်ထား”
ခင်မမသည် သူ၏ မို့ဖောင်းတုပ်ခိုင်သော လက်ဝါးကို ထောင်ပြသဖြင့် ညှပ်စိသည် မျက်လုံးကလေးပေကလပ်ဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိုက်နေလေသည်။

ညှပ်စိသည် သူ၏ဇာတိကို ပြောပြတတ်ဖို့နေနေသာသာ သူ့မိဘများကိုပင် မည်သူမည်ဝါမသိရိုးအမှန်ဖြစ်၏။ သိချင် စိတ်လည်း မဖြစ်မိပေ။ လူမှန်းသိတတ်စ အဖိုးကြီးတယောက်နှင့် တူတူနေခဲ့ဖူးသည့် ဘဝကိုလည်း ပြန်လည်၍ သတိရချင်သည့် အခါမှ သတိရလေသည်။ အဖိုးကြီးရုပ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့၊ ဇေဝဇဝါပင်မှတ်မိသည်။ ထို့နောက်အမယ်ကြီး တယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတယောက်ကိုသိသည်။ အမယ်ကြီးမှာ ဝါးခြမ်းပြားနှင့် အရိုးထအောင် နေ့တိုင်းရိုက်တတ်သည်။ မိန်းမကြီးက ခေါင်းကို တွေ့ကရာနှင့် ကောက်ခေါက်တတ်လျက် အရိုးထအောင်တော့ အရိုက်မခံခဲ့ရချေ။ နောက်ဆုံး ထို မိန်းမကြီး နှင့် နေခဲ့ရသည်ကိုသာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတော့သည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည် မိမိအား ခြောက်လလောက်မွေးထားပြီး ငွေ ၃၀ နှင့် ရောင်းစားလိုက်ပုံကို ဂဃဂဏ မသိလိုက်၊ မိမိ ကို ခေါ်သွားသည်၊ ငွေစက္ကူယူလိုက်သည်၊ ကားထဲထည့်လိုက်သည်၊ ဒါလောက်သိသော အသိကလေးသည်လည်း နောင်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့လျှင် သိချင်မှ သိလေတော့မည်။ ညှပ်စိမှာ လီလီနှင့် မိုက်ကယ်ကို မုန်းသွားလေသည်။ ခင်မမကို ကြောက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူနှင့်မျှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုတော့ဘဲ အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ကုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်ဘီဒို၊ ပန်ကာ စသည့် အရာဝတ္ထု ပစ္စည်းများကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ရှောက်ကြည့်နေလျက် တချက်တချက်သာ ရှိုက်သံထွက်နေ၏။

“လီလီ. . . . သူ့ကို ဒေါ်ဒေါင်းရင်ဆီခေါ်သွား၊ မီးဖိုထဲမှာ ထားလိုက်၊ ပက်ဂီရော. . . . ပက်ဂီ”
မိုက်ကယ်သည် ကုတင်ပေါ်မှခုန်ချလိုက်ကာ၊ အခန်းဝသို့ပြေးသွားလျက် “ပက်ဂီ. . . . ပက်ဂီ” ဟု သံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လေ၏။

အမွှေးစုတ်ဖွားဖြင့် ပုပု-လုံးလုံးခွေးကလေးသည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ မိုက်ကယ်သည် ဂုတ်ကညစ်၍ မ,ယူ လိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့. . . . ဟဲ့. . . . သေတော့မှာဘဲ”
ခင်မမမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ခွေးကလေးကို မွေ့ရာပေါ်မှသွားကောက်ယူ၍ အောက်သို့ချလျက် “ပက်ဂီဖို့နို့ထမင်း ကြိုပေးဘို့ ဒေါ်ဒေါင်းရင်ကို ပြောလိုက်နော်” ဟု မှာလိုက်သည်။
လီလီသည် ညှပ်စိအား “လာခွဲ” ဟုဆိုကာ ရှေ့က အရင်ထွက်သွားလေသည်။ ညှပ်စိသည် ခွေးကလေးကို မျက်စိကျနေ ကာ နှစ်သက်စွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် လိုက်သွားလေ၏။
ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည် ခင်မမတို့ပြန်ရောက်၍တခါးဖွင့်ပေးကတည်းက ညှပ်စိကို စပါးမွှေးစူးသွားလေ၏။

လီလီနှင့်ညှပ်စိ တို့ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာကြလျှင် “ဒီလောက်ဟာလေးများ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာရလဲ မသိပါဘူးတော်. . . .” ဟု ဆီး၍ ဟောက်လိုက် သည်။ ညှပ်စိသည် လူဖြစ်လာကတည်းက ဘယ်သူ့မျက်နှာသာပေးမှ မခံရဘူးခဲ့ပေ။ မျက်စောင်းဒဏ်ကို ယဉ်ပါးနေကာ ခံနိုင် ရည်ရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။ မီးဖိုထဲရှိ ထင်းပုံနားတွင် ထိုင်ချကာ ဒေါ်ဒေါင်းရင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဒေါ်ဒေါင်းရင်မှာ လက် မအားအောင်အလုပ်များနေသည်။ ညစာအတွက်မီအောင် ကတန်းကမန်း လုပ်ကိုင်နေရသည်။

မီးဖိုပေါ်မှ ဟင်းအိုးနံ့သည် ညှပ်စိအား ဒုက္ခပေးနေသည်။ ညှပ်စိသည် ဟင်းနံ့ဖြင့်

သရေယိုနေကာ ပါးစပ်တပြင်ပြင် လုပ်လျက် ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေလေ၏။
ခင်မမသည် အလှပြင်ကာ သ၊ ပြီးသွားပြီ၊ မောင်တော်လာချိန်နီးပြီမို့ ဆီးကြိုတော့မည်။
လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့ကိုလည်း ရေမိုးချိုးပေးထားပြီးပြီ၊ မောင်ပြန်လာလျှင် တအိမ်လုံးရှင်းနေမှ
လှနေမှ ကြိုက်သည်။ အလှပြင်ပြီး အမြင်မတော်တာကလေးတွေ ရှောက်သိမ်းနေရသည်။
အပြင်ဘက်တွင်မှောင်ကျ၍ လာချေပြီ၊ အိမ်နီးတဝိုက်ခြံများမှ ထွန်းထာသော
မီးလက်လက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခင်မမ
သည်ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာလမ်းဘက်သို့ မျှော်လေ၏။ သို့သော်ကြယ်ပွင့်များကား
ပြာမှိုင်းနက်မှောင်သောကောင်းကင်တခွင် လုံးတွင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေကြသည်။

“လုပ်ပါအုံး. . . . ဗိုလ်မှူးကတော်ရဲ့”

မီးဖိုထဲမှ ပြေးထွက်လာသော ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည် ခင်မမအနီးတဝိုက်သို့ မရောက်ခင်
အဝေးကြီးက အော်ပြောရင်း ပြေး ထွက်လာသည်။
ခင်မမလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသောရင်ဖြင့် ဒေါ်ဒေါင်းရင်ဘက်သို့
လှည့်လိုက်ကာ “အို. . . . ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေး လျက် ခေါင်းကိုကြီးသွားလေသည်။

“ဟိုကောင်မလေးရယ်. . . . ခေါ်လို့မရဘူး တက်နေတယ်. . . .”
ခင်မမသည် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားလေသည်။ လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့လည်း အနောက်မှ
ပြေးလိုက်ကြသည်။ ညှပ်စိမှာ ထင်းပုံကို အားပြုမိုကာ မျက်လုံးများ
ပြူးထွက်အောင်. . . . ကြပ်နေလျက် ရင်ထဲမှ အင့်. . . . အင့်ဟု မချိမဆန် အသံထွက်
နေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ-ဟင်. . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခင်မမမှာ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိအောင် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ အနာအဆာနှင့်ဟာကို
အဝယ်မှားလာပြီဟု အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်မိကာ ဖြစ်နိုင်လျှင်
ယခုပင်ပြန်ပို့လိုက်ချင်တော့သည်။
ခင်မမသည် တောက်တချက်ဆီက်လျက် “ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ” ဟုဒေါ်ဒေါင်းရင်ဘက်သို့
လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ကျမ ချက်နေတာ ဘေးကနေပြီးဆာတယ်၊ ထမင်းပေးစားပါနဲ့ တပူပူတောင်းနေလို့
မနက်ကကျန်တဲ့ ထမင်းကြမ်းတွေ ဇလုံထဲထည့်ပြီး ငါးပိကြော်တွေ ပုံပေးလိုက်တယ်၊
တဇလုံလုံးပြောင်နေအောင်စားပြီး အဲသလို ခေါ်မရ ပြုမရ အင့်. . . . အင့်နဲ့
ဖြစ်နေတာဘဲ. . . .”

ခင်မမသည် ခါးထောက်၍ ရပ်ကြည့်နေရာမှ ဒေါ်ဒေါင်းရင်ကို တလှည့်
ဒေါသအရောင်များထွက်လာသော မျက်လုံးဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်ကာ ညှပ်စိနားသို့သွားပြီး
ခြေထောက်နှင့်ကျောက်ကာ ခေါ်လိုက်၏။

“ ညှပ်စိ. . . .”

မချိမဆန့် ဝေဒနာခံစားနေရသော ညှပ်စိသည် မထူးနိုင်ဘဲအင်း . . . အင်း ဟုသာ အော်မည်နေ၏။

“ရှင့်နှယ်ရှင် . . . ဇလုံထဲ ထမင်းတွေဘယ်လောက်များ ထည့်ပေးလိုက်သလဲ . . . ၊ တက်နေတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ စားပိုးနှင့်နေ တာ၊ သိရဲ့လား” မျက်နှာထားဆိုးဆိုးဖြင့်အော်ငေါက် ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့်၊ ဒေါ်ဒေါင်းရင်မှာ နေစရာမရှိအောင်ဖြစ်သွား ကာ

“ဗိုလ်မှူးကတော်ရယ် . . . ဆာတယ်ဆိုလို့ကျွေးမိတာပါ . . . ” ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်တောင်းပန်ရင်း “ အငတ်မလေးသေတာ အေးတယ်” ဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“သူ့ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထိုးသွင်းပြီး နှိုက်အန်မှ ဖြစ်မှာ . . . ” လီလီနှင့်မိုက်ကယ်သည်ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏လက်ကို မျက်တော်မခတ်ကြည့်နေကြသည်။ လက်ညှိုးတချောင်းထည့်ထုတ်၍ မျက်နှာနားကပ်သွားသော ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏ လက်ညှိုးမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုချိန်လျက် အနားကပ်သွားသည့် ပုံသဏ္ဍန်လို ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ရင်ဖိုနေကြသည်။ ဒေါ်ဒေါင်းရင်မှာ နောက်ဖေးအိုးကို သွန်ဆေးပေးဖို့ရာ ဝန်မလေးသော်လည်း ညှပ်စိပါးစပ်ထဲ လက်ထိုးနှိုက်ရန် နှလုံး နာမိသည်။

“ဟ . . . ဟ, ဆို . . . ဟ” လက်တဖက်က ညှပ်စိပုခုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ရမ်းကာ တဘက်လက်က ညှိုးချိန်လျက် အတင်းဟခိုင်း၏။ ညှပ်စိ သည် ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်နေလျက် မူးလာ၍ ပါးပံကို ဟပေးလိုက်ရသည်။ အာခေါင်ထဲတွင် ကလိလျက် ထိုးနှိုက်ပေးနေစဉ် ညှပ်စိ လည်ချောင်းထဲက ထွက်လာသောအသံများသည် ခင်မမတို့ အသံခိုက်အောင် ယားကျိသွားလေ၏။

ညှပ်စိ၏ခေါင်းသည် ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏လက်ထဲ၌ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် လွန်နေလျက် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလာကာ ဗွက်ကနဲ ထိုးအန်လိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည်အန်ဖတ်တွေစဉ်လာ၍ နောက်သို့ခုန်လိုက်ကာ “ ဗိုင်းဒါမလေး . . . ” ဟု အသံ ထွက်သွားလေ၏။ ညှပ်စိမှာ ဆာသလောက်စားရသည်နှင့်မျှ မကာမိချေ။ သူ့အားတယောက်တခွန်းဝိုင်း၍ ကျိန်ဆဲဆူပွက်နေကြသော အသံ များမှာ နားကို အူနေတော့သည်။

(၃)

ညှပ်စိတကိုယ်လုံးတွင် ၃-လမျှသောအချိန်အတောအတွင်းအမှတ်အမျိုးမျိုးထင်ခဲ့၏။ ဖနောင့်ရာ၊ လက်ရာ၊ လက်ဝါးရာ၊ သနပ်ခါးတုံး၊ တံမြက်စည်း အမျိုးပါင်း စုံလင်လှပေသည်။

၎င်းတို့အနက် ပန်းကန်နှင့်ခတ်ထားသည့် မိုက်ကယ်၏လက်ချက်မှာ နဖူးတွင်
လက်တဆစ်ခန့် အမာရွတ်ထင်နေသည်။ လီလီဆိတ်ထားသော လက်သဲရာတို့ကား
တကိုယ်လုံးအနှံ့အပြားဖြစ်သည်။

လီလီတို့ဆော့ကစားနေကြလျှင် ညှပ်စိမှာဝင်ပါချင်ဆော့ချင်လာတော့သည်။
ခင်မမခိုင်းထားသည့် တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းထားသည့်အလုပ်ကို ထားပစ်ခဲ့ကာ
ဝင်ပါဆော့နေသဖြင့် ခင်မမရိုက်ပေါင်းလည်း ဖန်တရာတေနေပြီ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်
သင့်မြတ်နေကြလျှင် ညှပ်စိသည်အနားသို့ပင်မသိဝံ့ချေ။ အနားကပ်သွားလျှင်
ထိုးရိုက်ဆိတ်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ မောင်နှမ နှစ် ယောက်ကစားရင်း ရန်ဖြစ်၍ကွဲသွားမှ
တဘက်ဘက်မှ အစားဝင်ကစားခွင့်ရတော့၏။ ထိုကြောင့်သူကစားချင်လျှင် မောင်နှမနှစ်
ယောက် ရန်ဖြစ်အောင်စောင့်နေရသည်။ ရန်မဖြစ်နိုင်ကြသေးလျှင်
ရန်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးချင်သောစိတ်သည် ပေါ်လာလေသည်။ ညှပ်စိ၏ အသိဉာဏ်များကား
ခင်မမပင်သြချရလောက်အောင် တိုးတက်လာခဲ့၏။ နို့ဆီဘူးကို ခိုးစားလျှင်ရမှန်း သိ
တတ်လာ၏။ မုန့်သေတ္တာခိုးစားရမှန်းလည်း နားလည်နေ၏။ နောက်ဆုံးဟက်ဂီ၏ ခွက်ထဲမှ
ကော်ဖီရေပင် လစ်လျှင်ယူသောက် လိုက်တော့သည်။

ညှပ်စိ၏အလုပ်ကား နံနက်အိပ်ရာထ အဝတ်စုတ်ကလေးတစ်ခုဖြင့် သူ့အရပ်နှင့်မှီသည့်
နေရာတိုင်းကို ဖုန်သုတ်ရ၏။ ဇလုံကလေးထဲတွင်ထည့်ကာ အဝတ်ပိုင်းစနှင့်
ကြမ်းကိုတချောင်းစီ တချောင်းစီတိုက်ပွတ်ရ၏။ ပြီးလျှင် သနပ်ခါးတုံးကိုင်ရ တော့ကာ
တော်ပြီဟု မပြောမချင်း သွေးနေရ၏။ သူနှင့်ဆိုင်သောအလုပ်မှာ ဖုံသုတ်၊ ကြမ်းတိုက်၊
သနပ်ခါးသွေးဟု မယ်မယ်ရရ ဆိုငြားလည်း ဖုံသုတ်နေစဉ် “ ညှပ်စိဖိနပ်ပေး” “
ညှပ်စိရေတခွက်” ဟု လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့ ကျောင်းသွားခါနီး ခေါ်ခိုင်းသမျှ များကို
ထလုပ်ပေးနေရ၏။ ဘိနပ်စီးနေစဉ် “ ညှပ်စိ. . . ညှပ်စိ” ဟု
ခင်မမတကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေခြင်းကို ရှေ့မှောက်သို့ပြေး သွားမှ
သက်သာရာရတော့မည်ဖြစ်တော့သဖြင့် ဘိနပ်ကိုအပြီးစီးမပေးခဲ့၍ ပိတ်ကန်ခြင်းကိုခံလိုက်ကာ
ခေါ်သံကြားရာသို့ အမြန် ရောက်အောင်ထပြေးသွားရသည်။

“ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား” ဟု ဆီးငေါက်၍ “ ကို့ကိုဖိနပ်ကြိုးချည်နေလို့ပါ” ဟု
လျှောက်လဲချက်ပေးသည့်တိုင် “ နောက် ကို ငါခေါ်ရင်ချက်ချင်းလာခဲ့. . . မှတ်ထား” ဟု
ပြောကာ မှတ်မိအောင် မိုက်ကြောကို လိမ်ဆွဲထားသဖြင့် “မှတ်ပါဘီ. . . မှတ်ပါဘီ” ဟု
လက်မလွှတ်မချင်း တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလျက် ပြောနေတော့၏။

ညှပ်စိသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားထားသော အချက်များကား
အိမ်ရှိလူကြီးကလေးအားလုံးထဲတွင် ဘယ် သူက နာနာရိုက်သည်။ ရိုက်ရာတွင် ဘယ်သူက
လက်ပြင်းသည်၊ ပျော့သည်များကို အသဲစွဲအောင် ခွဲခြားမှတ်သားထားသည်။

ရောက်စတွင် လူကြီးက အိမ်ရှေ့မှနှောက်ဖေးသို့ တခုခုယူစရာစေလွှတ်လိုက်လျှင်

နောက်ဖေးသို့မရောက်ခင် လီလီတို့ လမ်းက ကြားဖြတ်ခိုင်းသမျှအလုပ်ကို သွားလုပ်ပေးနေ၏။ မလုပ်ဘဲဆင်ခြေပေးနေလျှင် ရိုက်တတ်သည်ကိုသိ၍ အနာမခံချင် သဖြင့်သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးပြီးမှ လူကြီးခိုင်းသောအလုပ်ကို သွားလုပ်ရာတွင်ကြာနေ၍ ကြာရမလားဟု အသေအလဲအချခံရပြန် ၏။ ညှပ်စိသည် ထိုအမှတ်သညာကို ရရှိပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ အသေအလဲအချခံရမည့်သူကခိုင်းလျှင် ကြားကဘယ်သူက ဖြတ် ခိုင်းခိုင်း လုပ်မပေးဘဲနေကာ မလုပ်ပေးသဖြင့် တယောက်တချက်ပုတ်ကြရိုက်ကြသည်ကို သက်သက်သာသာထား၍ ခံသွားကာ အသေအလဲချမည့်သူက ခိုင်းသောအလုပ်ကို ဦးထိပ်ထား၍ လုပ်တတ်လေသည်။

ညှပ်စိမှာ တစ်နေရာရာတွင် ကြာကြာထိုင်နေရသည်ဟု မရှိပေ။ အိမ်ထဲတွင် ဟိုကညှပ်စိ- သည်ကညှပ်စိဖြင့် တခေါ်ထဲ ခေါ် တခိုင်းထဲခိုင်းနေကြသည်။ တောက်တောက် တောက်တောက်နှင့် ဖင်မချ၊ ရှောက်သွားလုပ်ပေးနေရသည်။

နံနက်စောစော မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထမင်းချက်မိန်းမကြီးပေးသော သံပန်းကန်ပြားနှင့် ထမင်းကြမ်း ဆီဆမ်း စားရသည့် အချိန်၊ မနက်စာ၊ ညစာ စားနေသည့်အချိန်၊ ထိုအချိန်လောက်သာ စိတ်အေးလက်အေး၊ စိတ်ချလက်ချ ကောင်းကောင်း ထိုင်ချရသော အချိန်ဖြစ်၏။

တနေ့လုံး မောဟိုက်နွမ်းနယ်လှသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားသောအချိန်သည် မီးထွန်းချိန်ဖြစ်သည်။ ညှပ်စိသည် ညမီးထွန်းတာနှင့် ငိုက်မျည်းလာ၍ အရိုက်ခံရတော့သည်။ အလုပ်ပေးထား၍ ထိုင်လုပ်နေလျှင်လည်း ငိုက်နေ၏။ မြင်သူတိုင်း၏ အရိုက်ခံရသည်၊ ဟိုနားသည်နားခိုင်း၍ လျှောက်သွားလျှင်လည်း မတ်တတ်ငိုက်လျှောက်သွားတတ်သဖြင့် တွေ့သူတိုင်းက ရိုက် ပစ်လိုက်သည်။ လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့ မအိပ်ခင်မအိပ်ရပေ။ တယောက်စီထိုင်၍ ကုတ်ပေးနေရလေသည်။ ကုတ်နေတုန်း ငိုက် မိလျှင် ထနိုင်စက်ကြပြန်သည်။

ညှပ်စိဆိုလျှင် တအိမ်လုံးရိုက်ချင်လွန်း၍ လက်ယားနေကြသည်။ ညှပ်စိအပြစ်အနာအဆာ ပြောရမည်ဆိုလျှင် မရေ မတွက်နိုင်အောင် များပြားလွန်း၍ မမောမချင်းပြောလိုအလွန်ကောင်းသည်။

ခင်မမရှင်းထားတာ လီလီဖွမိလျှင် ညှပ်စိကို လွှဲချလိုက်သည်။ ဒေါ်ဒေါင်းရင် ပန်းကန်ခွဲမိလျှင် ညှပ်စိကို လွှဲချလိုက် သည်။ ရေဒီယိုခလုတ်လှည့်ဖျက်ပြီး မိုက်ကယ်သည် ညှပ်စိကို လွှဲချလိုက်သည်။ ခင်မမသည် မောင်တော်အချိန်နှင့်ပြန်မရောက် ၍ မျက်နှာပုပ်သိုးကာ မောင်ကအလည်လွန်၊ အမူးလွန်ရာမှပြန်လာပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချောမော့လျက် မျက်နှာရွှင်ပြကြည်သာ လာလျှင် စောစောကမျက်နှာပုပ်သိုးခြင်းသည်ပင် မောင့်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ “ညှပ်စိကြောင့်ပါ” ဟု လွှဲပုံချတတ်သော အခြေအနေ သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြနေသည်။

“ဒီကောင်မကလေး ခင့်ကို သိပ်စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာဘဲ၊ ခင်လဲမော့လှပါပြီမောင်ရယ်၊

မောင့်ကိုစိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ခင်စိတ်ညစ်လို့ပါ...။” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင်သည် ဒေါသပူပန်တာလာချေ၏။ “ခင်က အမော မခံပါနဲ့လို့ မောင်ပြောနေတာ၊ နေမကောင်းဖြစ်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါမလဲ...။” ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာ ယုယနှစ်သိမ့်ရင်းမှ သန်းခေါင်သန်းလွဲကျော်အိပ်ပျော်နေချေသော ညှပ်စိကိုနိုးကာ ခင့်အတွက်နာကျည်းလျက် ပြာပြာသလဲ ချက်ချင်းအရေးယူပြု လိုက်သည်။ သည်အခါမျိုးတွင် မူးမူးရှူးရှူးရိုက်နေသော စစ်ဗိုလ်၏ရှေ့မှောက်၌ တရေးနိုးကျောကော့နေရတော့၏။ ညှပ်စိသည် အိမ်တွင်မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကဲ့သို့ အဘက်ဘက်က အသုံးဝင်လာသည်။ စက္ကူစုတ်များပစ် ထည့်ရာ အမှိုက်ခြင်းတောင်းကလေးကဲ့သို့ အားလုံး၏အပြစ်များကို စုပုံချပစ်ရာ အမှိုက်ပုံးသဖွယ် အသုံးချနိုင်လာကြသည်။

လူသာလျှင်ညှပ်စိဖြစ်နေလျက် အိမ်ထဲ၌ သူများမထမ်းနိုင်သောတာဝန်တွေကို တဦးတည်းခေါင်းနှင့်ရွက်ထမ်းထား၏။ မင်းကတော်များအိမ်လည်လာလျှင် ညှပ်စိမှာအရေးပါသော ဇရာမညှပ်စိဖြစ်၏။ ညှပ်စိအကြောင်းကို မင်းကတော်များ မပျင်းအောင် တခမ်းတနားကြီးပြောပြဧည့်ခံနိုင်သည်။

“

ဗီဇကိုဖျောက်လိုမရဘူး...။ ဘယ်လိုရိုက်ရိုက်ဘယ်လောက်တောတေသူ့အကျင့်ဆိုးတွေမဖျောက်ဘူး...။ ခင့်မှာသာမော ပြီး ရင်တွေဘာတွေကို တုန်လာတာဘဲ၊ လက်အံသာသေပါရော၊ သူ့မှာတော့သည်းခြေမရှိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ မင်းကတော်ဘဲစဉ်းစားကြည့်တော့၊ ပစ်လိုက်ရမှာလဲအခက်၊ မွေးရမှာလည်းအခက်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်လိုက်တာလေ...။ တခါတခါတော့ ဒီကောင်မလေးမွေး မိတာ မြေပွေးခါးပိုက်-ပိုက်ထားရတာဘဲလို့ အောက်မေ့မိတယ်”

ခင်မို့လို့ ဒီလက်တောက်လောက်ဟာကလေးမွေးဖို့ စိတ်ရှည်ပါပေတယ်” ဟု နားထောင်နေသော မင်းကတော်များက ချီးကျူးလိုက်သည်။ ညှပ်စိသည် အလိုရှိလျှင်ခိုင်းရအောင် ဧည့်သည်များအပါး၌ အသင့်ဒူးတုပ်ထိုင်စောင့်နေရသဖြင့် သူ့အကြောင်းကိုသူ နားထောင်နေရသည်။

သူ့အကြောင်းကို သူ့ကြားရတိုင်း အကောင်းတစ်ခုမှမပါချေ။ တခါတရံ သူ့အကြောင်းမကောင်းပြောနေကြခြင်းကို နားထောင်ရင်းအိပ်ချင်လာမိသည်။ တခါတလေလည်း သူ့အကြောင်းကိုသူမကြားမိဘဲ လိပ်ပြာကောင်ကလေးများ၊ ငှက်ကလေးများ၊ သို့မဟုတ် ရေဒီယိုထဲမှ သီချင်းစကားလုံးများသည် ခေါင်းထဲသို့ တောင်ကရောက်လာ မြောက်ကဝင်လာဖြင့် ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ဖြစ်နေတတ်သည်။

လီလီဝတ်သော ဂါဝန်အစုတ်အပြတ်ကလေးများကို ဝတ်ကြည့်ချင်သောစိတ်ဝင်လာလျှင် ထိုနေ့အဘို့တွင် ညှပ်စိသည် ဂါဝန်အကျီအစုတ်ကလေးများကို ကိုင်တကြည့်ကြည့်ဖြင့်

လူလစ်လျှင်မှန်ရှေ့၌ ကိုယ်နှင့် ကပြာကယာကပ်ကြည့်ကာ အားရကျေ နပ်နေတော့သည်။

ခင်မမသည်ညှပ်စိကိုရှင်မီးအင်္ကျီတလှိုင်းပေါက်သရက်ထည်အင်္ကျီနှင့်လုံချည်တထည်ပေးထား
၏။ ကတုံးနှင့်ဆံတိုသည် အစေခံမကလေး၏ အင်္ဂါတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ကတုံးဆံတို၊
သရက်ထည်တလှိုင်းပေါက်၊ အဆင်မရှိထမိတိုနံ့နံ့သည် အစေခံ၏ ရုပ်
လကဏ္ဍာနှင့်ညီညွတ်ပေသည်။

လီလီနှင့်မိုက်ကယ်တို့စားတာဆောက်တာ၊ ထို့ပြင်ဝတ်ပုံစားပုံကို ညှပ်စိအဘို့
တထောင့်ကနေ၍ နေ့စဉ်မြင်နေရသဖြင့် အားကျလာသည့်စိတ်သည်
တခါတရံပေါ်လာမိသည်။ လီလီတို့ကော်ဖီသောက်လည်းသောက်ချင်သည်၊
ချောကလက်စားလည်း စားချင်လာသည်။ ဖဲကြိုးကလေးများမြင်လျှင်လည်း
သူ့ဆံပင်ထားချင်လာသည်။ စားချင်မှု၊ သောက်ချင်မှု၊ လှချင်မှုကြောင့် မစားရ၍ ခိုးစား၊
ခိုးသောက်၊ ခိုးလှချင်မိရာ၊ ထိုအပြစ်သည် တကိုယ်လုံးတို့၌ အပိန်းအဖုထအောင်
အထုအရိုက်၊ အကန် အကျောက်ခံရရုံသာမက အကျင့်မကောင်းဘူး ဟူသော
မှတ်ပုံတင်တံဆိပ်ပေးထားကြ၏။

ဒေါ်ဒေါင်းရင်က “ နင်ဒီမှာပျော်ရဲ့လား” ဟု တီးတိုးမေး၏။
ညှပ်စိသည်ညှော်ခန်းမှရေဒီယိုသီချင်းသံကို ဘဝင်ကျနေခိုက် ၌
“ သိပ်ပျော်တာဘဲ” ဟုဖြေသည်။

တခါတွင်လည်း ညှပ်စိသည် အချိန်မဟုတ်သော ညနေစောင်းတွင် လူမရှိဘူးအထင်နှင့်
ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လှည့်မိ၏။
“ ဖြန်း” ကန်အသံနှင့်အတူလက်တဘက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာပါးပေါ်သို့ ကျလာကာ ဖဲ့ချလျှင်
ပဲ့ကျလှမတတ် ရဲရဲနီယောင်သွား လေသည်။
ထိုဒဏ်ရာမျိုးကို ညှပ်စိသည်အမှတ်မရှိနိုင်။ ရေဒီယိုမှ မြန်မာနိုင်ငံတော်အသံလွှင့်ဌာနမှ ၂၃-
ဒဿမ၄၄-လှိုင်းလတ် ၃၁၄-မိတာများမှဟူ၍
ရေဒီယိုအသံကြားလိုက်ရလျှင်မျက်ရည်တိတ်လျက် ဖယောင်းထိသောမီးကဲ့သို့ အရည်ပျော်
သွားလေ၏။

“ ဂွတ်မောနင်းဒယ်ဒီ. . . . ဂွတ်နိုက်ဒယ်ဒီ” စသည်အားဖြင့် အိပ်ရာထအိပ်ရာဝင်
လီလီတို့ပြောကြသော အင်္ဂလိပ်စကားသံ ကိုသာ အလွန်တရာနားငြီးမိသည်။
ညှပ်စိနှင့် သွေးသားလိုချစ်ခင်သောအဖော်ကား ပက်ဂီဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်၏
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကိုခံရသော ပက်ဂီ သည် ညှပ်စိပေါင်ပေါ်တွင်
တက်ခွေထိုင်ကာငြိမ်ဝပ်လျက်၊ ဒဏ်ရာခံစားနေတတ်၏။ ညှပ်စိ၏
လက်ကလေးဖြင့်သော်လည်း ကောင်း၊ ပါးကလေးဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊
ပွတ်သပ်ယုယပေးခြင်းဖြင့် အနာသက်သာရာရမှုကို နားလည်ထားသော ပက်ဂီသည်
မိုက်ကယ်လက်ချက်ဖြင့် နာကျင်တိုင်း ညှပ်စိဆီသို့ ပြေးလာတတ်သည်။

ညှပ်စိထမင်းစားနေခိုက် ပက်ဂီသည် မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ညှပ်စိအား

ထမင်းကောင်းကောင်းစားခွင့်မပေးဘဲ ကုတ်ဖဲ့ဆွဲကိုက် ကစားနေတတ်၏။
“ဖယ်လေ. . . သွား. . . နှင်စားပြီးသားဘဲ သွား” ဟု ပြောကာ တွန်းဖယ်၍ ပစ်သည့်တိုင်
ပက်ဂီသည်ညှပ်စိအနားမှ မခွာဘဲ ပွတ်သီးပွတ်သတ်လုပ်နေလေ၏။
“သူများထက်ကောင်းကောင်းစားရပြီးတော့သူများစားရင်လာရုပ်တာဘဲ. . . သွား”
ညှပ်စိသည်ရှုပ်ရမလားဟု စိတ်မရှည်ဖြစ်လာကာနှုတ်ကရန်ဆွေ့ရင်း
အတင်းတွန်းဖယ်ပစ်သည်။ ပက်ဂီသည် တွန်းဖယ် လိုက်သောနေရာ၌ ညှပ်စိနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေကာ လျှာတန်းလန်းဖြင့် ညှပ်စိမျက်နှာကို အငှုသားကြည့်နေပေသည်။
ညှပ်စိသည် သံပန်းကန်ထဲမှထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းသွင်းစားနေရင်း
ပက်ဂီမျှော်ကြည့်နေပုံကြောင့် မျိုမကျဖြစ်လာကာ နင်လာလေသည်။
ညှပ်စိသည် အနောက်ဘက်သို့လှည့်၍ တချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သံပန်းကန်ထဲမှ
ထမင်းကိုဆုပ်၍ ပက်ဂီရှေ့၌ ချပေးလိုက်ကာ “ရော့. . . မြန်မြန်စား” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မီးဖိုထဲသို့ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်လာသောလီလီသည် ခြေဖျားထောက်၍ ပြေးထွက်သွားသည်။
တဖန်ခြေဖျားထောက်၍ ပြန်ဝင်လာလေရာ သူ့နောက်၌ ခင်မမလည်း ခြေဖျားထောက်လျက်
ပါလာလေသည်။
ခင်မမသည် မည်သို့လုပ်လိုက်မှန်း သူ့ဟာသူနောက်မှသိ၏။ ညှပ်စိသည်
ကျောမှကန်လိုက်သည့် ဖနောင့်ဒဏ်ဖြင့် သံပန်းကန်ပြားပေါ်သို့ မှောက်ရက်ကျသွားလေရာ
နားသယ်မှုသွေးများ ငေါက်တောက်ပန်းထွက်လာလေသည်။
“သပေါက်မလေး. . . ကြည့်စမ်း. . . ငါးပိတွေငရုပ်သီးတွေနဲ့နယ်ထားတဲ့ထမင်းကို ပက်ဂီကို
ချကျွေးတယ်၊ ဒါကြောင့်ပက်ဂီ ဟာဝမ်းပျက်နေတာ. . . ၊
နောက်တခါနှင်စားတဲ့အစာကိုကျွေးအုံးမလားဟဲ့. . . ကျွေးအုံးမလား. . . ”
ညှပ်စိသည် ဆက်လက်၍ အရှည်ကြီး ဆဲဆိုစစ်ဆေးနေမှာကို နားမထောင်လိုပေ။
သည်လိုကျွေးလျှင် ဘာဖြစ်မည်ကို တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘဝပြဿနာကို
ဘာမှန်းမှမသိသော်လည်း ညှပ်စိသည် ပက်ဂီ၏ဘဝကို ရိပ်စားမိပြီးသား ဖြစ်သည်။

ရရှိလိုက်သောဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသည် ခါတိုင်းလိုဒီနေရာရိုက်၊
ဟိုနေရာကျလျှင်ပျောက်သော်လည်း ယနေ့မူအနာက နာကျည်းသည်ထက်
စိတ်ကနာကျည်းချက်ကို ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။
ညှပ်စိသည် ပက်ဂီကိုကြည့်မရအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ပက်ဂီနှင့်အတူတူ
ပလူးနေချင်သောစိတ်များ ကုန်ခန်းသွား သည်။ သူ့ဘဝနှင့်မတူသော ပက်ဂီကိုမြင်လျှင်
အဝေးကရှောင်ချင်လေသည်။
ပက်ဂီအားယုယုယယပိုက်ထွေးလျက် ခင်မမသန်းရှာပေးနေပုံကို
တထောင့်မှလှမ်းကြည့်နေသော ညှပ်စိ၏ရင်မှာ ခုန်နေ ကာ အသက်ရှူလည်း မမှန်တော့ပေ။

(၄)

“ကြားရဲ့လား ငါပြောတာ. . . . ပြန်လာရင်အကုန်လုံးပြီးပစေ၊ ပက်ဂီကိုလဲ ရေချိုးပေးလိုက်၊ နှင့်နားသယ်က အနာက နှင်းလိမ်းထား၊ အိမ်ရှေ့တံခါးတွေလည်းပိတ်ထား. . . .”
ညှပ်စိသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ခင်မမမျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကလေးကြည့်နေလေ၏။
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သားအမိသားအမလေးယောက် ဘုရားဖူးသွားကြသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပင် ညှပ်စိသည် ပက်ဂီနှင့်လွတ်လပ်စွာ အားရပါးရ မြူးတူးခုန်ပေါက် ကစားနေကြမြဲဖြစ်သည်။ ယခုတကြိမ်၌ ‘ပက်ဂီ’ကို မုန်းနေသဖြင့် ပက်ဂီနှင့်နေရစ်ခဲ့ရန် ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားစေချင်သောစိတ်ဖြင့် ပက်ဂီကျန်ရစ်ခဲ့တာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

ကားမထွက်ခင် မိုက်ကယ်က ကားထဲမှ လက်သီးပြသွားသည်။ လီလီက ရှာထုတ်ပြောင်ပြသွားသည်။ ခါတိုင်းရီ၍ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့မြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုမူမကြည်မသာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ရှုံ့ကြည့်နေရစ်ခဲ့၏။
“ဟဲ့. . . . ညှပ်စိ အပြင်ကအလုပ်ဆွဲအကုန်ပြီးအောင်လုပ်ထားနော်၊ ငါသွားချက်ရမယ်၊ ခွေးနဲ့လဲကမြင်းမနေနဲ့၊ ကြားရဲ့ လား ကောင်မ. . . .”

ဒေါ်ဒေါင်းရင်၏ အမိန့်သံသည် ညှပ်စိနားထဲသို့ တစ်လုံးမှမဝင်ချေ။ အိမ်၏ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီက သဲ့သဲ့မျှကြား လိုက်သော ဆိုင်းသံဗုံသံကိုသာ နားစိုက်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါင်းရင် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် ညှပ်စိသည်စိထားသောတံခါးကို အသာတွန်း၍ ပြေးဆင်းလာသည်။ ခြံထောင့်ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးဘက်မှလွင့်လာသော ဆိုင်းသံကို နားစွင့်ကာ ခြံထဲမှ ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီးနောက် ခြံရှေ့ကရပ်၍ လမ်းမကြီးဘက်သို့မျှော်ကြည့်နေလေသည်။
ဆိုင်းသံမှာနီးနီးကပ်ကပ်ကြားရသေးဘဲ အဝေးကသာလာနေသေးသည်။
ညှပ်စိသည်အားမလိုအားမရဖြင့် အသံလာ ရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ရင်းခြံရှေ့ရှိ ညာဘက်လမ်းချိုးကလေးအတိုင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တလှမ်းပြီးတလှမ်း တိုးသွားနေ၏။

ဆိုင်းသံများတဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာသဖြင့် လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားရပ်ကြိုစောင့်ကြည့်ချင်လာပြန်သည်။ ရှေ့တိုးမသွား မီ အမှတ်မထင်အနောက်သို့ တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟက်ဂီသည် ညှပ်စိအနောက်မှ ထက်ချပ်ပြေးလိုက်လာလေသည်။ ညှပ်စိသည် လမ်းပေါ်၌ တုံ့ရပ်လိုက်ကာ အံ့ကိုကြိတ်လျက်၊ ပက်ဂီအနားရောက်အောင်စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

“သွားလေ. . . . သွား. . . . ပြန်-နှင့် ငါ့နောက်မလိုက်နဲ့၊ ပြောတာမရဘူးလား”
ညှပ်စိသည်အိမ်သို့ပြန်ရန် ပက်ဂီကိုမောင်းလွှတ်နေသည်။
လမ်းမကြီးပေါ်ကဆိုင်းသံဗုံသံများလည်း ကပ်သည်ထက် ကပ်လာ၍ မမြင်လိုက်ဘဲ

လွတ်သွားမှာစိုးသဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်ကာ ကြံရာမရ
အနားရှိအုတ်နီခဲကြီးကို ကုန်း ကောက်လိုက်၏။
“သွားနော် . . . သွားဆိုသွား . . . ငါပေါက်လိုက်မယ်”

ပက်ဂီသည်အုတ်နီခဲရွယ်ထာသော ညှပ်စိကိုကြည့်ကာ ရဲရဲတင်းတင်းပင်တိုးကပ်လာနေသည်။
ညှပ်စိသည် သူ့၏မျက်လုံးများကိုမှိတ်လျှက် အုတ်နီခဲကိုရွယ်၍ တအားမြှောက်လိုက်ရာ
အရှိန်လွန်ပြီးနားသယ်က အနာ နှင့်တိုက်မိသွားသည်။

အုတ်နီခဲနှင့် အနာကိုခိုက်မိသဖြင့်
တသက်တွင်မမေ့နိုင်လောက်အောင်စူးရှနာကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။
ညှပ်စိသည် နာလွန်း၍ မျက်ရည်များလည်လာသည်။ အုတ်နီခဲကြီးလက်က မချသေးဘဲ
ပက်ဂီကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ကြည့် လိုက်၏။

ပက်ဂီသည်နောက်နှောင်ကပလူးနေကျမျက်နှာချိုအတိုင်း
လျှာကလေးတစ်တစ်ဖြင့်မော့ကြည့်လျက် သူ့ခေါင်းနှင့်ညှပ်စိ ခြေထောက်ကို
ဝင်ခွေလေသည်။
ညှပ်စိသည်ငုံ့၍ကြည့်ရင်း အုတ်နီခဲနှင့်ထုလိုက်လျှင် ပက်ဂီနာကျင်သွားမည့်ဝေဒနာကို
တွေးသနားသွားမိသည်။
ဘာစိတ်ဘာလက်ပေါက်သွားသည်မသိ၊ ပက်ဂီအားထုရန်ရည်ရွယ်ထားသော အုတ်နီခဲကြီးကို
လမ်းပေါ်သို့ဖုံးကနဲ မြည်အောင် လွှဲပစ်ချလိုက်သည်။
ပက်ဂီသည် ဝုတ်-ဝုတ်နှင့်ဟောင်ကာ ဖုန်းကနဲအသံကို ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်
လှည့်ပြေးသွားလေသည်။
ညှပ်စိသည် ပက်ဂီကိုကြည့်မနေတော့ဘဲ လမ်းမကြီးဘက်သို့
ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ကုလားဘိုင်စကုပ်လှည့်သော မော် တော်ကား၏ အနောက်ပိုင်းကို
သိသိကလေးမှီလိုက်၍ ကားဘေး၌ ချိတ်ထားသောအရုပ်များကို ကောင်းစွာမမြင်လိုက်ရချေ။

ညှပ်စိသည်ကားနှောက်မြီးကို ငေး၍ ကြည့်နေ၏။
နံနက်စောစောအင်းယားကန်ဘောင်ဘက်မှမြင့်တက်နေသောနေလုံးသည်သူ့၏ရောင်ခြည်ကိုဖြ
န့်လျက်ဖြော့ဖြော့ကလေး အလင်းရောင်လက်နေ၏။

ပြာလင်းသောကောင်းကင်ကြီးသည်အမိုးကဲ့သို့ အရိပ်ပေးကာ အမိုးအောက်၌ လေသည်
တညှင်းညှင်းပြန်နေသည်။
ညှပ်စိသည် မော်တော်ကားကွယ်သွားလျှင်၊ သူ့မျက်စေ့နှင့်တည့်ရာနေလုံးကြီးကို
ငေးကြည့်လျက် အားသစ်အင်သစ်များ ပြည့်တင်းလာသည်။
အုံ့နွေးနွေးဖြင့်နွမ်းနယ်ကာ ပမ်းနေခဲ့သော အသည်းနှလုံးကလေးကို လေညှင်းသည်
တဖြူးဖြူးအေးမြအေးမြဖြည့်ပေး နေသည်။

ညှပ်စိသည် သဘာဝ၏ပိုက်ထွေးယုယမှဖြင့်ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားလေသည်။ လမ်းပေါ်၌ တောင်မြောက်လေးပါးကို လှည့်ငေးကြည့်နေကာ အိမ်ပြန်ရန်မေ့သွားလေသည်။ ဤအိမ်သို့ရောက်မှ အိမ်ပြင်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ မတ်တတ်ထွက်ရပ်ရသည့်ရှေးဦးစွာအကြိမ်ဖြစ်သဖြင့် တောင်ဘက်က မကြီးကိုလည်းမျက်စေ့တဆုံးမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာပါးနေသည်။ တောင်ဘက်၌ သာသာလှပသော ခြံ ကလေးတွေနှင့် အိမ်ကလေးတွေရှိကြသည်။ မြောက်ဘက်၌ တဲကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ၊ တဲတွင်းမှလေးငိုသံ။ သူသည်ဝိုးတိုးဝါး တားပေါ်လာသော အတွေးဆဖြင့် ငယ်ငယ်ကနေခဲ့ရသောတဲကလေးလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား အောက်မေ့မိသည်။

လမ်းဘေးရှိသစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကား ကြည်ရွှင်သောအရောင်အဆင်းဖြင့်စိုပြေလန်းဆန်းနေကြ၏။ နေရောင်ခြည်ထဲတွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ အရွက်ထွက်စ သစ်ရွက်နုတို့သည် အညွန့်တဝေဝေ ဝင်းပနေကြပေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သူမသိနိုင်သော လွတ်လပ်ရေး၏အရသာကို ပတ်ဝန်းကျင်က သူသိအောင်ဖန်တီးပေးထား၏။ ဘယ်အရာကိုကြည့်ကြည့်ရနှင့်အသစ်ဆေးထားသကဲ့သို့ဖြူလင်းသန့်စင်သည်။ စိမ်းစိုဝင်းတောက်နေသည်။ ကျယ်ပြန့် ၍ မျက်စေ့တဆုံးရှိကြသော လမ်းကြီးတွေကို သူသည်မျက်စေ့အာရုံဖြင့်လိုက်၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဆုံးအောင် မျှော်ငေးစိုက် ကြည့် နေလေသည်။

“ ညှပ်စိရေ . . . ညှပ်စိ ” ဆိုင်းသံမှာနီးနီးကပ်ကပ်ကြားရသေးဘဲ အဝေးကသာလာနေသေးသည်။ ရုတ်တရက်နားကိုမီးပူနှင့်ကပ်လိုက်သလို ပူသွားကာ၊ ထို့နောက်ထူသွားကာ အိမ်ဘက်သို့ လှည့်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါင်းရင်သည်ခြံတံခါးမှမဟုတ်ဘဲ အိမ်ဝတံခါးကခေါ်နေမှန်း သူသိသည်။ ညှပ်စိသည်အိမ်ကိုလည်းလှမ်းကြည့်၏။ လမ်းမကြီးကိုလည်းလှည့်ကြည့်ပြန်၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ အိမ် ဘက်ပြန်လျှင်မချ အရိုက်အနှက်ခံရတော့မည်။ စောစောစီးစီးအသားနာမှာကို မခံချင်ပေ။ စောစောစီးစီးလည်း မငိုချင်ပေ။ တစာစာခေါ်သံများသည် အိမ်ဝကမဟုတ်ဘဲ ခြံထဲက ထွက်လာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်း ခေါ်သံသည် သူနှင့်ကပ်သည်ထက် ကပ်လာသလို ထင်ရသည်။ ညှပ်စိသည် သူ့ကတုံးကလေးကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ မကြံတတ်မစည်တတ်ဖြစ်နေကာ တခုတည်းသောအသိဖြင့် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလေ၏။ ထိုအသိကားအတားအဆီးမရှိသောလေကို ရှုရှိုက်လျက် ပိတ်ဆို့မထားသော ဖြောင့်တန်းရှည်လျားသည့် မြေပေါ်လမ်းမ ကြီး၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စိတ်ထင်သလို လျှောက်သွားလိုသောဆန္ဒ၏အသိဖြစ်သည်။ ညှပ်စိသည် ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း တအားကြိုး၍ ကခုန်ချ ပြေးသွားနေလေသည်။

တွေးတစ်စုံစီ

ဒေါ်သိန်းမိသည် သက်မကြီးကိုချလိုက်သည်။
သူ့ရင်ထဲ၌ သက်သာရာအေးရလိုခြင်း ဟင်းကနဲသက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရာ ရင်ထဲ၌ကား
မောနေလေ၏။ မလှုပ်ချင် မရှားချင်အောင်ဖြစ်နေသာ ခြေလက်တို့ကို ယခုမှဘဲ
အနားပေးရသည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ကြီးထိုင်ကာ
ဟင်းချလိုက်ပြီးမောရပုံမှာ ညစဉ်ညတိုင်း ဖြစ်တော့၏။

ရင်ထဲ၌ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်မောနေရင်း “ဒီကနေ့အမောဆုံးဘဲ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။
အိမ်တွင်ရေမရှိချေ။ နေ့လည်ကလမ်းထောင့်ကဘုံဘိုင်မှသံစည်ကြီး ၂-
လုံးပြည့်အောင်ရေဆွဲထည့်ရ၍ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျခဲ့သည်။ ဧထည်ပြီး
အဝတ်ဟောင်းတွေတပုံကြီး ထိုင်လျှင်သည်။ အဝတ်တွေကို ကြိုးတန်း၌
အရေအတွက်နှင့်လှမ်းသွားလေ ရာ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးထည်ရှိ၍ ဟိုက်သွားတော့သည်။
ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဒေါ်သိန်းမိ၏ခေါင်းသည် ဘယ်ပြန်ညာပြန်လူးနေလေသည်။
အသက်ကို မချိမဆန်ရှူနေရ ကာ စိတ်ထဲ၌ အတောမသတ်ကျိတ်ငြီးလျက်နေလေသည်။
ဒီအသက်အရွယ်ကြီးရောက်မှ ငါ့လောက်ဒုက္ခကြီးတာမျိုး ရှိသေးရဲ့လား...။

ဒေါ်သိန်းမိ၏အသက်မှာ ‘၆၁’ နှစ် ဖြစ်သည်။ သူ့ဒုက္ခကား တစ်နေ့လုံးနေထွက်ကနေဝင်
ဖင်မချနိုင်အောင် နားကွက်မရှိ ဘဲ ထမ်းရွက်ရသော အိမ်ထောင့်တာဝန်ကြီးဖြစ်လေသည်။

နံနက် ၄-နာရီ၌ အိပ်ရာမှထလာကာ မီးဖိုထဲသို့ တန်းထင်သွားလေ၏။ မီးမွှေး၊
ရေခွေးအိုးတည်ပြီးတာနှင့် မျက်နှာသစ် သော၊ တပိုးတပါးသွားသောကိစ္စများကို
ခပ်သုတ်သုတ် လုပ်ရသည်။ အပူ၊ တွတ်နီနှင့်ပူစူးမ ညကစို့ထားကြသော နို့ပုလင်းတွေ ကို
ဆေးကြောရင်း ကိုရွှေသားမက်က သန်းကောင်ကျော်မှ အိမ်ပြန်ကာ ညစာစားထားသော
ထမင်း၊ ဟင်းပန်းကန် အပေအရေ များကို ဆက်လက်ဆေးကြောသိမ်းဆည်းလျက်
ရေခွေးအိုးကျ ထမင်းအိုးကောက်ဆေးလေသည်။ တအိမ်လုံးအတွက်ကော်ဖီ ဖျော်ရ၏။
ကော်ဖီပန်းကန်လုံးကို ဘယ်လက်ကကိုင်မှုတ်သောက်ကာ
ညာလက်ကပြုတ်သီးထောင်းလေ၏။

ထမင်းအိုးမီးဖိုပေါ်မှ မချသေးသည့်အချိန်အတောအတွင်း ငြုပ်သီးတဆုံထောင်း၊ ဆွမ်းတော်ဗန်းပြင်၊ ကလေးငယ်များထ ကြလျှင်သောက်ကြရန် နို့ပုလင်းများဖျော်ထည့်ပြီးမှ ထမင်းအိုးကိုချနှပ်ခဲ့ကာ သမီးအိပ်နေသော အခန်းဝမှအသံပြုလျက် နံနက် ဈေးသို့ သုတ်ခြေတင်ပြေးသွားလေ၏။

နံနက် ၈-နာရီ၌ ကျောင်းတက်ကြမည့် အပါ၊ အမာနှင့် အပုတို့ကို ကျောင်းအရောက်လိုက်ပို့ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဈေးကအပြန် မီးဖိုထဲ၌ သေရေးရှင်ရေး ချက်ပြုတ်ပြီး ခလေးတွေကိုထမင်းကျွေးရလေ၏။ ကျောင်းသွားမည့်ခလေးသုံးယောက် အနက် အငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အမာနှင့်အပုကို လက်ဆွဲကာ ကျောင်းချိန်မီအောင် ပြေးပို့ပြီးနောက် အိမ်သို့သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်လျှောက်ပြန်ကာ သားမက်ရုံးတက်အမိ ထမင်းပြင်ကျွေးရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏သားမက် မောင်မြဦးသည်ရုံးစာရေးကြီးဖြစ်သည်။ ၉-နာရီတိတိရုံးရောက်အောင်သွားရသည်။ ဒေါ်သိန်းမိ သမီးမအေးလှမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ကောင်းကောင်းကျန်းမာသည်မရှိ၊ မကျန်းမာသည့်အတွင်းကယ် တနှစ်ကလေးတယောက် မွေးကာ တနေ့ရွှေ၊ တနေ့ငွေနှင့် ချိနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။ ကိုယ်ဝန်လေးလနှင့်ခြေထောက်များဖေါယောင်နေလျက် ခြေမထောက် နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲလဲနေသည်မှာ တလလောက်ရှိချေပြီ။

မနက်မိုးလင်းအိမ်တာဝန်ကတဘက်၊ နို့စို့ကလေးတွေတာဝန်က တဘက်၊ ကျောင်းသားကိစ္စ ရုံးသမားကိစ္စ၊ သမီးလူ မမာပြုစုသည့်ကိစ္စ စသည်စသည်ကိစ္စတို့ဖြင့် ဂျင်ဂျင်လည်နေသည်။ ၁၁-နာရီထိုးလျှင် ကလေးတွေကို သွားကြိုရန် ကျောင်းသို့ ပြေးရပြန်လေသည်။

အိမ်၌ရေမခြင်းက ပိုမိုဒုက္ခကြီးပေသည်။ လမ်းထောင့်မီးသတ်ပိုက်ရေကို လက်ဆွဲသံပုံနှင့် တနေ့ခင်းလုံး ဆွဲသယ်ရ သည်။ သမီးအဝတ်၊ သားမက်အဝတ် ၊ ကလေးတွေ သေးအဝတ်နှင့်ချေးအဝတ်များပါမကျန် ဟောင်းဟောင်းရှိသမျှ ကြိုးလျှော်ရ လေ၏။

အဝတ်လျှော်နေရင်း တဘက်မှထလုပ်ပေးရသောအလုပ်များမှာ အလုပ်မျိုးစုံသွားလေသည်။ နို့ဘူးဖျော်၊ ပုခက်လွဲ၊ ကလေးနောက်ဖေးကျုံး၊ လူမမာအနားလည်း မကြာခဏသွားလုပ်ပေးနေပုံတို့သည် အဝတ် လျှော်ရင်းမှ ထမိရေစိုကြီးနှင့်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တွင်အဖော်အကူ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ အဝတ်လျှော်ရင်း အလုပ်မျိုးစုံ ထလုပ်နေရလျက် ဖတ်ဖတ်ဆာနေရှာသည်။ အဝတ်လျှော်ပြီးမှ ကပျာကယာရေးချိုးကာ နေစောင်းသွား၍ မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားပြန်သည်။ ထမင်းချက်ရင်းပြုတ်ရင်းတဘက်ဖြင့်ရသည့်အချိန်ကိုလုလျက်အိမ်ရှေ့တွင်တံမြက်စီးလှည်းသ ည်၊ ခလေးတွေတယောက် ပြီးတစ်ယောက် ရေချိုးပေးကာ၊ သနပ်ခါးသွေးလိမ်းပေးရသေးသည်။ နာရီအချိန်နှင့်နို့ဘူးဖျော်ရပြန်၏။ ကလေးပုခက်လွဲသိပ်ရ

ပြန်၏။ ထမင်းအိုးဆူကျနေ၍မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်ပြန်ကာ ဇယ်ဆက်သလိုသူလုပ်နေသော အလုပ်များသည်၊ တလုပ်ပြီးမှတလုပ် မဟုတ်တော့ဘဲ သ-ပ-န ပေါင်းစုံ အကုန်လုံး သိမ်းကြိုးလျှောက်လုပ်သွားသည်မှာ နေဝင်မိုးချုပ်သည်အထိ ဖင်မချရချေ။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ည ၁၁ နာရီထိုးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် အနားယူထိုင်နိုင်သည်။ နေထွက်ကနေဝင်၊ နေဝင်မိုးချုပ် ည ၁၀-နာရီအထိ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တခုပြီးတခု မျိုးစုံအောင် လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ အသက်ထွက်မတတ်ဖြစ်လေသည်။ ဘုရားက လေးခြောက်ယောက်စလုံး အိပ်ကုန်ကြတော့မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပစ်ထိုင်ချကာ ခြေမသယ်ချင်၊ လက်မသယ်ချင်ဖြင့် အမောကြီးမောတော့လေသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဘက်စလုံး စစ်စစ်. . . စစ်စစ်နှင့် ကိုက်ခဲလာလေသည်။ ခါးကလည်းနာ၏။ ဒူးက လည်းနာ၏။ တနေ့လုံးမနားရဘဲ လှုပ်လှုပ်-လှုပ်လှုပ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေရ၍ ပင်ပန်းလှသည်ထက် မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့ကြကုန် သော ဘုရားရတို့ကို အော်ရ ဟစ်ရ ၊ ပြောရ ဆိုရ၊ ဆွဲရလွှဲရ သည်များက မောတကွာအသာဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိသည် တနေ့လုံး လူရောအသံရော ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ထားသမျှ ညဘက်ကုလားထိုင်ပေါ်ရောက်သွားလျှင် ပျော့ကျသွားလေသည်။ မောလွန်လွန်း၍ အသက်ကိုမတဝရူနေစဉ် အိပ်ခန်းထဲမှ ပေါင်ကိုက်၍ ညည်းတွားနေသော မအေးလှ၏ အသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။ “ ရေခွေးအိတ်ကပ်ထားရဲ့လား” ဟု ကြားလောက်အောင်သူ့အသံကို ခြစ်ချုပ်ညှစ်လိုက်ကာ လှမ်း ပြောလိုက်သည်။ မအေးလှသည် ညည်းနေရင်းမှ မိခင်၏အသံကိုကြားရ၍ အညည်းရပ်လိုက်ကာ အံကြိတ်လျက်နားစွင့်လိုက်သည်။ ဒေါ် သိန်းမိ၏ အသံမှာ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့အရောက် အမောဆို့နေသောအသံမျိုးဖြင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့ စကားသံသည်လေဆက် ပြတ်လျက် တုန်အက်နေကာ အသံပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မအေးလှသည် အညည်းရပ်လိုက်သည်။ “ ဟုတ်ကဲ့. . . ကပ်ထားပါတယ်အဖေ ” ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာနှင့်ခေါင်းအုံးဖြင့် ကပ်လိုက်ကာ အသံမထွက်ဘဲ အားရပါးရ ချုံးပွဲချ၍ ငိုနေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီးအနားတဝိုက်၌ တဝီဝီပျံသန်းနေကုန်သော ခြင်သံများကို ကြက်သည်း မွေးညှင်း ထမိလေသည်။ လက်နှစ်ဘက်စလုံး မမြှောက်မသယ်ချင်နေခိုက် ခြင်ကလာ၍ စစ်ကနဲကိုက်လိုက်လျှင် တော်တော်တန် တန် ကျိတ်မိုတ်ခံနေကာ မျက်နှာကို ရှုံ့တွဲနေလေ၏။ သွားလေးငါးချောင်းသာရှိသော သူ့မျက်နှာသည် ခြင်ကိုက်၍ စစ်ကနဲ ဖြစ်သွားလျှင် ဂုံနီအိတ်အဖျားကအစကို လုံးစုချည်ထားလိုက်သကဲ့သို့ပင် မျက်နှာပုံပန်းပျောက်လျက် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် ဟူသ၍ ရှုံ့ခွက်ဝင်သွားကာ တွန့်စုသွားလေ၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်ထားသဖြင့်အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ လေလုံနေလေသည်။ အိမ်မှာအဝေးကကြည့်လျှင် ငှက်လှောင်အိမ်ကလေး နှင့်တူသည်။ အိမ်နှစ်ဆောင်ကြားထဲ၌ ကပ်သီးကပ်သတ်ညှပ်နေသော တထပ်ပျံထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာ စာ၌

လူဝင်လူထွက်တံခါးမကြီးတစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ နှစ်ဘက်အိမ်ထဲ ညှပ်ထင်နေကာ ဘေးပြုတင်းပေါက်များမရှိချေ။ အိမ် ရှေ့တံခါးဖွင့်မှသာ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မောမောဖြင့် ဇောချွေးကြီးထွက်လာလျက် နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ သီးနေလေသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကလေးထဲတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ပိတ်ခြင်ထောင်ကြီးထဲ၌ ကလေးများကို စုပြုံသိပ်ထားလေ၏။ ပိတ်ခြင် ထောင်ကြီးဆား၌ တယောက်အိပ်ရာခြင်ထောင်လေးတစ်လုံးကပ်ထောင်ထားသည်။ ဇာခြင်ထောင်မှာ ကြိုးစသုံးဘက်သာ ချိထား သေးသည်။ သားမက်ပြန်လာ၍ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးမှ ကြိုးစကိုတံခါးမ၌ချိထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဇာခြင်ထောင်ကလေး၌ လေးဘက် ထောက်အရွယ်ရှိသည့် ခလေးအငယ်ဆုံး ပူတူးမကလေးကို သိပ်ထားသည်။

ပိတ်ခြင်ထောင်ထဲမှ ကလေးငါးယောက်သည် အိုက်လွန်းပူလွန်း၍ လှိမ့်ကန်နေကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် လှိမ့်သံကန် သံကြားလျှင် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ “ကျွတ်. . . . ကျွတ်. . . . ကျွတ်” ဟု တော်တော်နှင့်အသက်မရှူနိုင်ဘဲ စုတ်သတ်ခါ အသံပေးနေချေ သည်။

ခြင်ထောင်ထဲ၌ကလေးတစ်ယောက်နိုးလျှင် နောက်ထပ်ငါးယောက်ကပါလိုက်နိုးတတ်ကြသည်။ အချိန်မတော်ကြီးနိုးကြ ငိုကြ ကောက်ကြလျှင် ချော့မရ၊မော့မရနှင့် ဆူညံကုန်ကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ ကလေးတွေနိုးလျှင် ဖင်မနိုင်၊ ခေါင်းမနိုင်ဖြင့်ဒုက္ခ ရောက်လွန်း၍ ခြင်ထောင်ထဲမှ လှိမ့်သံကန်သံကြားတိုင်း အသက်ရှူမှားသွားကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ညည့်သည် ညည့်နက်ပိုင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်လေသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်၌ အသပလံများသည် တစစ စဲသွားလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် မျက်လုံးများလေးလံလာကာ ငိုက်မြည်းလာလေသည်။ အိပ်ချင်လျက်လည်း မအိပ်ရချေ။ မအေးလှမမာ ကတည်းက သားမက်ပြန်လာလျှင် တံခါးခေါက်က အသင့်ဖွင့်ပေးနိုင်ရန် ထိုင်စောင့်နေရသည်။ အိပ်ပျော်နေမိ၍ တံခါးကိုနာနာ ခေါက်ပါက ခလေးတွေနိုးကုန်မှာ စိုးရိမ်ရသည်။ မောင်မြဦးသည် ယောက္ခမ ဒေါ်သိန်းမိက စကားမပြောဘဲနေတာကြာပြီဖြစ်၍ အချိန်မတော်ညည့်နက်မှ ပြန်လာလျှင် အသံမပြုဘဲ တံခါးကိုသာတွင်တွင်ကြီးခေါက်နေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် လေးလံကျလာသောမျက်ခွံတို့ကို အတင်းပင် မလျှက် မျက်လုံးမပိတ်အောင် ဖွင့်ထားရလေသည်။ ခဏသာပင့်ထားနိုင်သည်၊ ဖြုတ်ကနဲ ပြန်ကျလာပြန်၍ မတင် ဖွင့်ရပြန်သည်။ “ခုနေများ ခြင်ထောင်ထဲဝင်အိပ်ရရင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပျော်သွားမှာဘဲ. . . .”

သွားစဉ်းစားလိုက်မိသေးသည်။ သည် လို သွားပြီးစဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရင်ထဲတွင်တဖြင်းဖြင်း နာလာလေ၏။ မှေးငိုက်နေသော မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည် စများသည် စိမ့်ယိုကျလာလေသည်။ ငိုက်မြည်းနေသောမျက်လုံးတို့သည် မျက်ရည်စတို့ဖြင့် စိုစွတ်လာသောအခါ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးကျယ်လာလေသည်။

ခြင်ကောင်များသည် ဖွဲနှင့်ဆုပ်ပက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ညည့်နက်လေလေ များလေလေဖြစ်သည်။ ခြင်ကိုက်လွန်း၍ တ ကိုယ်လုံးပူထူလာလေသည်။ လေးလံကိုက်ခဲနေသော လက်နှစ်ဘက်သည် အငြိမ်နေရသည်မရှိ။ ခြင်ပုတ်လိုက်၊ မျက်ရည်သုတ် လိုက်၊ တကိုယ်လုံး ဟိုကုတ် သည်ကုတ်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ခါခါဖြစ်နေပြန်၏။ ဒေါ်သိန်းမိသည် တချိန်ထက်တချိန် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲ၌ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်လာလျက် ရေရွတ် နေပြန်လေ၏။

“မယားမမာနေတာတောင် မညှာတဲ့အကောင်၊ သေချင်းဆိုး ဒင်းမျက်ခွက်ကိုမြင်နေရတာ ဝဋ်ကြီးတာမျိုးများ ရှိသေးရဲ့ လား. . . .”
ဒေါ်သိန်းမိ၏ နားထင်ကြောကြီးများသည် အပြိုင်းပြိုင်းထောင်ထလာသည်။ အံကိုကျိတ်ထား၏။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး များ တပေါက်ပြီးတပေါက် လိမ့်ကျလာသောအကြားမှ တရေးရေးပေါ်လာသော မောင်မြဦး၏မျက်ခွက်ကို စိုက်လျက်ကြည့် နေလေသည်။

မောင်မြဦး၏မျက်နှာသည် မခုတ်တတ်သောကြောင်ကလေးလို ရိုးပုံရိုးပန်းရှိသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်နှာသွယ် သွယ်၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံပေါ်သည်။ မျက်လုံးအကြည့်စိုက်လျက် မျက်လုံးအောက်ချအနေများသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးဖြင့် စကား အလွန်နည်းသော လူရိုးလူအေး ရုပ်လက္ခဏာမျိုးဖြစ်သည်။

မောင်မြဦးနှင့်မအေးလှကို လက်ထပ်ပေးစားခဲ့သောအကြောင်းထဲတွင် လူရိုး လူအေးဟူသောအချက်ကို အဓိကထား၍ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေ၍ ပေးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည်တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေးမအေးလှကို လင်ပေးစားဖို့ရွေးလိုက်ရသည်မှာလင်မယားချင်း သဘော ချင်းကွဲလွဲတာကြီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏ ခင်ပွန်းဦးအေးမောင်မှာ မော်လမြိုင်မြို့ပေါ်မှ ပွဲစားကြီးဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်ပေါများလှသည်။ တစ်ဦး တည်းသော သမီးကို မြို့အုပ်ဝန်ထောက်နှင့်ပေးစားလိုသည်။ လူပျိုမြို့အုပ် ဝန်ထောက်ကလေးဆိုလျှင် ရင်းနှီးအောင်မိတ်ဖွဲ့ကာ အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ် ထမ်းကျွေးလျက် “ဘယ့်နှယ်လဲ မအေကြီး. . . .”ဟု မယားကို တိတ်တိတ်ကျိတ်မေးတတ်သည်။

“ဖြစ်ပါဘူး အဖေကြီးရယ်. . . . သမီးကလေးမင်းကတော်

စိုးကတော်ဖြစ်တာတော့ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ တော်တော်ကျတော့
မျက်ရည်နဲ့ဒူးနဲ့သုတ်နေရပါလိမ့်မယ်၊ ရိုးရိုးအေးအေးဟာမျိုးရှာပါ. . . .”
ဦးအေးမောင်သဘောတူသော သားမက်လောင်းတွေ တဦးပြီးတဦးပေါ်လာကြသည်။
ဒေါ်သိန်းမိငြင်းပယ်တာချည်းဖြစ် ၍ ဒေါ်သိန်းမိအလိုကျ မလွန်ဆန်ဘဲ အလျော့ပေးရသည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် မခိုင်းရက် မစေရက်
ရွှေပေါ်မြတင် ထားခဲ့လေ သည်။

ဒေါ်သိန်းမိ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် သမီးကို စန်းတင်လျက်နေ၏။ သမီးလေးက
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘယ်စကားမျိုးပြော ပြန်သည်။ ဘယ်ယုံစံမျိုး ထိုးပြန်သည်။
ဘယ်လိုအဆင်မှဝတ်သည်။ ဘယ်လိုဟာမှစားသည်။ ဘယ်လိုလိမ္မာသည် စသည်အားဖြင့်
အမွန်းတင်၍ ပြောရသည်မှာအမော။ အကယ်၍ သမီးလေးအကြောင်းပြောရအောင်
ပြောစရာလူမရှိလျှင် မအေးလှအဖေကို မြိန် မြိန်ယုတ်ယုတ် ပြောနေတတ်လေသည်။

“ကိုယ့်သမီးအရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး၊ အေတူသမီးကလေး” ဟုချီးကျူးနေသည့်နေ့ကစ၍
အချိန်ရှိသ၍ အနားမှတကွတ်ကွတ် တဖွဖွ သွန်သင်ဆုံးမ လက်ထပ်ပြသခဲ့လေသည်။
မအေးလှအရွယ်ကလေးရောက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် တဆွေတမျိုးလိုက “မအေနဲ့သမီး
တကြောထဲဘဲ” ဟု မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

“စကားပြောတဲ့လေကိုက ဟို သာဝတီ သာက တက်ပြောတာ၊ မျက်လုံးကိုဖွင့်ဘူး၊
အရွယ်နဲ့မလိုက်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးကျနေတာဘဲ”
ကွယ်ရာတွင်ဆွေမျိုးများက အတင်းစုပြောကြပုံကို တဆင့်ပြန်ကြားသိရသည့်အခါ၌
ဒေါ်သိန်းမိသည် အတိုင်းမသိအား ရကျေနပ်ခဲ့လေ၏။

“ကျုပ်သမီးလေးငယ်သာငယ် လူကြီးကလေးပါဘဲ၊ တယ်လိမ္မာတယ်၊
သူ့အိုးသူ့အိမ်ထောင်များဆိုရင် စိတ်ချရပြီ။ ကျုပ် တော့ရှင်လို
လူရိုးလူအေးနဲ့မှဘဲပေးစားမယ်”
ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်ကို လူရိုးလူအေးဟူသောဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။
ဦးအေးမောင်နှင့်အကြောင်း ပါခဲ့ကြပြီးနောက် သူ့ထားရာနေ၊ သူ့ပြောသလိုဖြစ်၊
သူ့လက်သူ့ခြေ အရာခပ်သိမ်း သူ့သဘောချည်း လုပ်နိုင်ခဲ့၍ မအေးလှကို လည်း
ဒီလူရိုးလူအေးမျိုးနှင့်သာ ရွေးရှာပေးစားချင်သည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးနှင့်ပေးစားရန် သိသမျှ၊ ကျွမ်းသမျှ၊ နီးစပ်သမျှထဲမှ ရပ်နီးရပ်ဝေးရှိ
လူရိုးလူအေးကို ပိုက်စိတ် တိုက်ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ထောက်လှမ်းရှာဖွေရသည့်အထဲမှ
လက်ရွေးစင်စိတ်ကြိုက် မအေးလှထားရာနေမည့် မောင်မြဦးကို ရွေး ချယ်လိုက်ကာ
ပေးစားခဲ့လေသည်။

မောင်မြဦးဘက်၌ အဖေမရှိ၊ အမေအိုကြီးသာရှိသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည်။
ခေတ်ပညာအိုင်အေ အောင်သည်။ အတက်စာန်းစာရေးမှ စာရေးကြီးတက်ကာ များမကြာမီ

ရုံးဝန်ထောက်ဖြစ်ရန် အလားအလာများစွာရှိသူ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်၌ အိမ်ပိုင်တစ်လုံးရှိသည်။ အပေါ်ထပ်နေ၍ ၊ အောက်ထပ်တုံးထားသည်။ ဒီအရည်အချင်း၊ ဒီအလားအလာတွေထက် တနေ့လုံးနေ၍ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသော လူရိုးလူအေးဟူသော အရည်အချင်းကို ရှေ့တန်းတင်ကာ သမီးလေးနှင့် လက်ထပ် ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ စီးကျနေသောအကြားမှ တရေးရေးမြင်နေရသော မောင်မြဦး၏ ရုပ်သွင်ကို တွေ့စိုက်လျက်ကြည့်နေရင်း မကြည့်ဝံ့ဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်လာလေကာ စိတ်ထဲ၌ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်လာလေသည်။

စိတ်ထဲ၌ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်လာလျှင် တရေးရေးမြင်နေရသော မောင်မြဦးသည် တဖြေးဖြေး ရုပ်ပြောင်းသွား သည်။ ခေါင်းဖြူဖြူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူ။ မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနှင့် မဲတော့မာန်တော့မည့် ပုံမျိုး ရုပ်ပြောင်းသွားသောအခါ ၌ ဒေါ်သိန်းမိသည် ရင်ထဲ၌ တဆတ်ဆတ်ခုန်လာတော့သည်။ ရုပ်ပြောင်းသွားသော သဏ္ဍန်ကို ပြူးစိုက်လျက်ကြည့်မိရင်း အော်ဟစ်၍သာ ငိုလိုက်ချင်၏။ အော်ဟစ်၍သာ ရန်တွေ့ လိုက်ချင်၏။ မောင်မြဦးနေရာ၌ အစားဝင်လာသော ခေါင်းဖြူကြီး ဦးအေးမောင်ကို စိတ်ရိုလက်ရို ဆုပ်ချေပစ်လိုက်ချင်ကာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားလာတော့သည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည်သူ့စိတ်သူ ထိန်းမရ သိမ်းမရ ဖြစ်လာသောအခါတိုင်း-အခါတိုင်း သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးသည်သာတည်း။

သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို လှန်ချင်ရာကစ၍လှန်ကာ တွေးချင်ရာကို တစ်စုံစီမံပြန်လှန်ကာ တွေးကြည့်နေတော့သည်။

(၁)

မအေးလှသည် လက်ထပ်ပြီးတပါးတော်နေကာ ရန်ကုန်သို့လိုက်ခဲ့ရ၏။ အိမ်နှင့်ခွဲခဲ့ရ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဖေကိုသာ လွမ်း မည်ဆို လွမ်းစရာရှိသည်။ အိမ်ကိုတော့လွမ်းလှသည်မဟုတ်၊ အမေနှင့်နေသောအိမ်နှင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ လာနေသောအိမ် မှာ ဘယ်နေရာမှာမှ ထူးလှသည်မရှိ၊ အိမ်နေစဉ်က အမေအုပ်ထိန်းချယ်လှယ်ပြုပြင်မွမ်းမံသလို၊ ယခုရန်ကုန်အိမ်၌လည်း

အမေပင်အုပ်ထိန်းချယ်လှယ်ပြုပြင်မွမ်းမံလျက်ရှိသဖြင့် အိမ်နှစ်အိမ်၏အငွေအသက်မှာ တငွေတသက်တည်း ထွက်နေပေသည်။

“ဖအေကြီး၊ တော့် သမီးလေးကို ကျုပ်လိုက်ပို့အုံးမှ၊ အစစ အရာရာ

အကုန်လုံးနေရာချပေးခဲ့ပြီး အသားသေတော့မှ ကျုပ်ပြန်ခဲ့မယ်၊ ကျုပ်စိတ်မချဘူး. . . .”
ဒေါ်သိန်းမိသည် လက်ထပ်ပြီး သမီးနှင့်သားမက်ကို ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပို့သည်။
ရန်ကုန်ရောက်လျှင် အိမ်ကိုသူ့လက် တွင်းထဲရောက်အောင် တပါတ်အတွင်း
သိမ်းယူလိုက်လေ၏။

မောင်မြဦးအမေမှာ ပန်းနာသည်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်တောဝန် အိမ်လုပ်ငန်းဟူသ၍
နေရာတကာတိုင်း၌ “အမကြီး အသာ နေစမ်း. . . . ကျမလုပ်ပါမနယ်-
အေးအေးနေစမ်းပါ. . . .” ဟု ဝင်မလာရအောင်အတင်းထိုင်ခိုင်းသည်။ နေရာတကာ
ဒေါ်သိန်းမိချည်း ရှေ့က စီမံဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သွားခြင်းဖြင့် ရ-ရက်အတွင်း
သားမက်အိမ်မှာ သူ့အိမ်ဟာတိ ဖြစ်သွားလေ၏။

“သမီးအမေလုပ်တာတွေကြည့်ထား၊ အမေပြန်သွားရင် အမေလုပ်သလို ကိုင်သလိုလုပ်
ကြားလား၊ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ အကုန်ဖြစ်အောင်လုပ်ထားရတယ်။
ညည်းယောက္ခမကိုအသာထိုင်နေပစေ၊ ဘာမဆိုကိုယ်ကအရင်ကိုယ်ကဦးအောင်ကြားရဲ့လား၊
အဲဒီတော့မှ အင်း- နောက်ကျရင် ဘာမဆို ကိုယ်ပြီးမှ ပြီးရမယ်၊ နားလည်လား
အဲ. . . . အဲသလို မှတ်ထားနော်. . . .”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဇယ်ဆက်သလိုရှေ့ကရှောက်လုပ်သွားရင်း သမီးကို တွတ်တွတ်ထိုး
သင်ပြောပြနေလေသည်။
ဘယ်လိုသင်သင် သူ့စိတ်ထဲ၌ အားမရချေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
သည်အိမ်၌သမီးနှင့်အတူတူလာနေကာ သူ့ချည်းဘဲလုပ်သွား ချင်သည်။
လက်ထပ်ပြီးစသမီးလေးအတွက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကဏ္ဍအဝဝကိုဗာဏ
တတ်သိနားလည်စေ ချင်သည်။ ထက်ချပ်မကွာလက်ထပ်ပြပေးမှ အိမ်ထောင်သမှု
သူသိမည်ဟု ထင်နေသည်။ ကိုယ်ကရှေ့ကကြောင်းပြပေးမှ အိမ် ထောင်ရေးရာကို
သမီးရိပ်စားမိမယ်ဟု တွက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်. . . .
“ဟော. . . . သားပြန်လာပြီလား. . . . မောလာမှတ်တယ်. . . . မေမေဇီးဖျော်ရည်ကလေးဖျေ
ှ်ထားတယ်ကွဲ့. . . . အင်္ကျီပါချွတ်ပြီးအေး အေးလူလူနားသောက်လိုက်၊ သမီးရေ
ညည်းကိုကိုဖို့ ဖျော်ရည်ယူခဲ့လေ. . . .”
မအေးလှပြောရမည့်စကားများကို သူ့ကချည်း ဆီးပြောပြနေသည်။
နေရာတကာသူကရှေ့ကြောင်း၍ ပြောနေပြီးနောက် တယ်ခက်တဲ့သမီးဘဲ၊ မအေကရှေ့က
သင်ပေးနေတယ်၊ ဘယ်အခါဘယ်စကားပြောရမယ်၊ ဘယ်အခါဘယ်လိုပြုရမယ် ဆိုတာ
တွေပြောပြ လုပ်ပြနေပြီဘဲ၊ သမီးကလဲ လုပ်အုံးပြောအုံးမှပေါ့” ဟု နှစ်ယောက်ထဲ
ကိုက်၍ဆိုသည့် မာန်သည့်အခါ၌ မအေးလှ သည်ပုံပုံကလေး ပြုံးနေလေသည်။

“ညည်းဒီလို ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး”

ဒေါ်သိန်းမိမှာ မအေးလှ၏ပြုံးစေ့စေ့ကို စိတ်ထဲ၌အားရချေ။
အားမရတိုင်းဆတက်တံပိုးတိုးကာ အရာရာတိုင်းဝင်ပါ လျက်ရှေ့ကချည်း
လမ်းကြောင်းပြောနေလေ၏။

“အမေပြောနေပြီဘဲဟာ ကျမ ဘာပြောဖို့ လိုသေးသလဲ” ဟု မအေးလှကသူ့ကိုမာန်၍
သူပြောစရာမလိုကြောင်း ပြန်ရှင်း ပြောပြသည်။

“ဟဲ့. . . . လိုတယ်ဟဲ့. . . . ညည်းနေရာအမေဝင်ပြောနေရတာ အမေ့နေရာမှမဟုတ်တာ၊
လိုတာပေါ့”
ဒေါ်သိန်းမိသည်လိုတာပေါ့သာဆိုနေလေသည်။ လိုအပ်သမျှသူချည်းပင်စခန်းသွားနေလေ၊
မောင်မြဦးမှာ တစ်ထက်တစ် သူ့ဩဇာညောင်းလကာ ဦးကျိုးလျက်သေသေဝပ်ဝပ်ကလေး
ဖြစ်နေလေ၏။
ဦးအေးမောင်သည် လက်ထပ်ပြီးလိုက်သွားသောသူ့မယားကို စာရေးခေါ်သော်လည်းမရ၊
ရက်ချိန်းအမျိုးမျိုးပေးနေကာ သုံးလေးလကြာ၍ လာပုံမပေါ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့
လိုက်လာခဲ့ရသည်။

“မင်းနယ်ကွာ. . . . ငါ့နေရေးစားရေးဒုက္ခရောက်တာများ တဆိတ်စဉ်းစားစမ်းပါအုံး”

ရထားဆိုက်ဆိုက်ချင်း ပစ္စည်းမချခင် ဒေါ်သိန်းမိကို ဦးအောင်အပြစ်တင်လိုက်သည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည်စကားနာထိုးလာလျှင် မျက်နှာပျက်ပုံမျိုးသူ့မျက်နှာကို
သိသိသာသာကြီးပျက်ပြထားလိုက်သည်။ စိတ် မကောင်းသောမျက်နှာဖြင့်
စကားမပြောဘဲနေသည်။ ဖစ္စည်းများကားပေါ်တင်၍ ကားထွက်မှ စကားပြန်ပြောလေသည်။

“ဘူးသီးခရမ်းသီးဆိုရင် ကျုပ်ရင်ထဲခွဲပြချင်ပါရဲ့၊ ရှင့်အတွက်ပူရတာကတမျိုး၊
ဒီမှာပူရတာကတမျိုး၊ သားသမီးကချက် ချင်းရှိတော့ မစားချင်မသောက်ချင်ဖြစ်နေပြီး
အိပ်ရာထဲလဲနေတာ ကျုပ်ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ပစ်ထားခဲ့ရမှာလဲ”

ဦးအေးမောင်မှာ စိတ်မပြေသေးချေ။ သုံ့မုံ့သောမျက်နှာကြီးဖြင့် မရယ်ချင့်ရယ်ချင့်
ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ. . . . ခုတော့သားသမီးရှိလို့. . . . တော်တော်ကြာကျတော့. . . . ကိုယ်ဝန်
ရင့်လို့. . . . တော်တော်ကြာကျတော့. . . . ကလေးမီးဖွားလို့၊ သွေးနုသားနုလို့၊
ကလေးငယ်သေးလို့. . . .”

“တော်စမ်းပါတော်. . . .” ဟု ဒေါ်သိန်းမိက အတင်းဝင်ပြောရင်း
တတောင်နှင့်တွက်လိုက်လေသည်။

“သမီးနေမကောင်းတာများဘယ်လိုနေသလဲလို့ ဆီးမမေးဘူး. . . . အပြစ်တင်ချင်တာက
စပြောတယ်၊ တသက်လုံးအနား က မခွာဘဲနေလာတာ၊ သုံးလလောက်ခွာရသေးတယ်

စကားများလာပြီ”

“စကားများတာမဟုတ်ဘူးကွ ငါ့နေရေးစားရေးမင်းမပူတာကို ပြောနေတာ”

“ရှင့်နေရေးစားရေး မယ်ဟန်ရှိသားဘဲ. . . . အကုန်စီစဉ်ခဲ့တာဘဲဟာ. . . .”

ဒေါ်သိန်းမိသည် တသက်လုံးကစကားခွန်းကြီးခွန်းငယ်မပြောတတ်သော လင်ယောက်ျားကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြန်လှန်ပြောတတ်နေပါပကောဟု အံ့ဩနေသည်။ လင်သားအပေါ်၌ အုပ်စီးပြီး မဖိမနှိပ်ဘဲထားတာ ရက်ကြာသွား၍ ကြွစောင်းစောင်း ဖြစ်လာသလားဟု တွေ့ကရာတွေလည်း ရှောက်တွေးသေးသည်။

“မယ်ဟန်က သူ့ယောက်ျားဆီလည်းပြန်ချက်ရ အိမ်လည်းလာချက်ပေးရနဲ့ ကြာရှည်ကြီးဘယ်နှယ်လုပ်နိုင်မလဲ. . . . တခါတလေလည်းအားနာလို့ ငါ့ဟာငါဆိုငါမှာ ဝယ်စားရတယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည် နားထောင်နေရန် သီးမခံနိုင်တော့ချေ။ သုံးလလောက်ကြာတာများယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ပြောနေစရာများလား ဟုစိတ်ထဲ၌ ခံပြင်းလာသည်။ စကားမပြောသူက စကားပြောခြင်းကို နားမခံနိုင်အောင်ပိုဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ကျုပ်ရှိတော့ ငါးခြောက်ဆို ဖုတ်ထားပြီးသားကိုး၊ ရှင့်အလိုကျ အစစအရာရာလုပ်ပေးနေတဲ့ ရှင့်ခိုင်းဖတ် ကြီးပေါ့၊ ကျုပ်မရှိရင် ဒုက္ခရောက်တယ်ပေါ့၊ ဒီမှာကျုပ်အလကားလာသည်နေတာလား. . . . ပြောစမ်းပါအုံးရှင့်. . . . သမီးကိစ္စ. . . . ရှင့်သမီးအတွက်မဟုတ်ဘူးလား. . . . ဘယ်သူ့သမီးထင်လို့လဲ. . . . ပြောစမ်းပါအုံးရှင့်. . . .”

“မင်းပြောလို့ပြောရတာကွ. . . . တော်ကွာ. . . .” “ကျုပ်ကလည်းရှင်ပြောလို့ ပြောရတာရှင့်. . . . တော်နိုင်ဘူး. . . .”

တက္ကစီဂျစ်ကားဒရိုင်ဘာသည် ကားနောက်၌ ရန်ဖြစ်လာကြသော အဖိုးကြီးလင်မယားကို ကလေးတွေကျနေတာဘဲဟု အောက်မေ့ကာ “ ဦးကြီးတို့ရယ်. . . . တော်ကြပါဗျာ” ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ဝင်ဖြန်လိုက်လေသည်။

ဦးအေးမောင်သည် ရန်ကုန်၌ တပါတ်လောက်နေပြီး နေရပ်သို့ပြန်သည်။ ဒေါ်သိန်းမိလည်း ဦးအေးမောင်နှင့်အတူ ပြန်လိုက်မည်ကြံစည်ပြီးမှ သမီးကလည်းမစားနိုင်၊ စားသမျှအကုန်အန်ကာ အိပ်ရာထဲ၌ ခွေနေလေသည်။ မောင်မြဦးမအေ ကြီးကလည်း ညတိုင်းမအိပ်ရဘဲ ပန်းနာထနေကာ အိမ်တွင်လူမမာနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် “ကိုင်း. . . . ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်း ဘဲ၊ ကျုပ်လိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊

ရှင့်သားကတစ်နေ့လုံးရုံးသွားနေတာ၊ သူတို့မှာကိုယ်ခွဲလည်းမရှိသေးဘူး၊ သူတို့နေကောင်းမှဘဲ လာခဲ့တော့မယ်” ဟု ဆိုကာနေရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်မြဦးမှာ အိမ်ပစ်ကာလာ၍ လုပ်ကိုင်နေသောယောက္ခမကို အားနာနေလေသည်။ အားနာနာဖြင့် အစစအရာရာ ယောက္ခမအလိုကျ လိုက်လျောကာ ပါးစပ်ထဲခွံ့မှ

စားတတ်တော့မည့်ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယောက္ခမပြုမှ နုတော့မည့် အခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

“မေမေကျွန်တော် လမ်းထိပ်သွားအုံးမယ်၊ မေမေကျွန်တော် ညနေရုံးပြန်နောက်ကျမယ်၊ မေမေကျွန်တော်ရုံးစောစော သွားရမယ်. . . .” စသည်အားဖြင့် သူ့ကိုစွဲကို မအေးလှအား အသိပေးရန်ထက် ယောက္ခမကို ပြောရန်လိုအပ်လာသည်။

ကြိုတင်မပြောခဲ့ဘဲရုံးပြန်နောက်ကျသွားသည့်နေ့မျိုးဆိုပါက “သားရေ. . . . နောက်ကျလှချည် လားကွဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း. . . . မေမေဖြင့်ဆိုက်ကားလာတိုင်းကြည့်ရတာ အမောဘဲ. . . .” ဟု ယောက္ခမကဆီးပြောသည်။ ရုံးပြန်နောက်ကျရသည့်အကြောင်းကို ယောက္ခမအားပြောပြခြင်းဖြင့် မယားပါတလက်စထဲကြားသိသွားရာ မယားကိုသတ်သတ်ပြောနေစရာမလိုသလောက် တချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဖြစ်နေလေသည်။
ဒီလမ်းမသွားရန်၊ ဒီအစာမစားရန်၊ ဒီအချိန်ရေချိုးရန်၊ ဒီအချိန်ဆေးသောက်ရန် ကိစ္စအထဲ ပြဿနာအရပ်ရပ် မအေးလှ ပြောရန် အကွက်တကွက်မှုဆိုချေ။ ဒေါ်သိန်းမိဘဲ စောင့်ထိုင်ပြောနေသည်။ မအေးလှသည့် သူ့ယောက်ျားနှင့် အခန်းထဲဝင်မှသာ လင်မယားဖြစ်တော့ကာ၊ လင်မယားပြောစရာ စကားမျိုး လင်ပြော-မယားပြော ပြောနိုင်ကြလေ၏။

မအေးလှထူထူထောင်ထောင်ရှိလာလျှင် မောင်မြဦးက ဦးအေးမောင်အတွက် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြန်လွှတ်တော့မှ ဒေါ်သိန်းမိမှာ စိတ်မချ လက်မချနှင့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် သမီးအကြောင်း၊ သားအကြောင်းဘဲ တဖွဖွပြောနေပြီး စကားထဲသမီးမပါ သားမပါရင် မပြောတတ် သလောက်ဘဲဟု ဦးအေးမောင်က စွပ်စွဲနေသဖြင့် လင်မယားစကားပြောမတဲ့ မျက်နှာကျောမတဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ကိုယ်ဝန်ရှိသောသမီးအတွက်တထင့်ထင့်ဖြင့် လူကြိုသားစနဲနာနေတတ်လေ၏။ နှစ်ရက်တခါ၊ သုံးရက် တခါ ဘူတာရုံတွင် လူကြိုသွားရှာသည်။ စားစရာပို့ရ၊ ဆေးပို့ရ၊ ခလေးအနှီးပို့ရ၊ ခလေးဦးထုပ်ဆွယ်တာထိုးပို့ရနှင့် အမြဲတမ်း သမီးကိစ္စဖြင့် ဗျာများနေလေသည်။

ဦးအေးမောင်သည် ပထမပိုသည် ကဲသည်ဟုထင်သည်။ ပိုသည်ကဲသည်ဟု အထင်ရက်လာမှ စိတ်ထဲတမျိုးတဖုံ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ရန်ကုန်သွားနေလိုက်တာ ငါ့ဆီစာ ၃-၄ စောင်ဘဲရောက်တယ်၊ ငါ့တော့ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သမီးသာအရေးပါတယ် ဘယ်သို့ ဘယ်ချမ်းသာဖြင့် စိတ်မကောက်စဘူးကောက်၏။ မမျက်စဘူး မျက်နေလေ၏။

“ကဲ. . . . ဖအေကြီး အခုဆိုရင် ခုနှစ်လကျော် ရှစ်လထဲဝင်လာပြီ မီးဖွားချင်ဖွားတော့မှာ၊ ကြိုကြိုတင်တင် ကျုပ်သွားအုံးမှာ မမွေးမဖွားဘူးတော့ ရှင့်သမီးအားငယ်နေမယ်”

“မင်းပြန်လာတာမှ နှစ်လလောက်ဘဲရှိသေးတယ်၊ အခုမှ ခြောက်လကျော် ခုနှစ်လထဲဝင်အုံးမှာ. . . မင်းနှယ်ကွယ်၊ ပြောရ ရင်လဲမကောင်းဘူး၊ မနေ့ကဘဲနေကောင်းပါတယ်လို့ စာရောက်သေးတာဘဲ”
ဒေါ်သိန်းမိသည် သူ့ကို ဒီလိုပြောတာနည်းနည်းမှ မကြိုက်ချေ။ ပူပူပင်ပင်နှင့် သူကပင်လွှတ်ရမည်။ အခုတော့ သွား မယ့်ဟာ ကာဆီးကာဆီးနှင့် တားလားဆီးလားလုပ်ရမလားဟု စိတ်ဆိုးလာသည်။

“ရှင့်သမီးတုန်းက ခုနှစ်လနဲ့မွေးတာမဟုတ်လား၊ ခုနှစ်လထဲ ဝင်ရောဖွားလိမ့်မယ်လို့မပူရဘူးလား. . . ၊ ရှင်ပြောလိုက်မှ ဖြင့်ဒီလိုချည်းပါဘဲ၊ ရှင့်သမီးရှင်မချစ်ဘူးလား. . . မချစ်ဘူးလား. . . ပြောစမ်းပါရှင်”
ဦးအေးမောင်သည် ဒေါ်ဖေါင်းလာသည်။
စိတ်ထဲရှိတာပြောင်ပြောင်ဘွင်းဘွင်းဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ငါချစ်စရာ မင်းကချန်သေးလို့လားကွ. . . ငါပူစရာကော မင်းကချန်သေးသလား. . . ၊ မင်းချည်းဘဲချစ်၊ မင်းချည်းဘဲပူ ပြီးတော့ လူကိုအပြစ်လာရှာတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟေ့. . . ငါကမချစ်ဘူး၊ မပူဘူးကွ. . . ”
“ရှင်ဝှစ်ကားမပြောနဲ့. . . မချစ်ရင်နေပေါ့. . . ၊ မပူရင်နေပေါ့. . . ၊ ကျုပ်ကတော့ မနက်ရထားနဲ့လိုက်မယ်”
ဒေါ်သိန်းမိသည်နောက်တနေ့ ရန်ကုန်သို့ရောက်သွားလေ၏။

အိမ်ကလူနှင့်ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ရတာ သမီးနှင့် သားမက်ကိုမပြောဘဲနေပြီး ခမည်းခမက်ချင်းသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြသည်။

“အိမ်ကဟာလဲ ငယ်မူပြန်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး၊ ရက်ကြာကြာနေတာကို တယ်မကြိုက်ချင်ဘူး၊ ကျမ မှာ သမီးလည်းစိတ်မချ၊ သားလည်းစိတ်မချ၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲလို့ကလဲ မဖြစ်တော့”
မောင်မြဦးအမေ ဒေါ်ခမာ ဒေါ်သိန်းမိထက်ကြီးကာ မုဆိုးမဖြစ်တာမကြာသေးချေ။ စဉ်းစဉ်းစားစားမျက်လုံးအကြည့် နှင့် ငိုငိုတိုငိုဖြစ်နေကာ လေသံသဲ့သဲ့ကလေးနှင့် စကားပြောသည်။

“ယောက်ျားများ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ ကျုပ်တို့သာ အသက်ကြီးလာလေလေ. . . အမယ်ကြီးအိုစိတ်ပေါက်လေလေ၊ သူတို့မှာ တော့ အဘိုးကြီးအိုစိတ်မဟုတ်ဘူးတော့. . . ၊ ဦးအေးမောင် ဘယ်နှစ်ခုသားလဲ”
“၆၁ နှစ်. . . ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ခပ်တိုတိုပြန်ဖြေသည်။
“အမကြီးထက် ၅-နှစ် ငယ်တာဘဲ. . . ညီမနဲ့ကော”
“ကျမနဲ့ရွယ်တူပါဘဲ. . . သူကလသာကြီးတယ်. . . ၊ ကျမနဲ့သူနဲ့ကအိမ်ထောင်ကျတာ ၄၃-နှစ်တောင်ရှိပြီ၊ ၁၈-နှစ်သမီး ကအိမ်ထောင်ကျတာဘဲ၊ အသက်လေးဆယ်မှသားသမီးရပြီး သမီးကိုမွေးတာ”

“မောင်မြဦးတို့အဖေရှိတုန်းက သူ့သူငယ်ချင်းအေးမောင်ဟာ လူရိုးလူအေးလို့ စပ်မိတိုင်းပြောပါတယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ၊ ပြုံးနေလေသည်။ ဒေါ်ခသည်ဒေါ်သိန်းမိအပြုံးကို သိလိုဟန်ရှိပြီး၊ ပြုံးနေ သောမျက်နှာကို တဟုတ်ဟုတ်ချောင်းဆိုးရင်းပင် မျက်လုံးမခွာဘဲစိုက်ထားလေသည်။

“မောင်မြဦးလိုဘဲ ရိုးလည်းရိုး၊ အေးလဲအေးပါတယ်၊ သူတို့သားအဖတဖုံထဲဘဲ” ဟုဒေါ်သိန်းမိက ဆက်ပြောလေသည်။

(၂)

မသိန်းမိ ဒုတိယအကြိမ်ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် မြေးဦးအပါသည် လေးဘက်ထောက်စအရွယ်၌ အဖိုးအဘွားအိမ်သို့ရောက်လာ လေ၏။

“သားသမီးကလည်းနီးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကလေးကနို့မျက်နေတော့ ဘယ်နေကောင်းမလဲ၊ ချူခြာတာပေါ့၊ နို့ ဘူးတဘက်နဲ့ သူ့အမေဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ ကျုပ်ဘဲနို့ဘူးတိုက်မွေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတယ်”

ဦးအေးမောင်သည် မြေးဦးကလေးရောက်လာ၍ ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် အပါဝမ်းကကျွတ်ကတည်းက မော်လမြိုင်နှင့်ရန်ကုန်ကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လိုကူးနေခဲ့သည်။ က လေးမက်ခရပေါက်၍တခေါက်၊ ကလေးကိုယ်ပူ၍တခေါက်၊ ကလေးဝမ်းပျက်၍တခေါက်၊ ကလေးနို့မျက်သွားသည့် အခေါက်၌ ကား ကလေးပါအိမ်ပါလာသည်။

ကလေးရောက်လာလျှင် ရန်ကုန်သို့ ကူးချည်းသန်းချည် မလုပ်ချေဘူးဟု အောက်မေ့သည်။ ဦးအေးမောင်သည်အသက် ကြီးမှ ကလေးငိုသံ၊ ကလေးချောသံများကြားရတာ ကြည်နူးလျက် နားဝင်ချို့နေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ သားသယ်မအေတပိုင်း ဖြစ်နေလေ၏။ အိပ်ရာထဲ၌

ကလေးပေါက်စလေးရောက်နေပေရာ၊ အသက်ကြီးမှ ကလေးရခဲ့ကြ၍ အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ကြသော ဦးအေးမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ဘဝသည် အသစ်ပြန်ဖြစ်ကြကာ အသက်ပြန်ဝင်လာကြလေသည်။

ညဘက်ကလေးနီးလျှင် တယောက်ကပုခုံးပေါ်ထမ်းချောကာ၊

တယောက်ကနို့ဘူးဖျော်ရလေ၏။

ဦးအေးမောင်သည် ကလေးလေးရောက်လာမှ “သားရေး . . . လူကလေးရေး . . . ” ဟု ချောကာမြှူကာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေ၏။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ရံဖန်ရံခါ သွေ့ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေတတ်သော သူ့ဘဝသည် သာယာစိုပြေလာစေရန်အတွက် “ခလေး ကသူ့အမေလွမ်းတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ငိုချည်းနေတာဘဲ...။ ခလေးသနားပါတယ်၊ ဖြစ်သေးပါဘူးလေ...။ သူ့အမေနဲ့သူ့သား အတူတူနေ ပါစေ” ဟု အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ရန်ကုန်သို့သွားပြန်ပို့သောကြောင့် ဦးအေးမောင်၏ဘဝမှာ ခြောက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။
ဒေါ်သိန်းမိရန်ကုန်သို့အခေါက်ခေါက်သွားနေလေရာဝယ် ကလေးပြန်ခေါ်သွားသော ခုတခေါက်မှာ အခြောက်ဆုံး ဖြစ် သွားလေ၏။

ခြောက်ကပ်သွားသောအိမ်ကြီး၌ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေလေ၏။ အိမ်တွင်မပြန်ဘဲပွဲရုံ၌သာ အနေများသည်။ အိမ် သို့စားခါနီးမှပင် ပြန်လာချင်လာ၏။ အိပ်ခါနီးမှပင်ပြန်လာချင်လာ၏။ ဒေါ်သိန်းမိရန်ကုန်သို့သွားတိုင်း ထမင်းလာချက်ပေး သောမယ်ဟန်မှာ ဒေါ်သိန်းမိတက်မှ ဆွေခန်းမျိုးစပ်တော်သဖြင့်သာ တော်တော့သည်။ မယ်ဟန်၏ ယောက်ျား ကိုဘိုးဆင်မှာ ဦး အေးမောင်တို့ပွဲရုံစောင့် လခစားလုပ်သည်။

အခါတိုင်းဒေါ်သိန်းမိမရှိလျှင် မယ်ဟန်သည်နံနက်စောစောဈေးဝယ်ပြီးပေါက်လာကာ ထမင်းချက်လျက်၊ နေ့လည်တ ခေါက်ပြန်ပြီး သူ့အိမ်မှ ညနေတစ်ခေါက်ပြန်လာလျက် ချက်ပြုတ်ကျွေးကာ မိုးချုပ်လျှင် ပြန်သွားလေ၏။ ကလေးခေါ်သွားပြီး သည့်နောက် ဦးအေးမောင်သည် နေ့ဘက်တခေါက် အိမ်မပြန်နိုင်ရသည်ကများသည်။ ဦးအေးမောင်သည် အိမ်ပြန်လာတိုင်း မ ကြည်မသာ ဖြစ်နေလေသည်။ စီးပွားရေးတဘက် အိမ်တဘက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော အဖြစ်ကို မကျေနပ်ချေ။ ပွဲရုံ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ နောက်နောက်ကလို ဘာမှကူဖော်လောင်ဘက်မရတော့ဘဲ သမီးကိစ္စ မြေးကိစ္စဖြင့် ဗျာများနေပေသော သား မယားကို ညအိပ်ရာဝင်လျှင် အမှတ်ရပြီး၊ အမှတ်ရလာလျှင် စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။

အိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့်တစ်ယောက်တည်းရှိသည်ကို မသိချင်သဖြင့် မေ့သွားရန်ကြိုးစားအိပ်လေသည်။ အိပ်စေချင်မှ အိပ်မ ပျော်သောကြောင့် စိတ်တိုတိုဖြင့် အိပ်ရာကထလာပြီး အိမ်အောက်ဆင်းလိုက်၊ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်၊ အိမ်ခန်းထဲဝင်လိုက် ဟိုဟာ လုပ်တော့မလိုလို၊ ဒီဟာလုပ်တော့မလိုလိုဖြင့် ယောင်ချာချာကြီးဖြစ်နေရှာသည်။ ဒေါ်သိန်းမိ ကလေးပျိုပြီး ပြန်လာမည်ဟု ရက်ချိန်းတပတ်ပေးသွား၏။ ကလေးနေမကောင်း၍ ၁၀ ရက်ရွှေ့သွား၏။ ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့၌ သံကြိုးရောက်လာသည်။ မောင်မြဦးအမေ ဒေါ်ခ သေဆုံးကြောင်း ရိုက်လိုက်သောသံကြိုးကို ဖွင့်ဖတ်နေ ရင်း ဦးအေးမောင်သည် တစုံတခုကိုတွေးမိကာ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်လေ၏။

ဦးအေးမောင်တွေးတောလာခဲ့သည့်အတိုင်းဒေါ်သိန်းမိမှာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီး ဦးအေးမောင်နှင့်အတူတူ ပြန်လိုက်ဖို့ ရန် မလိုက်နိုင်သေးကြောင်း အကြောင်းပြလေ၏။ “ရှင်နှယ်ရှင်... လူကြီးတွေအားလုံးပြန်သွားရင် သူတို့မျက်စေ့သူငယ်နဲ့ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့။ ဆယ့်ငါးရက်တန်တယ်၊ တလတန်တယ် ကျုပ်နေပြီးပြန်မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ တော်သာပြန်နှင့်ပါအုံး...။”

ဒေါ်သိန်းမိသည် တဘက်ခန်းက သမီးနှင့်သားမက်မကြားအောင် အိပ်ရာထဲ၌ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြင့် ကျိတ်ပြောနေ သည်။ ဦးအေးမောင်မှာ မကျေမချမ်းသံဖြင့် ပြန်ပြော၍ ဒေါ်သိန်းမိက တိုးတိုးပြောရန် လက်ကုပ်ရသည်။

“မင်းကိုကျုပ်မပြောချင်လို့နေတာ၊ မယ်ဟန်အိမ်လာပြီးလျှင်ဖွတ်ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတာကဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့လင်ဘိုးဆင်က မလိုရင် မလိုသလိုဟာ မယ်ဟန်ညနေပြန်ရင် ရန်ဖြစ်သတဲ့. . . .”

“အမလေးတော်. . . . ဘိုးဆင် အရက်သောက်တာများ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ တသက်လုံးကသောက်လာတာပါ၊ ရန်ဖြစ်တာ လည်း တစ်သက်လုံး ဖြစ်နေကျပါ၊ ကျုပ် ၁၅ ရက်လောက်နေပြီး ပြန်မှာပါ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ၁၅ ရက် ဆိုပြီး တလလောက်ကြာမြင့်နေလေ၏။ မောင်မြဦးမှာ တတွေတွေတမိုင်းဖြင့် မိခင်အတွက်စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်နေပြီး၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရုံပါစေတော့ဟု ဖြောင်းဖျရ၊ ဂရုစိုက်ရနှင့် သမီးကို အာမရဘဲ၊ သူ့ချည်းဘဲဖြေဖျော် ဖြောင်းဖြနေရလေ၏။

မအေးလှမှာ ကိုယ်ခွဲကလေးမတစ်ယောက်အဖော်ရသော်လည်း ကလေးထိန်းရုံသာ အဖော်ရသည်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ချက်ပြုတ်ရ အိမ်တာဝန်လုပ်ရနှင့် မအေးရချေ၊ အမေရှိ၍သာတော်သေးသည်။ မရှိလျှင်မေမောင်မြဦးကို စိတ်လက်ကောင်းအောင် အနားက ဖြေဖျော်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ရုံးမသွားမီနှင့် ရုံးကပြန်လာလျှင် အမေကဂရုစိုက်ကာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစု လျက် တဖူးဖူးမှုတ်နေခြင်းကပင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် စိတ်လက်သက်သာရာ ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိမှာ မအေတစ်ယောက် သားတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာဘဲဟုနားလည်ကာ မောင်မြဦးအမေနေရာ ၌ ကိုယ်စားထင်၍ဖြစ်စေ၊ မောင်မြဦးဇနီးနေရာ၌ ကိုယ်စားထင်၍ဖြစ်စေ ၊ တအိမ်ထောင်လုံး သူ့ချည်းနှစ်ပါးသွာနေသဖြင့် မအေးလှမှာ ခပ်အေးအေးပင် သူ့လုပ်စရာရှိတာသာ သူ့လုပ်နေနိုင်လေ၏။ မောင်မြဦးသည် ဒေါ်သိန်းမိအပေါ်၌ လေးစားသည်။ ချစ်ခင်သည်။ သူ့အမေအရင်းပင် သူ့အပေါ်၌ ဒီလောက်မယုယ နိုင်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့အပေါ်၌ သူ့မယားသည်ပင် သည်လောက်မပြုစုနိုင်၊ သည်လောက်အကျေပြန်နိုင်ဟု အောက်မေ့သည်။ ကလေးအတွက်၊ အိမ်အတွက် အားလုံးစိတ်ချရသဖြင့် ယောက္ခမပြန်မှာပင်စိုးရိမ်နေတတ်သည်။

ဦးအေးမောင်ဘက်မှ အဝင်အထွက်ရှိကြသော ဆွေမျိုးတစုကား ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မအေးလှအိမ်၌ တည်းခိုစတည်းချ သွားကြပြီး ကိုယ့်အရပ်ရောက်လျှင် အတင်းစုပြောကြလေ၏။

“ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဘော်ကသဲသဲ မောင်မြဦးစိတ်သိပ်ထိခိုက်နေတယ်၊ အမေမရှိတော့ မနေတတ်မထိုင် တတ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီးတကတဲမှဘဲ သားမက်ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မျက်စေ့အောက်ကအပျောက်မခံဘူး၊ သူ့ယောက်ျားကြီး

တော့ သတိတောင်ရဲ့လား...”

ဆွေမျိုးတို့သည် မြင်ပြင်းကပ်ကပ်ဖြင့်တီးတိုးပြောကြလေသည်။ တီးတိုးသံသည် တစတစ ဦးအေးမောင်၏နားသို့ ရောက်သွားသည်။

ဦးအေးမောင်သည် မလုပ်စဘူး သံကြိုးရိုက်ခေါ်လိုက်ပြီး ဒေါ်သိန်းမိရောက်လာသည့်နေ့ကစ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာကြောမတည့်ဘဲ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်နေကြသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်ကို သူ့ဆွေမျိုးများမြှောက်ပေးသည်၊ တို့ပေးသည်၊ တိုက်ပေးသည်ဟု ဦးအေးမောင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးတွေအပေါ်သို့ အပြစ်လုံးလုံးကြီးဖို့ကာ ရန်ထောင်နေလေသည်။

သို့ဖြင့်နေ့စဉ်ရက်ခြားသမီးကိစ္စဖြင့် ကတောက်ကဆ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်များကြလျက် မအေးလှကလေးမီးဖွားချိန် နီးကပ် လာ၏။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ... ဟိုမှာ သမီးကနေလား၊ ညလားဖြစ်နေပြီ၊

ကျုပ်မသွားရဘူးလား...”

ဦးအေးမောင်သည် တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်ချေ။ စကားပြန်မရ၍ ဒေါ်သိန်းမိသည် ဒေါသထွက်လာသည်။ ဦးအေးမောင်မှာ သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် အကောင်းပြောလည်း အကောင်းမထင်ဘဲ

စကားများရတာချည်းဘဲဖြစ်၍ ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်နေသည်။ မေးမေးချင်း ရုတ်တရက်အဖြေမပေး၊ ဒေါ်သိန်းမိ၏ ခပ်မာမာမေးသောအသံကြောင့်လည်း တုန်ဆိုင်းနေသည်။

“တော်... ကျုပ်ကို စကားမပြောချင်ဘူးလား၊

ဘယ်လိုလဲ... မသွားစေချင်ရင်လဲပြောရမယ်၊ သွားရမယ်ဆိုလည်း... ပြောရ မယ်၊ မြို့နေတာကဘယ်လို သဘောလဲ”

“ကွယ်... မင်းသဘော၊ မင်းသဘော... ငါ့ကိုဘာမှ မမေးပါနဲ့ မင်းသဘော...”

ဒေါ်သိန်းမိသည် အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်တင်လိုက်ကာ အံကြိတ်၍ ကြည့်နေသည်။

ဦးအေးမောင်က ဘယ်သို့ဘယ်ညာ ပြောလျှင် တစက်မှမခံဘူးဟု စိတ်ကိုတင်းထားသည်။

ဦးအေးမောင်ထံမှ အဖြေသည်ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ စိတ်မကောင်းသံရာ နှောနေရာ၊

တင်းထားသောစိတ်များသည် အနည်းငယ်ပျော့ကျသွားလေသည်။

“ကျုပ်သဘောဆိုကြာလှပြီရောက်သွားတာ၊ ကျုပ်သဘောချည်း မလုပ်ချင်လို့ ရှင့်ကိုမေးတာပေါ့၊ အခုချက်ခြင်းထသွား ရမှာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရက်နီးတော့ သံကြိုးရိုက်ဖို့ စာရေးလိုက်ပါမယ်...”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲ၌မတင်မကျ ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးအေးမောင်က ဘုကျကျ ကလေးပြောလျှင် ရန်ကုန်သို့နေချင်း

ညချင်းထွက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဘုကျကျမပြောဘဲ မင်းသဘောဆို၍ အသာကလေးပြန်

ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်ဦးအေးမောင်နှင့်သမီးအကြောင်းကိုဆက်မပြောသော်လည်း ဦးအေးမောင်ကွယ်ရာတွင် သမီးအကြောင်း ချည်းပြောနေလေသည်။

ကြားရသူတိုင်းနားညည်းသွားသည်။

“ညည်းသိတဲ့အတိုင်းဘဲမယ်ဟန်. . . ယူဟဲ့ ယူဟဲ့ ဆိုလို့ အဖေအမေစကားနားထောင်ပြီး လင်ယူလိုက်ရတာ၊ သူ့ခမြာ ဘာမှ သိတတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းတို့မျက်စေ့အမြင်ဘဲ၊ မအေ့ထမိစဆွဲပြီး မအေ့နဲ့တကပ်ကပ်နေတဲ့သမီး၊ ဘာမဆို မအေ့အကြောင့်ကြ၊ မအေ့နို့သက်ခံစို့တာ ၊ လင်သာပေးစားလိုက်ရတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲ နို့စော်တောင်ပျောက်အုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တာ၊ မအေ့မို့ပြန်မယ်ဆို ငိုပါလေရော၊ အိမ်ထောင်မကျခင်တုန်းက ငါတညအိပ်နှစ်ညအိပ်ခရီးသွားရင် ညည်းနဲ့ထားခဲ့တုန်း က ငိုသလိုပါဘဲအေ၊ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေတာပါဘဲ. . . .”

မယ်ဟန်၏စိတ်ထဲ၌ လွန်လွန်းတယ်ဟု အောက်မေ့သည်။ ဒီအိမ်လာ၍ သူ့မျက်နှာမြင်လျှင်သည်စကားဘဲ ဆီးဆီးပြော နေသဖြင့်နားပူလာသည်။ ဆွေဦးမျိုးစပ်တော်နေ၍ ဆန့်ကျင်ဘက်မပြောရဲဘဲ အလိုက်အထိုက် ကြည့်ပြောရလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့အမရဲ့၊ သူ့ခမြာမွေးခါနီး ဖွားခါနီးဆိုတော့ အမေကိုမျှော်နေမှာဘဲ၊ အကိုကြီးကိုသာခေါ်ပြီးအစ်မ ရန်ကုန် သာပြောင်းနေဖို့ကောင်းတော့တယ်”

“ပြောင်းလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲအေ့. . . ကိုယ့်စီးပွားရေး လက်ငုတ်က ဒီမှာရှိနေတာ၊ ပြီး. . . ညည်းအကိုကြီးကလည်း ရန်ကုန်မှာ အသက်ရှူကြပ်တယ်လို့ နေတတ်တာမဟုတ်တော့ မခက်လား၊ ခက်ပါတယ်အေ့. . . ခက်ပါတယ်၊ ငါဘဲဒုက္ခများပါတယ်”

ဒေါ်သိန်းမိသည်ပြောပြီး ဟင်းကနဲပင့်သက်ကြီးချလိုက်သည်။

“အမတော့ဒုက္ခပါဘဲ. . . . အကိုကြီးလဲ သနားစရာဘဲ၊ အမမို့မရှိရင် မကြည်မသာနဲ့ ရွှင်ရွှင်ပြပြမရှိဘူး၊ အမ၊ မရှိတဲ့အခါ ကျမပိုပြီး ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကျမအပေါ်မကျေနပ်တာရှိရင် အမအပေါ် မဲနေမှာစိုးလို့ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင်လုပ် ပေးကိုင်ပေးတာဘဲ၊ အမအတွက်ကျမလည်း မသက်သာဘူး၊ ဒီမှာတနေလုံး လာလုပ်နေရရင် အိမ်ပြန်တော့ဘိုးဆင်က မူးမူးနဲ့ ရန်ထောင်ချင်သေးတယ်. . . .”

‘အမယ်လေးအေ့. . . ဒီကောင်များဂရုစိုက်လို့ မူးရင် မူးတဲ့အခိုက်ပါ၊ ညည်းအကိုကြီးကို ညည်းက ဒီအကြောင်းကြပ်ကြပ် ပြော၊ ငါ့ကို ဒီအကြောင်းနဲ့ရမယ်ရာပြီး မသွားသချင်ဘူး. . . . ညည်းတို့က အဲသလိုပြောနေရင် သူ့ဆွေမျိုးတွေက သူ့ကိုပိုဖိ ပြောကြမှာပေါ့၊ ဒီအကောင့်အကြောင်းစကားထဲ

ထည့်မပြောစမ်းနဲ့၊ ဒင်းသောက်ချင်သလိုသောက်ရအောင်တဘက်လှည့်နဲ့ ငါက

ပေးနေရတာဘဲမဟုတ်လား၊ ညည်းတို့ကို ပေးကမ်းနေတာ
အကုန်လုံးသူသိတာမဟုတ်ဘူး. . . . သိရဲ့လား”
မယ်ဟန်မှာ ရှေ့ဆက်မပြောရဲချေ။ ကိုဘိုးဆင်လခအပြင် တိတ်တိတ်ကြိတ်ပေးနေသော
ငွေစများဖြင့် ရွှေစပင်ဝယ်စု နိုင်သည့်အတွက် နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

မယ်ဟန်သည် ဒေါ်သိန်းမိအလိုကျအတိုင်း အိမ်လာတိုင်း ရန်ကုန်က
သံကြိုးရောက်မရောက်အရင်မေးကြည့်သည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့်သံကြိုးမြှော်နေသည်။ သံကြိုးမရောက်လာသဖြင့်
စိတ်တယူဖြစ်နေပုံကြောင့် ဦး အေးမောင်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လွှတ်လိုက်ရလေ၏။

စူဠလိပ်ရေထဲလွှတ်လိုက်ရသလိုပင်၊ ဒေါ်သိန်းမိသည် ရန်ကုန်၌ ၄-၅
လသောင်တင်နေလေ၏။ မအေးလှသည် မျက်နှာ မြင်ပြီး မီးယပ်ကျိုးကျိုးနေကာ
အိပ်ရာထဲ၌လဲနေလေသည်။
ဒေါ်သိန်းမိမှာ လူမမာတစ်ဦး၊ ခလေးနှစ်ယောက်တစ်ဘက်နှင့် ဒုက္ခတွေ့များနေလေသည်။
မအေးလှသည် အတော်ကြီးနေမကောင်းသောကြောင့် ဦးအေးမောင်မှာ ရန်ကုန်သို့
နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် သွားကြည့် ရလေသည်။

ဦးအေးမောင်သည်တဆိက်နှစ်တခေါက်မတူဘဲ ပြောင်းလဲနေပုံကိုသတိပြုမိသည်။
နေကောင်းကောင်းခြင်း ပြန်လာဘို့ ရာမှာကြားပြောဆိုသမှုမပြုတော့ဘဲ အေးအေးပင်
ပြန်သွားတတ်၏။ အနေခက်သည်၊ အစားခက်သည်လည်း မရှိတော့ဘဲ အေး
အေးချမ်းချမ်းဖြစ်နေသောအရိပ်အခြေတွေကိုပင် မြင်လိုက်ရသည်။
မအေးလှသည် အမာကိုမွှေးဖွားပြီး အိပ်ရာထဲ၌လဲနေကာ အရိုးပေါ်အရေသာကျန်တော့သည်။
ဘယ်သူမှမမှတ်မိအောင် ရုပ်ပျက်သွားသည်။
မျက်လုံးဟောက်ပက်ဖြင့်ကမဋ္ဌာန်းရုပ်ကိုကြည့်လျက် ဒေါ်သိန်းမိမှာ
ရင်ထုမနာဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ့သမီးလေး ဒီလိုနဲ့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းလုံးပါးတော့မှာလား” ဟု စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့်
မွန်ထူပူနေတော့သည်။
မောင်မြဦးမှာ ရုံးအလုပ်ကလဲပူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်းတကွက်မှစိတ်ချမ်းသာစရာမတွေ့ရ၊
အရေးထဲ ကူဖော်လောင် ဖက်မိန်းကလေးကအိမ်မှထွက်သွား၍
ဖတ်ဖတ်ဆာနေသောယောက္ခမကြီးမှာ ရှေ့ကလို သူပြန်လာလျှင် သူပြန်လာလျှင်ယုယလုပ်
မနေတော့ဘဲ စိတ်တိုနေပုံရသည်။
“ကဲ့ဟေ့. . . မင်းက ကလေးထိန်းပါအုံး၊ ငါဖြင့်တနေ့လုံးယားလိုတောင် မကုတ်အားဘူး၊
အလုပ်ကလဲများလိုက်တာ၊ လူ မမာကလဲ တနေ့ရွှေ၊ တနေ့ငွေ၊ ငပါကလဲ ဆော့လိုက်တာ
မျောက်ရှုံးနေတာဘဲ. . . . မနိုင်ဘူး”

တအိမ်လုံး ယောက္ခမ၏ ညည်းသံညူသံ၊ လူမမာ၏ညည်းသံညူသံ၊ ကလေးတွေ၏

ငိုသံဆူသံများဖုံးလွှမ်းနေလျက် မသာမယဖြစ်နေသောအိမ်ဆီသို့ ရုံးကအပြန်
အနိုင်နိုင်လျှောက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။
အမေအိုပန်းနာသည်နှင့် တသက်လုံးနေခဲ့ရသဖြင့် လူမမာဆိုလျှင် အနားမကပ်ချင်သလောက်
စိတ်ကုန်ခန်းသည်။ စိတ်မရှည်ရကောင်းလားဟု လူနာကစိတ်လုပ်ပြန်လျှင် မချော့မမော့ဘဲ
တယောက်ထဲကျိတ်မြဲ၍ စိတ်ရှုပ်စိတ်ပျက်နေလေ၏။
ဒေါ်သိန်းမိသည်မော်လမြိုင်မှ ဘာသတင်းမှမကြား၊ စာရေးတာလဲကြာမြင့်နေသဖြင့်၊
ဦးအေးမောင်နေထိုင်များမကောင်း နေသလားဟု တွေးတောလျက်ဈေးကအပြန်
ပုဇွန်တောင်ဘက်သွားကာ အသိမိတ်ဆွေအိမ်တွင် မော်လမြိုင် လူကြုံသွားကြည့် လေ၏။
ဒေါ်သိန်းမိလူကြုံသွားကြည့်သောအိမ်မှာ မောင်လမြိုင်မှပြောင်းရွှေ့ကာ
သစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားလေသည်။

အသိအိမ်၌ မော်လမြိုင်လူကြုံမရှိ၍ ထပြန်ခါနီး၌ သစ်ဆိုင်ရှင်ဦးဘိုးအုန်း၏ဇနီး ဒေါ်ပန်းသည်
ဒေါ်သိန်းမိကိုပြုံးကြည့် လျက်“လောလိုက်တာ. . . . နေစမ်းပါအုံး”ဟု တားနေသည်။
“မဖြစ်ဘူးမပန်းရယ်. . . . လူမမာရှိနေတော့ ဘယ်မှကြာကြာမနေနိုင်ဘူး၊
ဈေးဝယ်ရတာတောင်နောက်က ကျားလိုက်သလို ဝယ်ရတာ၊
သူ့ဆီကစာမဆောက်တာကြာသွားလို့ ဘာများဖြစ်နေသလဲ သိချင်လို့
ဒီဘက်လှည့်လာတာ. . . . သွားအုံးမှ”
ဒေါ်ပန်းသည် ဒေါ်သိန်းမိ၏ ထမိစအတင်းဆွဲထားသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ
တမင်ဆွဲနေသည်မှတ်၍ “နောက်မှလာမယ် မပန်းရယ်”ဟု ရုန်းရင်းပြောလေသည်။

“ရှင်ကိုပြောစရာရှိလို့တာနေတာ. . . . နေပါအုံး. . . . ကိုအေးမောင်ကြီးသတင်း
ဘာလိုလိုကြားပါကလား”
ဒေါ်သိန်းမိသည် ကိုယ်ကိုကြွပြီးမှ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြူးဖြင့်
အသာကလေးထိုင်ချလိုက်ကာ“ဘာကြားဘာလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ပန်းသည် မဲ့လိုက်လေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“ရှင်နဲ့ဘာတော်သလဲ၊ ရှင်အိမ်ဝင်ထွက်နေတဲ့ မယ်ဟန်နဲ့ညားနေသလိုလို
တမြို့လုံးပြောနေကြတာ ရှင်မသိဘူးလား။ မယ်ဟန်တို့ လင်မယားကွဲပြီး
မယ်ဟန်ကအခုရှင်အိမ်ပေါ်မှာ. . . .”
ဒေါ်သိန်းမိသည် မိုက်ကနဲဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲ၌ တဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။
စကားမပြောနိုင်အောင် ကြက်သေကြီး သေနေလျက် သူ့မျက်လုံးမှာလည်း ဝိုင်းနေလေ၏။

“ရှင်လဲဒုက္ခဘဲ၊ရှင်သမီးကတဘက်၊ ယောကျ်ားဆိုတာ ဒီလောက်ပစ်ထားလို့ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊
လူရိုးဆိုတာသိချိုင်းကုန်း မှာရှိတာ. . . .”
ဒေါ်သိန်းမိသည် ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး ကတုန်ကယင်နှင့်
ထလိုက်လေ၏။ ဒေါ်ပန်းမှာ မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်နေသော ဒေါ်သိန်းမိကို စိတ်မကောင်းစွာ

စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။

“ခေါင်းဖြူကြီး. . . ငါကတော့လူရိုးကြီးဘဲဆိုပြီး ဒီဘက်ကဆိုရင်ဘာမှမပူမိဘဲ စိတ်ချနေမိတယ်။ သိကြရောပေါ့အေ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။ မီးဖိုထဲတွင် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဟင်းအိုးတွေပျက် ကုန်ကာ တယောက်တည်း စိတ်တိုနေသည်။ သမီးကိုပြောရကောင်းမကောင်း စဉ်းစားဝေခွဲ၍မရ ဖြစ်နေ၏။ သားမက်သိမှာ လည်း ရှက်လှသည်။

တနေ့လုံး ဘာလုပ်လုပ်အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြင့် နေမထိထိုင်မထိဖြစ်နေသည်။ မအေးလှသည်အိပ်ရာထဲမှ အမေဘာဖြစ် ပါလိမ့်ဟုတွေးနေသည်။ မောင်မြဦးသည် ရုံကအပြန်ဒေါ်သိန်းမိကို မြင်မြင်ချင်း အမ်းသွားလေ၏။ သားအိမ်ချင်းရန်ဖြစ်ကြသလား. . . ဘာဖြစ်ကြသလဲဟုအမျိုးမျိုးတွေးကာ မျက်နှာပူသွားသည် ဒေါ်သိန်းမိမှာ မျက်နှာမပျက်အောင်သတိထား၍ မရနိုင် မဖုံး နိုင် မဖိနိုင်အောင် သိသိသာသာကြီးမျက်နှာပျက်၍ နေလေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိသည်မအေးလှ အိပ်ရာမှ ထသွားနိုင်သည်အထိ မြို့သိပ်ကာအောင့်နေရသည်။ ထနိုင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မော်လမြိုင်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လစ်လေ၏။ ကြားရသောသတင်းမှန်မမှန် အကဲခတ်ချင်၍ အကြောင်းမကြားဘဲ တိတ်တိတ်လာခဲ့ သည်။ ခရီးရောက်မဆိုက် အိမ်ပေါ်၌ သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းထားသော မယ်ဟန်ကိုတွေ့သည်။ ဦးအေးမောင်မှာ အိမ် ၌မရှိချေ။ မျက်နှာထားကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသော ဒေါ်သိန်းမိကိုမြင်၍ မယ်ဟန်မှာ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်သွားကာ ကြောင် နေလေသည်။

“ငါလာတာ နှုတ်မဆက်နိုင်အောင် ညည်းဖြစ်နေတာက ဘယ်အချိုးလဲ” ဒေါ်သိန်းမိသည် ခါးထောက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။ မယ်ဟန်သည် အာစေးထည့်ထားသလို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တကိုယ်လုံး တုန်နေလေသည်။

“ညည်းကို ကျုပ်က အိမ်ကြည့်လိုက်ပါလို့ အပ်ခဲ့တာ ကျုပ်လင်ပါအပိုင်ယူတော့လို့ အပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး” မယ်ဟန်သည်မျက်ရည်ပေါက်များ ပေါက်ပေါက်ကျလာကာ “အမရယ် တိုးတိုးပြောပါ” ဟု ရှိုက်ရင်းပြောလေ၏။ “ဘာလဲ လူသိမှာစိုးလို့လား၊ အထင်ကရမဟုတ်ကြသေးဘူးလား၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မဟာဝါ အခုဆင်း. . . ငါ့အိမ်ပေါ်က အခုဆင်း. . .”

ဒေါ်သိန်းမိသည် လမ်းမက လူသွားလူလာများကြားလက်အောင် အော်ဟစ်ပြောလေ၏။ အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်ဘဲ မယ်ဟန်၏ပါးကို တအားလှမ်းချလိုက်သည်။ မယ်ဟန်သည် ဖြန်းကန်ဖြစ်သွားကာ ပူထူလာသည်နှင့်

ကက်ကက်လန်အောင်ပြန်ရန်တွေ့လေ၏။

“ရှင့်အိမ်ပေါ်မှာ နေချင်လွန်းလို့နေတယ်မမှတ်နဲ့၊ ရှင့်လင်ကြီးက ရှင်ပစ်ထားလို့ သနားပါလို့တောင်းပန်လွန်းလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာ၊ အခုမှဘာလာရမ်းနေသလဲ”

ဆူဆူညံညံကြားသည်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းများ ပြေးလာကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိကို ဝိုင်း၍ ဆွဲထားကြ၏။ မယ်ဟန်မှာ ဆင်းသွားရကောင်းနိုးနိုး၊

မဆင်းဘဲနေရကောင်းနိုးနိုးတွေဝေနေသည်။ အိမ်နီးနားချင်းများက

အကျယ်အကျယ်မပွားရန်ရှောင်ပေး ဖို့ရာ ဝိုင်းပြောတော့မှ သူ့အထုပ်သူ့ဆွဲကာ ဆင်းသွားလေသည်။

မယ်ဟန်သည် ဦးအေးမောင်ရှိရာပွဲရုံသို့ တန်းသွားလေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိသည်

ဦးအေးမောင်ရှိရာပွဲရုံသို့ လိုက်သွားချင် လျက်အားလုံးက ဝိုင်းဖြောင့်ဖျက်၍ အိမ်အပြန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ဦးအေးမောင်သည် လူခြေတိတ် သန်းကောင်ကျော်မှ အိမ်တံခါးကို လာခေါက်သည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်သွားလျက် တံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။

ဦးအေးမောင်သည် မျက် လုံးဝင်းဝင်းနှင့် ဝင်လာလေ၏။

တညလုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။ မိုးလင်းခါနီးတွင် ဒေါ်သိန်းမိသည် ရန်ဖြစ်ရင်း သူ့ ပစ္စည်းအားလုံး ထုပ်ပိုးသိမ်းစုပြီးသွားသည်။

“ ဒီလိုသစ္စာဖောက်လို့တော့ ဘယ်တော့မှမပေါင်းဘူးမှတ်၊ ဟင်ဆိုရင်-တို့က လှည့်ကြည့်တဲ့ အစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပြတ်တယ်ဆိုအပြီးဘဲ၊ ရှင့်ပစ္စည်းကို ရုံးကနေတဝက်ခွဲတောင်းရမလား၊ ခွဲပေးမလား ”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ နောက်ဆုံးပြောသောအသံထွက်လာသည်။

“ မင်းမပေါင်းချင်ရင်ပြီးရောပေါ့၊ ရုံးတက်စရာမလိုပါဘူး၊ ခွဲပေးမယ်၊ မနေချင်သွားနိုင်တယ် ” ဟု ဦးအေးမောင်၏ နောက်ဆုံးအသံနှင့်အတူ အိမ်တံခါးဖွင့်သံ

ဆိုက်ကားထွက်သွားသောအသံလဲများ ထွက်ပေါ်ဆူညံသွားကာ တဖြည်းဖြည်းတိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

(၃)

တတိယမြောက်“အပု”ကို မျက်နှာမြင်သောအချိန်၌ ယခင်အိမ်တွင် မဟုတ်တော့ချေ။ အိမ်ကိုထိုးရောင်းကာ အကြွေးတွေ ဆပ်ရသည်။ အိမ်ဘေး၌ မြေကွက်ကလေးချန်လျက် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်နေကြရသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်နို့ဘူးစရိတ်၊ မကျန်းမာသည့်စရိတ်၊ မသာတုန်းက ကုန်ကျခဲ့သည့်စရိတ် အထွေထွေဖြင့် အကြွေး တွေနှင့်နေသည်။ ကြွေးပူလှ၍ မောင်မြဦးမှာ အိမ်ကြီးကို မရောင်းချင်ရောင်းချင်ဖြင့် ရောင်းလိုက်ရကာ အကြွေးကြေးအောင် ဆပ် လိုက်ရသည်။

အိမ်ပြောင်းနေကြပြီးကတည်းက မောင်မြဦးမှာ တစ်စတစ်စပြောင်းလဲနေသည်။ အိမ်တွင်ရွှင်ရွှင်ပြပြ ရယ်ရယ်မောမောနေ တယ်လို့မရှိ၊ ရုံးကပြန်လာလျှင်သူ့မျက်နှာမှာ အံ့နေသောမိုးကဲ့သို့ မှုံ့ငေးနေကာ သွက်သွက်လက်လက် အမူအယာမျိုးမရှိဘဲ လေးကွေးနေလေ၏။

“ ညည်းကိုငါမွေးထားတုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုများဖြင့် ညည်းကြည့်ရတာ တနေ့ထက်တနေ့ အရုပ်ကြီးလိုဘဲ မလှုပ်ဘူး၊ ကိုယ့်လင်ပြန်လာရင်လဲ စကားစမြည်ပြောလို့ဆိုလို့မဟုတ်ဘူး၊ အစစအရာရာ ငါချည်းဘဲ ပြောဆိုနေရတယ်၊ မတုန် မလှုပ်နဲ့ ညည်းကြည့်ရတာ ငါအားမရလိုက်တာအေ ”

မအေးလှသည် အမေဘာပြောနေနေ သူ့အချိုးကို မပြင်ဘဲနေလေသည်။ ကလေးတာဝန်၊ အိမ်တာဝန်နှင့် မိုးလင်းကမိုးချုပ် အလုပ်များနေရသဖြင့် လင်နှင့်ထိုင်စကားပြောနေဖို့ရာ စတ်ကူထဲ၌ ပေါ်မလာ။ အိမ်ထောင်သက် တလျောက်လုံး သူ့ပြောစရာစကား မရှိသလောက်နည်းလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိမှာ မိုးလင်းရင်ဈေးသွား ၊ ထမင်းပိုင်းချက်၊ ကလေးထိန်း၊ အိမ်ကြည့်စသော အလုပ်များအပြင် သားမက် ကြည့်သာအောင်၊ သားမက်ဖျော်ရွှင်အောင် စကားထိုင်ပြောရသော ဝတ္တရားကိုပါ ဂရုစိုက်ရပြန်လေသည်။ သူ့စကားမပြောလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေကြ၍ အားမရတိုင်း သူချည်းဘဲ ရှေ့ကကြောင်းမှ ရှေ့ကပြောမှ စကားပြောကြသည့် အခြေ နေမျိုးသို့ ရောက်နေလေ၏။

ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးကို ကြာလေအားမရလေ ဖြစ်မိတော့သည်။

“ ညည်းနယ်အေ ကလေးသုံးယောက်ရှိသေးတယ်၊ တကတဲမှဘဲ သနပ်ခါးတောင်မလိမ်းတော့ဘူး၊ ညည်းကြည့်ရတာ အမယ်ကြီးအိုကြီးကျနေတာဘဲ. . . . ”

“ ခြေ. . . . အမေကလဲ. . . . ဘယ်မှာများ အချိန်ရှိသလဲ၊

လိမ်းလည်းလိမ်းမနေချင်တော့ပါဘူး၊ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ကို စိတ်ကုန်ပါတယ် ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဖင်မနိုင်ခေါင်းမနိုင် သားသည်မအေ ဖြစ်နေသောသမီးကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆင်းရဲနေလေသည်။

“ ညည်းအဖေနဲ့ကျုပ်နဲ့ကွဲတာ ညည်းကုသိုလ်ဘဲ၊ နို့မို့ရင်လား. . . . ညည်းကလေးတွေနဲ့ ညည်းနေပုံထိုင်ပုံနဲ့ လူမွေးပြောင် မှာမဟုတ်ပါဘူး. . . . ”

မအေးလှမှာ သူ့အမေစကားပြောတိုင်း သူ့အဖေအကြောင်းပါတတ်သဖြင့် စိတ်လက်မချမ်းမသာပိုဖြစ်ရသည်။ သူ့အ တွက်ကြောင့် အဖေနှင့်အမေကွဲရသည်ဟု ကြိုတ်မြို့လျက် စိတ်ဆင်းရဲနေလေသည်။ ဖခင်အကြောင်းစကားစပ်မိလို့မှ မပြောမိ အောင် ရှောင်နေကာ စကားနည်းနိုင်သမျှနည်းအောင်နေသည်။

မအေးလှစကားနည်းသလိုပင် မောင်မြဦးမှာအိမ်ပြန်လာလျှင် ငုတ်တုတ်ကြီးနေတော့သည်။ တခါတရံနေဝင်မိုးချုပ်မှပြန် လာ၏။

“ မောင်မြဦး ဘာဖြစ်လို့နောက်ကျနေသလဲ ” ဟု သူ့အမေက သူ့ကိုမေးကြည့်သည်။

“ အမေမေးမကြည့်ဘူးလား၊ ကျမ မေးမကြည့်ဘူး. . . . ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ တပါတ်တခါလောက် အိမ်သို့နောက်ကျပြန်လာနေရာမှ တပါတ်နှစ်ခါသုံးခါလောက်

နောက်ကျပြန်လာသောအခါ၌ ဒေါ်သိန်းမိသည် သူကအရင်မမေးတော့ဘဲ
သူ့သမီးမှတစ်ဆင့်မေးမြန်းကြည့်သည်။
“ မသိဘူးအဖေရဲ့ . . . မေးမကြည့်ဘူး ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် မေးစမ်းကြည့်အောင် သွေးထိုးပေးသည်။
အိမ်ပြန်နောက်ကျည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နှင့်
သမီးကိုမာန်လိုက်မဲလိုက်နှင့်ပင် မေးခိုင်းနေ၏။ မောင်မြဦး၏ အရိပ်အခြေမှာ
တနေ့ထက်တနေ့မူပြောင်းနေလေ သည်။
“ ကိုင်း . . . ညည်းမေးမလား . . . ၊ ကျုပ်မေးရမလား . . . ပြောစမ်းပါအုံး၊ ည ၉-နာရီ
၁၀-နာရီမှ ပြန်နေတာ ကျုပ်ကညတိုင်း ချည်း မေးနေရတော့ ကောင်းအုံးမလား ”

မအေးလှသည် တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်ဘဲ သူ့အလုပ်ကို သူ့လုပ်နေချေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ
အသက်ကင်းမဲ့သော မျက်နှာ ကဲ့သို့ ဘယ်အရိပ်ရောင်မျှမပြဘဲ သေနေလေ၏။

“ ငါ့အပေါ်ဆက်ဆံတာတော့ အရင်အတိုင်းဘဲ၊ ညည်းအပေါ်ဆက်ဆံတာ
ညည်းစိတ်ထဲအရင်နဲ့တူတယ်လို့ ထင်ရဲ့လား ဟင် ”
ဒေါ်သိန်းမိမှာ စိတ်ပူစွာမေးနေချေလျက် ဘာမှ ပြန်မပြော၍
ခပ်ငေါက်ငေါက်ထပ်မေးလိုက်သည်။
“ အရင်လိုပါဘဲ . . . အမေရဲ့ ”
မအေးလှသည် အလုပ်ရှာ၍ ထသွားလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမိမှာ အားမလိုအားမရ မချင့်မရဲဖြင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အံ သာကျိတ်နေလေ၏။

မအေးလှနေနိုင်သော်လည်း ဒေါ်သိန်းမိမှာ မနေနိုင်ချေ။ ခါတိုင်းလိုဆီးမေးရမှာလည်း
ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ မူပျက်နေ၍ သူကနေ့ရှိသ၍မေးရန် တနေ့ထက်တနေ့ခက်နေသည်။
ပထမတွင် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ၏။ ထို့နောက် သုံးခါလောက်ရှိလျှင်
တခါလောက်မေးကြည့်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့် သည်။ စာဖတ်အသင်းသွားသည်
ဟူသောအဖြေနှစ်ခုကို တခုပြီးတခု တလှည့်စီ ဖြေလေသည်။
မေးရတာပင်ခက်လာလေသည်။

မောင်မြဦးသည် ည-၁၀ နာရီက တခါတရံ တချက် နှစ်ချက်မှ ပြန်လာလေ၏။
ဒေါ်သိန်းမိသည် အိပ်ရာထဲ၌ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေကာ မြူနားထောင်နေသည်။
မအေးလှသည် တံခါးထဖွင့်ပေး ကာ ဘာမှမပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။
မောင်မြဦးသည် ထမင်းစားပွဲ၌ထိုင်ကာ ထမင်းစားပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲ သို့ဝင်သွားကာ
တံခါးပိတ်သံကြားရသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် တချိန်လုံးနားစိုက်နေလျက်
တံခါးပိတ်သံကြားရတော့မှ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းကြီးချကာ အိပ်တော့လေ၏။
သည်လိုနှင့်ပင်ရက်တွေလတွေ ကြာညောင်းလာ၏။ သမီးကိုအကဲခတ်သည်။
အမျိုးမျိုးကျိတ်မေးသည်။ မအေးလှသည် ဘယ်လိုမေးမေး၊ မလှုပ်ဘဲနေ၏။ မေးဖန်များလျှင်

“ အရင်အတိုင်းပါဘဲ အမေရဲ့ ” ဟုပြောကာ မူမပျက် မတုန်မလှုပ်ကြီး လုပ်နေလေ၏။

မအေးလှမှာ မူမပျက်သော်လည်း မောင်မြဦး မူပျက်နေသည်မှာ အထင်အရှားဖြစ်နေသည်။
ရှေးကပါးစပ်ဖျားတွင် သား. . . သား ဟု သီးနေခဲ့သော စကားလုံးတို့သည်
တစစစဲသွားချေပြီ။ ယောက္ခမနှင့် ကြာရှည်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲသလိုလို
ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေသော မူဟန်များမှာ သိသာထင်ရှားလာလေသည်။
အိမ်ပြန်နောက်ကျသည့်ကိစ္စသည် အမေးရခက်၊ အတွေး ရခက်ကာ ဒေါ်သိန်းမိရင်ထဲ၌
မတင်မကျချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ လခထုတ်လာလျှင် တပြားမကျန်ပြန်အပ်သဖြင့်
တောင်တောင် အိအိလည်း မတွေးရဲချေ။
“ဘာများစိတ်တိုင်းမကျလို့လဲ. . .” ဟု အမျိုးမျိုးအအဖုံဖုံ
အလိုစမ်းကြည့်ပြန်သည့်တိုင်ထူးခြားချက်မရှိ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေ၍ စာဖတ်အသင်းသွားနေ၍
ဟူသောအဖြေဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျသော ရက်တွေလတွေသာကုန်လာခဲ့ကာ
တွတ်နီကလေးကိုယ်ဝန်ရှိ လာလေသည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးက ဘာမှလှုပ်သဖြင့် မောင်မြဦး အိမ်ပြန်နောက်ကျသော ကိစ္စမှာ
ရက်ကြာတာလည်း ရိုးသွား လေသည်။

အမှန်စင်စစ် သားမက်ဘဲ အားကိုးရန်ရှိတော့သည်။ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးမည်ဟု
ဦးအေးမောင်ကပြောသာပြောလျက် ပစ္စည်း ခွဲဝေခန်းသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ သမီးအိမ်ထောင်နှင့်
လုံးချာလည်နေကာ မော်လမြိုင်သို့ မသွားနိုင်ချေ။ ရုတ်တရက် မော်လမြိုင်
သွားရန်လည်းရှက်နေ၏။ ပစ္စည်းဘာလုပ်ဖို့တုန်းဟုစိတ်အားတင်းကာ ဦးအေးမောင်ပေါ်၌
အခဲမကျေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်းပင်၊ သားမက်ကကြည်ကြည်ဖြူဖြူရှိနေသားဘဲ ဟု
သားမက်နှင့်လှည့်ဖြေကာနေရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် ဦးအေးမောင်အကြောင်းကို မတွေးမိအောင် စိတ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ
ချုပ်ထားသည်။ ဇာန်လမြိုင်ကအသိ များမြင်လျှင် ဝေးဝေးက ကွေ့ရှောင်သည်။
ဈေးသွားဈေးပြန်ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြန်နေစဉ် တနေ့တွင် မော်လမြိုင်မှ
မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏သားက ဈေးထဲ၌ ဈေးဝယ်နေတုန်း ပုခုံးလာကိုင် နှုတ်ဆက်သည်။
“ဟေ့. . . မောင်ထွန်းပါလား. . . မင်းရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆို
တို့အိမ်တောင်မလာဘူး”
မောင်ထွန်းသည်မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်ပြုံးနေသည်။

“မောင်မြဦးရုံးကို မင်းတခါတလေရောက်တယ်ဆို. . . ၊ ငါလည်းမောင်မြဦးပြောမှ
မင်းဒီမှာရှိမှန်းသိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မလာသလဲကွဲ့. . . ”
မောင်ထွန်းသည် လွယ်အိတ်ကိုဝှေ့ရမ်းလျက် ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေကာ ဒေါ်သိန်းမိကိုမကြည့်ဘဲ
ဈေးတန်းကြီးကို ငေး ကြည့်လျက် ဆက်ပြောလိုက်သည်။
“မလာတော့တာကြီးကြီးရာ၊ ကျွန်တော်ကသူတို့ကြားထဲ ရှုပ်တယ်ဖြစ်မစိုးလို့ပါ။
ကြီးကြီးသားမက်အကြောင်း ကြီးကြီး သိတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ခေါင်းသည် ပုဝင်သွားကာ မျက်တောင်များ တဖြတ်ဖြတ်ခတ်လျက် မောင်ထွန်းစကားမဆုံးမီ ဝင်ပြောလေ သည်။

“နေစမ်းပါအုံးကွဲ့. . . . နေစမ်းပါအုံး၊ မောင်မြဦးအကြောင်း မင်းသိသလား. . . . မင်းသိတာကြာပြီလား”
ဒေါ်သိန်းမိသည် သိချင်ချင်ဖြင့် မြန်မြန်ပြောအောင်အစ်လိုက်သည်။
ငယ်ထိပ်သွေးရောက်လာကာ မှူးဝေဝေပင်ဖြစ်လာ လျက် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်လာလေသည်။
ဒေါ်သိန်းမိသည် မိုက်ကနဲဖြစ်သွားလေ၏။ လမ်းပေါ်၌ လဲမသွားအောင် ကြိုးစား၍ သတိကြပ်ကြပ်ထားကာ မွန်ထူပြော လိုက်သည်။

“သူ့ဟာမက ဘယ်ကလဲကွဲ့. . . .”
“ကြီးကြီးမသိသေးဘူးလား။ သူ့ရုံးကစာရေးမဘဲ၊ အရင်ယောက်ျားနဲ့ ကွဲပြီး၊ သူနဲ့တခါညားနေတာ၊ သူတို့ရတဲ့ကလေး ဘဲကြီးလှပြီ. . . . ဒီမိန်းမက သိပ်အပြုအစု ကောင်းတာဘဲ၊ ကြီးကြီးသားမက်ကို သိပ်ယုယတာဘဲ၊ ကလေးရိုပေမယ့် ပိုက်ဆံတပြား မှ မယူဘူး။ သူကအကုန်ခံလိုက်သေးသတဲ့”
ဒေါ်သိန်းမိသည် ခေါင်းကို ဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြုလျက် အသဲထဲစိမ့်နာသွားကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိချေ။ သိချင်ယောင် ဆောင်ကာ ဖျန်းသန်းမေးနေသော မျက်နှာပေးကို မပြောင်းမိအောင် ဣန္ဒြေဆယ်နေရသည်။ သိပ်အပြုကောင်းတယ်၊ သိပ်ယုယ တယ်ဆိုသဖြင့် ၊ သူ့ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေကာ၊ နှလုံးကိုလေရိုက်နေသဖြင့် မူးမလဲအောင် ကြပ်ကြပ်သတိထားနေရသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မောင်ထွန်းကို ဘယ်လိုပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်မှန်းပင်မသိ၊ ဝယ်စရာချမ်းစရာ ကျန်တာတွေလည်းမမှတ်မိ ဘာမှသတိမရဘဲ ကြပ်မွန်နေကာ သူ့ခြေထောက်မှာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းနေတော့သည်။

မီးဖိုထဲ၌ မအေးလှသည် မျက်ရည်မကျအောင် စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ကြီးထားလျက် သူ့ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။

“ညည်းသိရမယ်၊ ညည်းမသိဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”
မအေးလှသည် ဈေးကအပြန် အလောသုံးဆယ် စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသောအမေကို ‘မသိပါဘူး’ဟု ဘူးကွယ် ငြင်းဆိုလေ သည်။

“တော်တယ်ဆိုမှ ယောင်းမမြင်းစီးထွက်တယ်။ ရိုးမလိုလိုနဲ့ အာဂအကောင်. . . . အချိန်မတော်ပြန်နေကတည်းက ခြေလှမ်း ပျက်ပါတယ်လို့ ငါပြောပြောနေတာ အရင်အတိုင်းပါဘဲဆို၊ ကဲ. . . . ဘယ်နှယ်လဲ ဟိုမှာလဲ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တဲ့ ညည်းသိရဲ့ လား. . . .”

ဒေါ်သိန်းမိသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ်စစ်နေရာက အသံကျယ်လာသည်။ မအေးလှမှာ မောင်မြီးနီးသွားလျှင် မကောင်း မှာစိုး၍ စကားရှည်ရှည်မပြောဘဲဘူးခံနေသော်လည်း အခြေအနေမှာ ဆိုးလာလေကာ သူ့အမေပါးစပ်ကို ဘယ်လိုပိတ်ရမှန်းမသိ အောင် အကြံရကြပ်နေလေ၏။

“အမေရယ် တိုးတိုးပြောပါ. . . .”

“အောင်မယ် ဒါမျိုးကျရင် ငါကမတိုးဘူး၊ ခုနှစ်သံဟစ်မှာ ညည်းသိသလား၊ မသိဘူးလား မှန်မှန်ပြောစမ်း. . . .”

မအေးလှမှာ မျက်နှာသေလေးဖြင့် မလှုပ်ဘဲနေ၏။

“ငါမေးနေတာ. . . . မထုံတက်သေးနဲ့. . . . ဘာလဲ”

ဒေါ်သိန်းမိ၏ အသံမှာ အခန်းထဲမှကြားလောက်၍ မအေးလှမှာရေငုံမနေနိုင်တော့ဘဲ တိုးတိတ်သောလေသံလေးဖြင့် ပြောလေသည်။

“သူပြောလို့သိတာအဆရဲ့. . . .၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်တော့မလဲ၊ ဟိုမှာလဲ ခလေးရှိနေပြီဆိုတော့. . . .”

“အောင်မယ်လေး လူချင်းသာလဲလိုက်ချင်တယ်၊ မအေ့သမီး မအေလိုလာမလားမှတ်ပါတယ်၊ ဂျင်းစိမ်းနှင့်မိတ်သလင် သူ့ကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မယ်၊ ငါကဒါမျိုးများဆိုရင် တရက်မပေါင်းဘူး. . . .”

မအေးလှသည် ပြောချင်ရာပြောပစေဟု ငုံ့နေလေသည်။ သူ့အမေကသူ့အဖေကို မာနထောင်နိုင်သော်လည်း၊ အမေအိမ် အဖေအိမ် ပြန်နေစရာမရှိသော သူ့ဘဝမှာ မာနမထောင်နိုင်သဖြင့် ခလေးတွေနှင့် ဖြစ်သမျှ စင်းခံဖို့ရာသာရှိသည်ဟု တွက်ထား ပြီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် သမီးက မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ပိုမို၍ ဒေါသထွက်လာကာ မျက်စိထဲ ဘာမှမမြင်ဘဲ၊ သားမက်ကို ခါးနှင့်သာ အပိုင်းပိုင်းခုတ်စဉ်းပစ်ချင်သလောက် စိတ်ထွက်နေလေ၏။

“ညည်းကို ခလေးရမှပြောတာဟာ ဘယ်တုန်းက ညားနေသလဲတဲ့ ပြောစမ်း. . . .”

“ကျမ မီးယပ်ကျိုး- ကျိုးပြီး မမာနေတုန်းက အဲဒီမိန်းမနဲ့ စ၊ဖြစ်မိတယ်တဲ့. . . . အမာလေး မွေးတုံးက အမေရဲ့. . . .”

“အံ့ပါရဲ့အေ၊ ဘာကိစ္စ ညည်းဖုံးထားသလဲ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း. . . .”

မအေးလှမှာ သည်လောက်နှင့် ပြီးလိုက်ချင်သည်။ မပြောမချင်းရှည်နေမှာကြောင့်၊ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းအသံဖြင့် ဖြေနေရ သည်။

“အမေလဲ အဖေနဲ့ကွဲလာတော့ ၊ ကျမ မပြောချင်တာနဲ့ မပြောတာပါ အမေရယ်. . . .”

မအေးလှအသံမှာတုန်နေလေ၏။ ဒေါ်သိန်းမိမှာငိုင်းသွားလေသည်။ ငိုနေရာမှ မကြေမချမ်းသံကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

“ ညည်းကိုပြောတော့ သူတိုခလေးရပြီးမှ ပြောသလား၊ မရခင်ပြောသလား. . . .”

“ မရခင်ဘဲ ပြောပါတယ်. . . . ”

“ ဒါနဲ့များ တယောက်ပြီးတယောက် ခလေးမွေးနေရသေးသလား-ဟင်. . . . ”

ဒေါ်သိန်းမိသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာသော မျက်နှာထားနှင့် အော်ဂလီဆန်သလို ပြောလိုက်သည်။ ပြောပြီးမဲ့နေ၏။

မအေးလှသည်ရင်ထဲ၌ တလိပ်လိပ်တက်လာလျက်၊ လှိုင်းခွပ်နေသော်လည်း၊ မျက်ရည်မကျအောင်စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ကြီး တင်းထားလေသည်။ သူ့အမေခြေရာနင်းရန် သူ့စိတ်ထဲ၌မရှိဘဲ၊ သူ့အမေခြေရာမနင်းရန် သူ့စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ထား ခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့အမေက ဆဲဆဲဆိုဆို ခံဖို့သာရှိတော့သည်ဟု အောက်မေ့သည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် ထိုနေ့ကစ၍ မောင်မြဦးကို စကားလုံးလုံး မပြောတော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ သမီးနှင့်သားမက်ကို အကြိမ် ကြိမ်ခွဲကြည့်နေသည်။ သူတို့လင်မယားခွဲပြီး သူတို့သားအမိကို

သူကဈေးရောင်းကျွေးရန် အခါမလပ် စဉ်းစားစိတ်ကူးလည်း ကြည့်၏။ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေခိုက် မော်လမြိုင်၌ မီးလောင်သောသတင်းကို ကြားရသည်။ အိမ်ကြီးရောပွဲရုံပါ မီးထဲပါသွားသည် ဟု ကြားရသည်။ ဒေါ်သိန်းမိစဉ်းစားစိတ်ကူးနေသော ကြံလုံးဖန်လုံးတို့မှာ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။ မော်လမြိုင် အကြောင်းကို ထည့်၍မူ မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။ ဦးအေးမောင်ကို သေသလို အောက်မေ့ထားလိုက်သည်။ မော်လမြိုင်အကြောင်းကို ဖျောက်၍ရနိုင်သော်လည်း သားမက်အကြောင်းမှာ ဖျောက်၍မရဘဲ မျက်စေ့ရှေ့မှောက်၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ဆင်းရဲလျက် အကုသိုလ် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိစကားမပြောကတည်းက မောင်မြဦးမှာ သူ့အကြောင်းသိသွားပြီဟု ရှုန့်တန်တန် ဖြစ်သွားသည်။ ယောက္ခမ ကို မျက်နှာပူဖြင့် ရုံးပိတ်သည့်နေ့တွင်အိမ်မှာမနေချေတော့ဘဲမိုးလင်းတာနှင့်ထွက်လေ၏။ ညဉ့်နက်သန်းကောင်မှ ပြန်လေ၏။ အိမ်နေလျှင်မယားကလည်း စကားနည်းနည်း၊ ယောက္ခမကလည်း စကားမပြော၊ အပါတို့အမာတို့နှင့်သာ စကားပြောနေရသည်။ သားသမီးတွေနှင့် ဆော့ကစားနေသလို ဖော်လုပ်နေလေကာ အချိန်ကျလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

ဦးအေးမောင်နှင့်ကွဲလာခဲ့စဉ်က သားမက်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့် အတော်ကြာကြာဖိထားပြီး အတန်ကြာမှဖွင့်ပြောပြသည့်အ ခါ၌ မောင်မြဦးသည် ချိုသည်ခါးသည်ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်လျက်နေသည်။ အဖေတစ်ယောက်လုံးဖြစ်နေ၍ ဆိုးသည်ကောင်းသည် ဘာမှမပြောဘဲနေတာဘဲဟု ထင်မှတ်မိခဲ့သည်။ သားမက်အကြောင်းသိရတော့မှ အတူတူနှင့် အနုနုမို့ မြဲနေတာဘဲဟု ယခုမှစားမြုံ့ပြန်ကာ သားမက်ကွယ်ရာတွင်စပ်မိတိုင်း ဆဲဆိုနေလေသည်။

မအေးလှသည် သူ့အမေဘယ်လိုဆဲဆဲ မကြားသလိုလုပ်နေသည်။ သူ့လင်ဘယ်အချိန်ပြန်ပြန်

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် သည်။ ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးသည်ရယ်သည်မရှိ၊ မျက်နှာမှာ အစဉ်သဖြင့် မျက်နှာသေကလေးနှင့် ဖြစ် သည်။ အိမ်ကလေးထဲတွင် အမေနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ သို့မဟုတ် လင်သားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမျိုးကိုရွေးကာ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ဘဲ ခပ်ကုတ်ကုတ် ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတတ်သည်။ သမီးကဘာမှဖြစ်ပုံမပြဘဲ၊ မှန်မှန်ကြီးသူ့အချိုးအတိုင်းတွေနေရ-မြင်နေရလေလေ၊ ဒေါ်သိန်းမိမှာ မျက်ရည်တကျ ထည်းကျနေလေလေ ဖြစ်နေပေ၏။ ကြားသိစကအိသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲသွားပြီးနောက်၊ ရင်ထဲ၌တမြေမြေ ဆွေးချည် တလှည့် ရင်ထဲ၌ တမြိုက်မြိုက်လောင်ချည်တလှည့်ဖြင့် တနေ့ထက်တနေ့ ရင်ထဲ၌ မချမ်းသာကာ ပိန်ချုံးကျသွားလေ၏။

မအေးလှသည်အိမ်ထဲတွင် စက်ရုပ်ကဲ့သို့မူမပျက်၊ အချိန်ရှိသရွေ့နှင့်သူ့အရှိန်နှင့်သူလည်နေလေကာ အပြင်တွင်ကလေး လေးယောက် လေးဘက်တွားလျှင် ဝမ်းထဲ ပဋိသန္ဓေရှိနေကြအတိုင်းပင် ကလေးငါးယောက်မွေးခဲ့ပြီးနောက်၊ ယခုလည်းပူတူးမ လေးဘက်ထောက်သည့်အခါတွင် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ခြေထောက်များဖောယောင်နေကာ တလလောက်အိပ်ရာထဲလဲနေခြင်း ဖြစ် သည်။

(၄)

သန်းကောင်ကျော်သွားလေပြီ။ အပြင်ဘက်တွင်ပြင်းထန်စွာလေတိုက်နေသည်။ လေသံထဲတွင်မိုးသံပါပေါင်းလာလေ သည်။ မကြာမီ မိုးရေတို့သည်တံခါးကို တဖြန်းဖြန်း လာရိုက်နေကြသည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် အပြင်ဘက်မှ မိုးသံလေသံများကို သတိမထားမိချေ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ့ နောက်ကြောင်းတွေကို အစမှ အဆုံးတိုင် ပြန်ပြောင်းလျက် တစိမ့်စိမ့်တွေးနေတုန်းပင်။

သူ့အတွေးတို့ဖြင့် သူ့ရင်တွင်း၌ လေမုန်တိုင်းကြီးဆင်နေသည်မှာ အပြင်ဘက်မှမိုးသံလေသံထက်ပင် ပြင်းထန်နေချေ သည်။ ဒေါ်သိန်းမိသည် တစိမ့်စိမ့်တွေးနေရာမှ တစိမ့်စိမ့် နာကျင်ခံခက်လှကာ ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်နေချေသည်။ တချိန်လုံးဒေါ် သနှင့် မာနသည် သူ့ရင်ထဲ၌ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေကြသည်။ ထိန်းမရ၊ သိမ်းမရ ပင်ပန်းဆင်းရဲဖြစ်နေရှာသည်။ သည်ဒေါ်သ နှင့်သည်မာနကို ထိန်းနိုင်မည့်သိမ်းနိုင်မည့်အရာကိုလည်း သူမတွေးမိချေ။ ရင်ထဲ၌ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေသောဒုက္ခကို ငြိမ်းအေးသွား စေနိုင်သောအရာသည် မရှိမဟုတ်၊ ရှိသည်။ သူ့ဘက်မှသူ သူ၏ ချို့ယွင်းချက်များကို ပြန်လှန်တွေးမြင်မိမည်ဆိုလျှင်၊ ဒေါ်သ နှင့်မာနသည် သူ့ရင်ထဲမှရွေ့လျောသွားကာ သက်သာရာ ရစရာရှိပေသည်။ သို့ရာတွင်ဒေါ်သိန်းမိသည် သူ့ဘက်မှချို့ယွင်းခဲ့လေ သော ချို့ယွင်းချက်တွေကို တစက်မှမတွေးမိချေ။ မျက်မှောက်တွေ့ကြုံခံစားနေရသော လက်ငင်းစိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ အဝဝတို့ သည် ဒေါ်သိန်းမိ၏ ဒေါ်သမီးကို ရဲသထက်ရဲလာစေသည်။

ခြင်ကောင်တွေဝိုင်းခဲထား၍ ဒေါ်သိန်းမိတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေပြီ။ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက် တနေ့ခင်းလုံး ဖတ်ဖတ် ဆာ မောပန်းလာခဲ့ပြီးနောက်၊ သန်းကောင်ချဉ်းသည်အထိ မမှေးရသေးသောဘဝကို အခါခါနာကျည်းနေသော ဒေါသတို့သည် မိုးမွန်၍သာနေလေရာ အပြင်ဘက်မှတဒုန်းဒုန်း ထုနေသာအသံကိုပင် သတိမပြုနိုင်ချေ။ မိုးသံတွင် တဒုန်းဒုန်း ထုနေသာအသံ များသည် နားမခံသာအောင် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကျယ်လောင်လာသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်သိန်းမိသည် တံခါးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထမဖွင့်ဘဲ ထားလိုက်ချင်သည်။ အပြင်မှထုနေသော တဒုန်းဒုန်း အသံများသည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ထုနေရာမှ အဆက်မပြတ်တဆက်တည်းထုနေလေရာ၊ အိမ်ကလေးပါသိမ့်သိမ့်ခါ၍ နေချေသည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည်ဘယ်ဝဝရောက်ရောက်ဖွင့်မပေးဘူးဟု စိတ်ကိုတင်းထားလိုက်သည်။ စိတ်ကိုတင်းကြည့်လိုက်မှသူ့စိတ် နှင့်သူ့ကိုယ်မဟုတ်သောဘဝကို ပြန်မြင်သဖြင့် တားမရဆီးမရ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တပေါက်ပြီး တပေါက် ယိုစီးကျလာ ပြန်သည်။

ဒေါ်သိန်းမိသည် မျက်ရည်များသုတ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ကြိုး၍ထသည်။ မောပန်းသဖြင့်တံခါးနားတွင် တခဏမှီနေရ၏။ သူ့လက်များမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ သူသည်တံခါးမင်းတုန်းကို ကိုင်ထားလျက် တစက္ကန့်လောက်အတွင်းသူ့ခေါင်း မှာချာချာလည်နေသည်။ မင်းတုန်းကို ဆွဲချလိုက်ရန် အလွန်ဝန်လေး ခက်ခဲနေချေသည်။ တမိနစ်လောက် ဝန်လေးခက်ခဲ ဆုတ် ဆိုင်းနေပြီးမှ တုန်တုန်ချိချိဖြင့် ဖွင့်လိုက်ရသည်။ ဂျောက်ကနဲတံခါးပွင့်သွားသောအခါမိုးရေတို့သည်အထဲသို့ ဖြန်းကနဲတအားဟက်စင် ဝင်လာကြသည်။ သူ့ရှေ့၌ မျက် လုံးဝင်းဝင်းဖြင့် မြင်လိုက်ရသော မောင်မြဲဦး၏ မျက်နှာသည် မျက်လုံးထဲ၌ လင်မယားချင်းကွဲခဲ့သောညက မျက်လုံးဝင်းဝင်းနှင့် ဦးအေးမောင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ခေမာရီ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

တော်သလင်းလကွယ်နေ့။

အရပ်လေးမျက်နှာစလုံး မှောင်အတိဖုံးကာ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အလင်းရောင်ဟူ၍မရှိ မိုးမှောင်ကြီးကျနေလေ သည်။

ခင်မေသည် ခေါင်းအုံးအောက်က နှစ်တောင့်ထိုးလက်နှိပ် ဓာတ်မီးကလေးကိုခွဲယူကာ လက်ပတ်နာရီကို ထိုးကြည့် လိုက်၏။

၁၂ နာရီထိုးသွားပြီ။

ငေါက်ကနဲ အိပ်ရာမှထလိုက်ကာ ခြင်ထောင်ကိုမလျက် အပြင်သို့ထွက်ထိုင်လိုက်သည်။ တဘက်က ခြင်ထောင်ထဲတွင် အိပ်နေကြသော ကြီးတော်နှင့်မဦးတို့ အသံကိုလှမ်း၍ နားစွင့်လိုက်၏။

အိပ်မောကျနေမှန်းစိတ်ချလက်ချရှိမှ ညဦးကအိပ်ရာထဲတွင် ဝှက်ထားသောလွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူလွယ်လိုက်သည်။ အသံမကြားအောင် ဖြေဖျားထောက်လျက် အခန်းအပြင်သို့ စမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ထွက်သောတံခါးမှဂျက်ကိုဖြည်းဖြည်းကလေးမဖွင့်ကာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ ခင်မေ သည်မီးဖိုထဲတွင် တအာင့်တွေးပြီး စဉ်းစားနေသေးသည်။ အပြင်ရောက်ဖို့ တံခါးတထပ်ကျန်သေးသည်။ ညများချွတ်ဆိုလျှင် လန့်တတ်ကြောက်တတ်သည်။ အဖော်မပါလျှင် တယောက်ထဲမထင်။ ထချင်လျှင်မဦးကို နှိုးရ၏။ ယခုတော့ကြောက်ရမှန်း၊ လန့်ရမှန်းပင်မသိတော့။

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကလေးလှမ်းလျက် မီးဖိုထဲရှိနောက်ပေး တံခါးပေါက်ကို အသာသွားဖွင့်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ပိန်း မှောင်နေလေ၏။ နောက်ဖေးလှေကားသုံးလေးထစ်ကို အတော်ပင်စမ်းပြီးဆင်းရ၏။ မှောင်လိုက်တာမဲလို။

မြေကြီးပေါ်သို့နှင့်မိလျှင် လမ်းကိုလည်းမမြင်၊ ချုံကိုလည်းမမြင်ရ၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုးလျက် လမ်းရှာကြည့်ရသည်။ ဓာတ်မီးထိုးရတာ တယောက်ယောက်မြင်သွားမှာလည်းစိုးရသည်။ မြေကြီးပေါ်၌ လမ်းအတိုင်းမှန်းလျှောက်သွားလေ သည်။ ချုံပုတ်တွေထဲရောက်သွားလျှင် လမ်းမြင်အောင် မီးကို အသုံးပြုရပြန်သည်။

ခင်မေသည် မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲတွင် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မနဲအားခဲ၍ တက်နေရလေ၏။

တောင်ပေါ်၌ တရုပ်စကားပင်များဖုံးအုပ်ထားသော အဆောက်အဦလေးရှိလေသည်။
အဆောက်အဦလေးမှာ လူမနေ သော ကမ္မဋ္ဌာန်းဝါးကျောင်းဖြစ်၍ တံခါးပေါက်များ
ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်နေပေသည်။

ခင်မေသည်ခက်ခဲစွာပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ကျောင်းလှေခါးကိုနင်းတက်လိုက်ကာ၊ ခင်မေသည်ဖွတ်မှိတ်ပြီးထွက်လာခဲ့သော
ဇရပ်ကလေးရှိရာသို့ ပြန်လည်ကြည့်မိ လေ၏။

ကျောင်းပေါ်တွင် တံခါးပေါက်တွဲကို တပေါက်မကျန် အရင်လိုက်ပိတ်လေသည်။
တံခါးကိုအလုံပိတ်ပြီးမှ မှောင်ထဲတွင် ကျကျနုနုထိုင်လိုက်သည်။
လွယ်အိတ်ထဲမှဖယောင်းတိုင်ထုပ်နှင့် မီးခြစ်ကိုထုတ်ယူသည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိကာ၊
ဖယောင်း စက်ချ၍ ကြမ်းပေါ်၌စိုက်ချလိုက်သည်။
မီးထွန်းပြီးလျှင် လွယ်အိတ်ထဲမှပစ္စည်းတွေကို တခုစီဆွဲ၍ထုတ်သည်။

ပထမမှန်ကလေးတချပ် ထွက်လာသည်။ နောက်မောင်းချဓား၊ နောက် ကပ်ကျေး။
မှန်ကလေးကိုခုံရံနှင့်ကပ်၍ထောင်လိုက်ကာ၊ မောင်းချဓားကို ဖွင့်လေသည်။
မောင်းချဓားမှာ မောင်းသန်၍ တော်တော်နှင့်ဖွင့်မရ၊ ပါးစပ်နှင့်အားရှိပါးရှိ ကိုက်ဖွင့်မှ
ပွင့်၍သွားသည်။
ဓားပွင့်လျှင် ဓားသွားကို လက်မနှင့်သပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ထက်လိုက်တာမြနေတာဘဲ၊ ထက်မှ... ထက်မှ”
ဓားသွားကိုလက်မနှင့်စမ်းသပ်ရင်း၊ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ ဓားကိုချကာ
ခေါင်းကဆံထုံးကိုဖြေလေသည်။
“သူတို့ ဘယ်လိုပြောပြော နားမထောင်ဘူး၊ မိနဲ့ဖနဲ့မနေရတဲ့ဘဝ၊ ကုသိုလ်ဆိုးတဲ့ဘဝ၊
အဖေမရှိရင်လောကမှာ နေဘို့ မကောင်းပါဘူး”

ခင်မေ၏ဆံပင်များမှာ တင်ပါးဖုံးအောင်ရှည်လျားလေ၏။ ဆံပင်တွေကို လက်တဘက်နှင့်
အပေါ်ပင့်တင်ဆုပ်ကိုင်ထား လျက် အရင်းမှဆံပင်ဖျားအထိ ရှေ့သို့ခပ်ဖြေးဖြေးဆွဲပြီး
သပ်ချနေသည့်အခိုက် ငေးငိုင်းနေပြန်လေသည်။

(၂)

မိမိတသက်တာတွင် မိခင်ဖြစ်သူအား ဓာတ်ပုံထဲ၌သာ တွေ့ဘူးလေသည်။
လူမှန်းသိသည့်အရွယ်လေးက ကွယ်လွန်သွား၍ အမေမရှိဘဲအဖေနှင့်ပင်၊
ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိ၊ တကောင်ကြွက်နေ ထိုင်ခဲ့ရ၏။

“ငါ့သမီးကလေး၊ မိတဆိုးကလေး” ဟု မိမိအပေါ်တွင် သက်ညှာထောက်ထားလျက် နောက်အိမ်ထောင်မပြုရသောအခါ။

သားအဖနှစ်ယောက် စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် နေခဲ့ထိုင်ခဲ့သော အချိန်တုန်းက အဖေအလိုလိုက်ပုံ၊ ချစ်ခင်ပုံ၊ ယုယပုံတွေ မှာ အမေမရှိသည့်အဖြစ်ကိုပင် မေ့၍နေစေ၏။ ခင်မေသည် အမေဟူ၍တွယ်တာစရာ ချစ်စရာမရှိ၍၊ အဖေကိုပင် အဖေလို၊ အမေလိုချစ်၏။ အရွယ်ကလေးရောက်၍ ကျောင်းထားစကဆိုလျှင် အဖေပါကျောင်းသို့လိုက်နေရလေသည်။ မိမိအလစ်အဖေအိမ်ပြန်သွားသည်ဆိုလျှင် တကြော်ကြော်အော် ငိုခေါ်လျက် အဖေ့နောက်သို့ကောက်ကောက်ပါအောင် ပြေးလိုက်တတ်၏။ ခင်မေ၏ကစားဖော်မှာ အဖေဖြစ်သည်။ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးချက်တမ်းကစားလျှင်၊ အိုးပုတ်ကလေးထဲတွင် သဲများထည့်ကာ အဖေနှင့်နှစ်ယောက်ချက်ကြသည်။

ထမင်းကျက်၍ သဲတွေကိုခွက်ကလေးထဲထည့်ကာ “စားပါအုံး အဖေ” ဟု အဖေ့ကို အတင်းစားခိုင်းလေသည်။ ခွက်ကိုပါးစပ်နားတွင်တော့ယူပြီး၊ ပါးစပ်ကိုတပြတ်ပြတ် မြည်သံပြုလျက် အဖေကစားပြရလေသည်။ ခင်မေ၏အဖေမှာ လျှောက်လွှာစာရေးကြီးဖြစ်သည်။ ရုံးတက်လျှင်ခင်မေကို ကျောင်း၌ဝင်ထားခဲ့ကာ၊ ညနေရုံးဆင်းလျှင် ကျောင်း၌ဝင်ကြိုသည်။

အိမ်တွင်မိန်းမဖော်မရှိ၊ ကုလားအဘိုးကြီးဘူတားက ခင်မေတို့ သားအဖနှစ်ယောက်အား ထမင်းချက်ကြွေးလေသည်။ ခင်မေနှင့်အဖေကြားတွင် ကြားဝင်နိုင်သောသူမှာ ဘူတားပင်ဖြစ်သည်။ တော်တော်ကလေးကြီးပြင်းလာလျှင်ခင်မေသည် ဘူတားကိုပင်စိမ်းချင်လာသည်။ သူ့အဖေနှင့်သူနှစ်ယောက်တည်း၊ သည် လိုသာရေတွက်ချင်သည်။

ခင်မေဆယ်နှစ်လောက်အရွယ်တွင် အဖေကွယ်လွန်သွားပြန်၏။ အဖေ့မသာချာသည့်နေ့၌ပင် ခင်မေကို အဖေ့အမကြီးတော်ကြီးက သူ့အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။ “မိန်းကလေး ကျောင်းထားလို့အပိုပါဘဲ” ဟု ကြီးတော်ကြီးကဆိုကာ၊ အဖေဆုံးပြီးနောက်၊ ခင်မေကိုလေးတန်းနှင့် ကျောင်း နှုတ်လိုက်လေသည်။

ကြီးတော်အိမ်တွင်ခင်မေသည်၊ ခင်မေတယောက်တည်းသာဖြစ်နေသည်။ ကြီးတော်၏သားကိုလည်း အကိုဟု ခင်မင်ခြင်း မရှိ၊ စိမ်းနေ၏။ ကြီးတော်ကိုလည်းဝေးဝေးကသာနေ၍ စကားပြောသည်။ “ဒီကောင်မလေးဟာ ဥတလုံးလေး” ဟု ကြီးတော်ကဆိုပြောလျှင်၊ သည်စကားမှာခင်မေအကြိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ အဖေ မရှိတော့ တယောက်ထဲဘဲ ဟု အောက်မေ့ထားသည်။ ကြီးတော်ကြီးက ဘာဆင်ဆင်၊ ဘာဝယ်ပေးပေး ခင်မေသည် စုံစုံမက်မက်

ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ၍ ကြီးတော်ကြီးက အခါတိုင်းပင် မေးကြည့်ရသည်။

“ကြိုက်ကဲ့လား”

ခင်မေသည် ခေါင်းကိုသာငြိမ်လိုက်လေသည်။

အဖေဆုံးပြီးငါးနှစ်လုံးလုံးကြီးတော်အိမ်တွင်အချိန်ကုန်လွန်ရလေသည်။ကြီးတော်သွားသွားခြင်း၊ ကြီးတော်ထိုင်ထိုင်ခြင်း၊ ကြီးတော်နှင့်သာကပ်နေရသည်။

မန္တလေးဘုရားဖူးသွားမယ်ဟု ကြီးတော်သည်ခင်မေကို မန္တလေးခေါ်လာလေသည်။

ခင်မေသည်ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးရောက် မှ ခရီးသွားဘူးရသည်။ ခရီးထွက်လာရ၍

စိတ်ထဲပျော်လှတယ်လည်းမဟုတ်ဘဲ ပျံ့ပျံ့ပျူပျူဖြစ်သလိုမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

ခရီးသွားကြတုန်း လမ်းတွင်လက်တိုလက်ရှည်ခိုင်းရန် မဦးဆိုသည့်ကလေးမလေးကိုပါ

ကြီးတော်ကခေါ်လာလေသည်။ ခင်မေသည် မဦးအနားကပ်လာလျှင်တယ်မကြိုက်၊

မဦးစကားပြောလျှင်လည်း စကားများရန်ကောဟုနားငြီးသည်။

မန္တလေး၌မိုးလင်းလျှင် တဲအိမ်ကထွက်လာကြကာ တနေ့လုံးသွားလာလည်ပတ်ပြီးနောက်

မိုးချုပ်မှအိမ်ပြန်ရောက် ကြ၏။

မန္တလေးတမြို့လုံးဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်ရောက်ရောက် ခင်မေမျက်စိထဲတွင် မြင်မြင်သမျှနှင့်

စိမ်းနေ၏။ ဘယ်အရာ မျိုးမှ ခင်မေကိုမဆွဲဆောင်နိုင်၊ ဘယ်ဟာနှင့်မှ နီးကပ်ခြင်းလည်းမရှိ။

မြို့ကမြို့တခြား၊ သူကသူတခြား။

တယောက်ထဲ . . . တယောက်ထဲဆိုသောအအသိထဲသို့

ဘယ်အရာဝတုမှဝင်လာမရော၊ပေါင်းလို့စပ်လို့မရ ဖြစ်နေလေ၏။

မန္တလေးတွင် တပတ်နေကြပြီးနောက် “ကြီးတော်ကြီးမန္တလေးရောက်တုန်း

စစ်ကိုင်းကသူ့ဇရပ်တွင် တလကိုးသီတင်း ဥပုသ်သွားစောင့်အုံးမယ်”ဆိုကာ စစ်ကိုင်းဘက်သို့

ကူးလာခဲ့ကြလေသည်။

(၃)

ခင်မေသည် ပျော်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာလေသည်။ စစ်ကိုင်းမဂ္ဂင်ချောင်ရို

ကြီးတော်၏ဇရပ်လေးကိုရောက်ကာမှ လူလည်းတမျိုး၊ စိတ်လည်းတမျိုး လန်းဆန်းလာသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြီးတော်ကသီလယူသလို၊ ခင်မေလည်းသီလခံသည်။ နေ့လည်နေ့ခင်း

ကြီးတော်တရေးတမောအိပ်နေ လျှင် ဇရပ်ရှေ့တံခါးပေါက်တွင် ထွက်ထိုင်ကာ၊

ဇရပ်ရှေ့၌ဥဒဟို ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသော သီလရှင်တွေကို ငေးမော၍ နေလေသည်။

ခင်မေမှသီလရှင်တွေကိုမြင်စကပင် ခင်မင်သွားသည်။

တသီးတခြားဖြစ်နေကြသောဘဝကိုသွား၍ မျက်စေ့ကျနေသည်။

နံနက်ညဘုရားဝတ်တက်ချိန်တို့၌ မဂ္ဂင်ချောင်တချောင်လုံးသီလရှင်အပါးငါးဆယ်ခန့် ဘုရားကျောင်းသို့ ဝတ်တက်ရန် စုရုံး၍ သွားကြသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲ၌မယ်သီလရှင်များကြားထဲတွင် လူဝတ်ကြောင်နှင့် မိမိတယောက်တည်းသာရှိ၍ ထူးထူးခြားခြား ကြောင်ကြောင်ကျားကျားဖြစ်နေသည်။

“မမြစာရီရေ ဆရာဘုရားဆီမှာနေ့ဝါတက်ပြီလား”

“တပည့်တော်ညဝါတောင်ဆိုနေပြီဘုရား”

သီလရှင်အချင်းချင်းစကားပြောပုံကို ခင်မေသည်ငေးလျက်နားထောင်နေသည်။ သီလရှင်တို့၏ လေယူလေသိမ်းသံကို ပင် နားထဲတွင်တမျိုးတဖုံစွဲငြိနေ၏။

“လောကီကာမဂုဏ် အာရုံတွေတွေပြားတဲ့ လူ့ဘောင်ကြီးရဲ့ ဆင်းရဲခြင်းတရားကို ရှင်တော်ဘုရားက”

သီလရှင်အဖွားအိုသည် သီလရှင်များကိုတရားပေးရင်း ခင်မေကိုတချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ “ဘယ်လိုမြွက်တော် မူသလဲဆိုရင် အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားမှန်သမျှ ဒုက္ခကြီးဘဲတဲ့၊ နံ့သာလူးခြင်း၊ ပန်းပန်ခြင်း၊ အဖြူအနီအကြောင် ကျားတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အပုတ်ကောင်ကြီးကို ဖုံးလွှမ်းမွမ်းမံနေခြင်းဟာ ဗျာပါဒဝိတက်ဒုက္ခ တရားမဟုတ်လား”

ခင်မေသည်ခေါင်းကိုအောက်ချလျက် သူ့ကိုယ်သူစိုက်ကြည့်မိ၏။

သီလရှင်တို့ဝတ်ဆင်ထားသော မြေနီဆိုးအရောင်ဝါဝါဝတ်ကို ဆင်တူမို့လားမသိ၊ ကြည့်၍ကောင်းလှသည်ဟု တွေးမိ သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဒီအဝတ်ဒီအဝတ်သာဝတ်ကြပုံကို အမြင်ရနှစ်သက်နေမိသည်။

ဆယ်ငါးနှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကိုယ်နှင့်တန်းတူရွယ်တူ သီလရှင်ကလေးများကို ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့်တတန်းတန်း လိုက်ကြည့်တတ်လေ၏။

မဂ္ဂင်ချောင်ဇရပ်ရောက်၍မကြာခင်ပင် ခင်မေသည်

မယ်သီလရှင်ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာလေသည်။ တလျှောက်လုံး ကိုယ့်

ဘာသာကိုယ်နေလားခဲသည့်ခင်မေမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေရသောဘဝကိုနှစ်သက်သည်။

စင်စစ်ခင်မေသည် သူ့စိတ်နှင့်သူ့အပြီးသီလရှင်ဖြစ်ထားပြီးပြီ။

သီလရှင်ဖြစ်နေပြီးသောခင်မေကို သီလရှင်နှင့်ကိုက်ညီ အောင် လုပ်ဘို့ရာသာ အခါအခွင့်ကိုစောင့်နေခဲ့ရသည်။

ယနေ့ညမှပင်ခင်မေ၏ အကြံအစည်များသည် အောင်မြင်ရပေတော့မည်။

(၄)

ခင်မေသည်ငေးဝိုင်းစဉ်းစားနေရင်းမှ စ၍ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်ဆံပင်တွေကို လွှတ်ချလိုက်ရာ၊
ဖိုးလျားကျသွားလေသည်။

ဤတွင်ကပ်ကျေးကိုကောက်ယူကာ လက်တဘက်ကဆံပင်များကို အမြစ်ခြေမှ
နည်းနည်းစီဆွဲလျက် ကပ်ကျေးထိုးသွင်း ဤဦးရေနားမှ ကပ်ညှပ်ပစ်သည်။
ညှပ်ပြီးလျှင် လက်ထဲ၌ပါလာသော ဆံပင်များကို ကြမ်းပေါ်၌ ပုံချထားလိုက်သည်။
ထိုနောက်လက်နှင့် ဆုပ်၍ဆုပ်၍ တတိတိ ဖြတ်၍နေတော့၏။
ညှပ်မှာတိတ်ဆိတ်၍နေ၏။ ခင်မေသည်ကိုယ့်အာနှင့်ကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိမရမိ။
လက်နှင့်စမ်းကြည့်လိုက်၊ ရှည်နေသောဆံပင်တွေ တာဟူသ၍ ဆွဲဖြတ်လိုက်၊ စမ်းလိုက်၊
ဖြတ်လိုက်နှင့်ပင် တဖြည်းဖြည်း ဆံပင်ရှည်ဟူသမျှ ကုန်သွားလေသည်။

ခင်မေ၏ခေါင်း၌ ဆံပင်အငုတ်လေးတွေမှာကြွက်ကိုက်ထားသလို အရှည်အတိုမညီကြပေ။
တော်တော်လေးချောသွားလျှင်ခင်မေသည် သက်ပြင်းတချက်မ၍ ဟင်းချလိုက်ကာ၊
မီးရောင်၌လက်ကိုထိုးပြီး နာရီကို ကြည့်လေ၏။
နှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်။

ဆံပင်ရှည်တွေတွေညွှန်ပြီ၊ ဆံပင်ငုတ်တွေတော့ ချောပစ်ရအုံးမည်။ ဒီအတွင်းမပြီးခင်
မိုးလင်းရင်အခက်. . . . ။
ဆံပင်အပြတ်အငုတ်ကိုစမ်းကာ မောင်းချစားနှင့်တွန်း၍ ရိတ်ချကြည့်သည်။ ဆံပင်သန်သန်ကို
ရေမဆွတ်ဘဲရိတ်နေ၍ ရုတ်တရက်မပြတ်နိုင်ဘဲ တရိုးရိုးသာ မြည်နေသည်။ တခါဘူးမျှ
စားနှင့်ခေါင်းမရိတ်ဘူးသဖြင့်၊ တွန်းရိတ်ပစ်သော်လည်း တော်တော်နှင့် မစင်နိုင်ဘဲ
ထပ်တလဲလဲ ပြန်ရိတ်နေရာ ကြန့်ကြာနေလေ၏။

ဖယောင်းတိုင်ကို တတိုင်ကုန်လျှင်တတိုင် ထွန်းရလေသည်။
စားနှင့်မရိတ်တတ်ရိတ်ထား၍ ဆံပင်တို့သည်မပြောင်မချော
ဟိုတကွက်သည်တကွက်ဖြစ်နေသည်။ တချို့နေရာများတွင် ကြိုးတိုးကြဲတဲ ကျန်နေသေး၏။
ခင်မေသည်မစင်နိုင်၍ ကြိုးစားပန်းစားထပ်ကာထပ်ကာပြန်ရိတ်ရ၍ လက်ပန်းကျသလိုရှိကာ
မောပန်းလာလေသည်။
နောက်ဆုံးလက်ပန်းကျ၍ မောသွားတော့မှပင် စားကိုချ၍
ဖယောင်းတိုင်မီးကိုမှတ်ငြိမ်းလိုက်သည်။
ခင်မေသည် ပြုတင်းပေါက်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲသို့အလင်းရောင်ဝင်လာသဖြင့်
အကြံအောင်ပြီဟု စိတ်ချ လက်ချဖြစ်သွားလေသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကလေးရှေ့ရှိ ထနောင်းပင်ကြီးပေါ်မှဂျိုးကူသံကို
စောစောစီးစီးကြားရလေသည်။ အနီးအနားဆူးပုတ် ချုံတွေပေါ်၌ တချို့ကတချို့သို့

ခုန်ပျံရင်းတကျိကျိအော်နေကြသည့် ဇွေငှက်ကလေးများမှာ အလင်းရာင်ထဲတွင် မြူးနေကြသည်။
ခင်မေသည်ကြည့်လင်ချမ်းမြေ့သောစိတ်နှလုံးဖြင့် ဝါးကြမ်းပေါ်၌အသာလှဲကာ ခွေနေလိုက်သည်။
မဂ္ဂင်ချောင်အတွင်းမှ ဇရပ်အသီးသီးတွင်ဆွမ်းချက်ကြ၊ ဆွမ်းတော်ကပ်ကြနှင့် သီလရှင်တို့ အလုပ်များလျက်ရှိနေကြ သည်။

ကြီးတော်ကြီးသည်အစောကြီးထ၍ ဘုရားဝတ်ပြုနေလေသည်။ မဦးမှာအိပ်ရာထ ခင်မေ့ကိုမတွေ့၍ “မမ ဘယ်ဇရပ်များ သွားပါလိမ့်”ဟု လိုက်ရှာနေလေသည်။ ဟိုဇရပ်မေး သည်ဇရပ်မေးနှင့်နောက်ဆုံး ဘယ်ဇရပ်မှရှာမတွေ့၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။
ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းရှေ့တံခါးမှာ ပိတ်ထားသဖြင့်ပွင့်နေသော ပြူတင်းပေါက်ဘက်သို့လှည့်၍ လျှောက်လာသောတံခါးမှ ကဲကြည့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး. . . . ဆံပင်တွေမရှိတော့ဘူး၊ မမဘာလုပ်တာလဲ”
ခင်မေသည်ဆွေလှဲနေရာမှ မျက်စေ့မဖွင့်ဘဲ မဦးကိုပြန်အော်လိုက်သည်။
“ဘာလုပ်လုပ်. . . . လာမရှုပ်နဲ့ သွား. . . သွား”
မဦးသည်ချာကနဲလှည့်ပြေးလေ၏။ မဦးအအသံဆေးသွားမှ ခင်မေသည်လှဲနေရာမှထကာ ကျောင်းရှေ့တံခါးကိုသွားဖွင့်ပြီး ဝါးထရံကိုကျောကပ်လျက် ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်နေသည်။
“မေမေကြီးရေ. . . . ဆံပင်တွေမရှိတော့ဘူး. . . . ကတုံးကြီးနဲ့”
ကြီးတော်ကြီးသည်ဘုရားဝတ်ပြုနေရာမှ မြူးကနဲဦးချ၍“အလိုတော်. . . . သီလရှင်ဝတ်သလား”ဟု လန့်ဖြန့်အော်မေး၏။
“လုံချည်တွေ အင်္ကျီတွေဝတ်လို့၊ သီလရှင်တော့မဝတ်ဆေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကတုံးကြီးနဲ့”
“အမယ်လေး. . . . ဘယ်သူကမြှောက်ပေးကြပါလိမ့်၊ သူ့ကိုမိတဆိုးဖတဆိုးလေးမို့ အစစအရာရာအလိုလိုက် ဆင်ပြင်ထား တာ. . . . ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ မြင်ဝံ့ကြသေးရဲ့လား၊ ကတုံးကြီးနဲ့၊ ကျုပ်မကြည့်ဝံ့ပါဘူးတော်”
ကြီးတော်ကြီးမှာဂရုနာဒေါသောနှင့်ပါးစပ်ကပြော၍ အားမရသဖြင့်ခုန်ကာပေါက်ကာ တတွတ်တွတ်အော်ဟစ်မြည်တမ်း နေလေရာ၊ ခုန်သံပေါက်သံတို့သည် ပျဉ်ထောင်ဇရပ်၌ တဒိန်းဒိန်းမြည်နေလေသည်။

ဆွမ်းခံချိန်ဖြစ်၍၊ ဇရပ်ရှေ့မှဆွမ်းခံရန်ကြွတော်မူသွားသောသံဃာတော်များမှာ စိတ်မချမ်းသာတိုင်း အော်ကြီးဟစ်ပျံ ဆူပွက်နေသော ကြီးတော်ကြီး၏ အသံကိုကြားကြ၍ “သီလရှင်ဝတ်တာ လူသေတာကျနေတာဘဲ”ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်တော် မူ ကြ၏။

ခင်မေတယောက်သီလရှင်ဝတ်မလိုကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲမှာ ဆံပင်တွေညှပ်ပြီး ခေါင်းရိတ်ထားတယ်ဆိုသော သတင်းမှာ ဇရပ်အဆောင်ဆောင်သို့

တမဟုတ်ခြင်းပျံ့နှံ့သွားလေ၏။
ခင်မေ နားစွင့်နေသော ခြေသံများသည် ကျောင်းအနီးသို့ ကပ်လာချေပြီ။
ခင်မေသည်မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ခေါင်းကတုံးနှင့်၊
ကိုယ်ကလူဝတ်ကြောင် အဝတ်ကြီးနဲ့ . . . ။

ကျောင်းပေါ်သို့ရှေ့ဆုံးကတက်ပြေးလာသော သီလရှင်မကုမ္မာရီကို “ဆရာလေး” ဟု
ခင်မေကဆီးခေါ်လိုက်သည်။
“ဟောဒီမှာဘုရား . . . ” ဟုနောက်ကလာနေကြသော သီလရှင်တစ်စုကို မကုမ္မာရီက
ဝမ်းသာအားရလှမ်းအော်ပြောလေသည်။ ခင်မေ့နားတွင် သီလရှင်တွေဝိုင်းအုံနေကြလေသည်။
“ကောင်းပါတယ် . . . ဝမ်းသာပါတယ် . . . သီလရှင်အဝတ်နဲ့ပျော်ပျော်နေပေါ့”
မိမိအား ဝိုင်းအုံထား၍ တယောက်တခွန်း အားပေးပြောဆိုနေကြသော သီလရှင်တို့အား
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဘာမှပြန် မပြောနိုင်ဘဲ ပြုံးနေလေသည်။
ခေါင်းရိတ်ထားသည်ဆိုသော်လည်း ဆံပင်တွေမပြောင်သေးဘဲ၊ ကွက်တိကွက်ကျားဖြစ်နေ၏။
အဝတ်ကလဲမလဲရသေး။

“ဆရာလေးရယ် . . . အဝတ်တစ်စုံလောက်ကူညီပါ။
နောက်အစားပြန်ကန်တော့ပါ့မယ် . . . ”
မကုမ္မာရီလည်း “ရမယ် . . . ရမယ်” ဟုပြောပြောဆိုဆိုကျောင်းပေါ်မှပြေးဆင်းသွားကာ
သီလရှင်ဝတ်စုံကို သွားယူလာလေ သည်။

“ရော့ . . . ဒီခါးဝတ်ကိုအရင်လဲ”
ခင်မေသည် မကုမ္မာရီလက်မှ ခါးဝတ်ဆိုသည်ကိုလှမ်း၍ယူသည်။ “ခါးဝတ်” ဆိုသည်မှာ
အထက်ဆင်မရှိသော မြေနီဆိုး ထားသည့် အရောင်ရင့်ရင့်ပိတ်ထမီဖြစ်သည်။
ခင်မေသည်ခါးထဲကထမီနှင့် ခါးဝတ်ကိုလဲလိုက်လေသည်။

အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ပြီး ဟောဒီ” လက်ကြပ်နဲ့လဲဝတ်”
အဝါမကျ၊ အနီမကျစပ်ခဲဆိုးထားသော ဘင်္ဂါလီလက်ကြပ်အင်္ကျီကို ခေါင်းလျှို၍စွပ်ကာ၊
ရှေ့ကပိတ်ကြယ်သီးကလေး များကို စေ့တပ်လိုက်သည်။
မကုမ္မာရီလည်း ထပ်ကိုင်ထားသောအဝတ်ကို လက်တဘက်စီခွဲပြောင်း၍ကိုင်လိုက်ကာ
“ဟောဒါက ‘ကိုက်’၊ ဟောဒါက ‘ကိုယ်ရုံ’ ဒါက ‘ခေါင်းတင်’ ” ဟု ပြရင်း ကိုက်ကို အရင်
ကမ်းပေးလိုက်သည်။
ကိုက်၊ ကိုယ်ရုံတို့သည် စပ်ခဲဆိုးဘင်္ဂါလီလက်ကြပ်အင်္ကျီနှင့်
တသွေးတရောင်တည်းဖြစ်ကြသည်။ လက်ကြပ်အင်္ကျီ ပေါ်မှထပ်၍
လက်တဘက်ကိုလျှိုဝတ်ရသည့်ကိုက်၊ ကိုက်ကိုလက်လျှိုစွပ်ချလိုက်လျှင်၊
ကိုယ်လုံးနှင့်ကပ်နေလျက်၊ ခြေသလုံး အလည်လောက်ရောက်အောင်ရှည်လေသည်။

ကိုယ်ကိုစွပ်ချလိုက်ပြီးနောက် ‘ကိုယ်ရုံ’ အဝတ်ကို ဖြန့်လိုက်လေကာ တစ်ကို

ဘယ်ဘက်ပုခုံးပေါ်၌ချ၍ တစကညာလက် ဘက်အောက်ကလျှိုးပြီးလျှင် အစခြင်းထပ်လျက် လက်ကန်တော့ထိုးလွှမ်းရုံလိုက်ရလေသည်။
ခင်မေသည်ကိုယ်ရုံကိုဝတ်ပြီးနောက် ခေါင်းတင်အဝတ်ကိုပိုက်ထားလျက် မိန်းမပီပီကလေး ဝါးကြမ်းပေါ်၌ထိုင်၍နေ သည်။

“သီလရှင်အဝတ်ကလေးနဲ့ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ၊ ခေါင်းပေါ်ကကွက်တိကွက်ကျားလည်း လုပ်ကြပါအုံး. . . .”

အနားရှုသီလရှင်တို့ပြောမှပင် မကုမ္မာရီလည်း သူ့ခေါင်းရိတ်သင်တုန်းစားကိုပြန်ယူကာ ခင်မေခေါင်းကိုရေဆွတ်လျက် ပြောင်ချောသွားအောင်ထိုင်ရိတ်ပေးလေသည်။
ကျောင်းပေါ်သို့ အလျှိုအလျှိုရောက်လာကြသော သီလရှင်တွေမှာ ခင်မေ၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ဝိုင်း၍ပီတိဖြစ်နေကြ သည်။

“ပျော်ပျော်သာနေ. . . . ကြားလား၊ ဘုရားသမီးတော်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာမှပူစရာမရှိတော့ဘူး၊ ဆရာလေးတို့ကြည့်၊ ဟိုက ဒီက လှူဒါန်းကြတာဘာမှမပူရဘူး၊ စာသင်၊ စာကျက်၊ တရားအားထုတ်နေရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာဘဲ၊ ကြီးတော်ကြီးစိတ်ဆိုး လဲခဏပေါ့၊ စိတ်ပြေတော့ထောက်ပံ့မှာပေါ့၊ အားမငယ်ပါနဲ့ ဆရာလေးတို့ကျွေးထားမယ်. . . .”

ခင်မေသည် သဒ္ဓါဟုန်၊ ပီတိဟုန်ပြင်းပြစွာဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ၊ နောင်ဝတ်ရေးစားရေးတွေကို တွေးဖို့သာသာရှေ့ရှောက်ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ့်ကိုယ်၊ တယောက်တည်းကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေရတော့မည်ဟု အားရနှစ်သိမ့်ကျေနပ် နေလေသည်။
ကြီးတော်ကြီးသည် ခင်မေအားစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်၊ ထိုနေ့ပင်မဂွင်ချောင်မှ မန္တလေးသို့ကူးသွားလေ၏။ လက်ဝတ် လက်စားများကို သိမ်းသွားကာ၊ ငွေကြေးတပြားမှမပေးဘဲထားခဲ့လေ၏။

ခင်မေသည်မဂွင်ချောင်ဆရာကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သင်္ကန်း၊ ဘိနပ်စသောအလှူဝတ္ထုတို့ကို ငွေချေးဝယ်ကာ ဘုန်းကြီးထံ၌ ဘွဲ့တောင်းသွားရလေ၏။

“နာအမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”
“ခင်မေလိုခေါ်ပါတယ်ဘုရား”
“တနင်္လာသမီးလား”

“မှန်ပါ”
“ဒါဖြင့်ဒီကနေ့ကစပြီး ခင်မေအမည်ပျောက်ပြီး ခေမာရီဟူသောအမည်သို့ရောက်စေ”
(၅)

ပုညရှင်တောင်ပေါ်မှကြည့်လိုက်လျှင် စစ်ကိုင်းတတောင်ရိုးလုံးကို မြင်ရသည်။ တောင်ပူစာ၊ တောင်ထွဋ်တို့တွင် စေတီကြီးငယ်အဆူဆူ၊ ထုံးဖြူတဖွေးဖွေး ဘယ်ကြည့်ကြည့်စေတီပုထိုးမလွတ်။
စေတီပုထိုး၊ တန်ဆောင်း၊ ပြဿဒ် ကျောင်းဇရပ်တို့ ပြတ်ခဲလျက်နေသော

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကြီး။

ပုညရှင်တောင်ကမ္ဘာ၌ တရပ်စကားပင်ကြီးများသည် တပင်နှင့်တပင်ယှက်လျက် အရွက်ဆို၍မရှိ၊ အပွင့်တွေ အပြည့်နှင့် တပြေးတည်းတသားတည်းမွှေးမွှေးလှုပ်နေသော ပန်းကော်စောအခင်းကြီးဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်၌အလေ့ကျပေါက်နေသော တောပန်းတောင်ပန်း တို့၏ရနံ့ကား မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့၍မဆုံး။ မိကျောင်းပန်း၊ တောင်ဇလင်၊ ဂေါ်သဇင်၊ ခင်လေး၊ တောစပယ်၊ ခံပွင့် ပန်းပေါင်းစုံကြိုင်သင်းနေ၏။

ခေမာရီသည် ပုညရှင်တောင်၏သုံးထပ်ကန်တဘက်၊ တောစပ်ကလေးနားတွင် အပန်းဖြေနားနေလေသည်။ တောင်ပေါ် သို့အတူတက်လာသောအဖော်သီလရှင် မဝဏ္ဏမှာ တောစပ်ထဲတွင် ဟိုချုံ သည်ချုံဆွဲ၍ ပန်းများခူးဆွတ်နေလေသည်။

တောင်ပေါ်မှတောင်အောက်၊ ချောက်၊မြောင်း၊ ကမ္ဘာတို့ကို ငေးမောလျက်ခေမာရီသည် တောတောင်ရေမြေတို့ သယံဇာတဖြစ်သောဘဝကို နှစ်သက်ခင်မင်လျက် ကြည်နူးနေလေသည်။

သီလရှင်ဖြစ်မှ လူတွေသူတွေနှင့်လည်းမပေါင်းမရောရ၊ လူသူနှင့်ကင်းဝေးနေရသောတယောက်တည်းဘဝကို နှစ်ခြိုက် ပျော်ပိုက်လေသည်။

သီလရှင်ဝတ်စ၊ ကြီးတော်ကြီးစိတ်မပြေခင်က ချောင်ဆရာတော် ဒေါ်သီလစာရီက သူ့ဇရပ်တွင်ခေါ်ထားကာ ထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးထားလေသည်။ ငါးလရှိတော့မှပင်ကြီးတော်ကြီးလည်းစိတ်ပြေ၍ တတ်အားသ၍ အစိတ်နှစ်ဆယ်ထောက်ပံ့နေသည်။

ခေမာရီသီလရှင်ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ချောင်ဆရာကဆရာဖြေ၏ ဝတ်ရွတ်စဉ်စာအုပ်ကလေးကိုပေးအပ်ကာ၊ မင်္ဂလာသုတ်ကိုအရ ကျက်ခိုင်းသည်။ ပုညရှင်တောင်ပေါ်မှအာရုဏ်တက် တိုးခေါက်လျှင် အိပ်ရာထကာ ဘုရားကျောင်းတက်ရသည်။ ဘုရားကျောင်းမှအပြန် နံနက်စာချက်ပြုတ်လေသည်။ သီလရှင်ဘဝ၊ နံနက်တထပ်ရသ၍နှင့် တင်းတိမ်ရ၏။ ချောင်ထဲမှခူးသော သစ်ရွက်သစ်သီးဖြင့် တမယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် သတ်သတ်လွတ်ချက်စားကြသည်။ ပဲကြီးဟင်းချို၊ နှမ်းဖတ်ချဉ်သုတ်၊ ငဲစဉ်းငုံအရေသောက်၊ ငရုပ်သီးကျက်၊ ပဲအမျိုးမျိုး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် လက်သုပ်အမျိုး မျိုးဖြစ်သည်။

နံနက်စာစားပြီး၍မွန်းလွဲလျှင်၊ ခေမာရီလည်းတနေ့လုံး စာအုပ်နှင့်မျက်နှာမကွာအပ်ထားလေသည်။ ညနေဘုရားဝတ် တက်ပြီးသောအခါ၌ နေ့လည်ကကျက်မှတ်ထားသောစာကို ဆရာအားအံ့ပြရလေသ်ည။ သီလရှင်ဝတ်၍ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ရှိလျှင် ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်လုံးအလွတ်ရ၍ ဆရာကအံ့ဩရသည်။

“စာကျက်သံလည်းမကြားရ၊ စာအုပ်ကိုကြည့်ရုံကြည့်တာနဲ့ သုတ်တွေကိုအလွတ်ရသလား၊ ဆရာတို့များငယ်ငယ်က တတွတ်တွတ်တစာစာ အံရတာ”
ပရိတ်ကြီးကုန်လျှင်ဆရာက သဒ္ဓါအတက်ခိုင်းသည်။

သဒ္ဓါမတက်ခင်သုတ်စဉ်ကို အရင်သင်ပေးလေသည်။ သုတ်စဉ်မှာ သန္တိ၊ နာမ်၊ ကာကရ၊ သမာသ်၊ တဒ္ဓိတ်၊ အာချပ်၊ ကိတ်၊ သဏုတ် ဟူ၍ရှစ်ပိုင်းရှိလေသည်။

သန္တိပိုင်းတွင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ ငါးပိုင်းအထိရှိလေသည်။ ပထမိုင်းကိုရှေးဦးစွာကျက်မှတ်ရ၏။ လူကျောင်းတွင် သင်ပုန်းကြီး သင်စဉ်က ကကြီး၊ ခကွေးစသင်သလို သဒ္ဓါသင်လျှင် သဒ္ဓါ၏နိဒါန်းသုတ်စဉ်ကို စသင်ရလေသည်။
ခေမာရီသည်နေ့ညမအားစာသင်ရင်း စာပေပရိယတ္တိသာလျှင် အဖော်ဖြစ်ကာနေပေသည်။ သုတ်စဉ်များပြေးနောက် သဒ္ဓါကြီးတက်ရ၏။ သဒ္ဓါကြီးတွင် ပါဠိကိုမြင်လျှင် သန္တိပုဒ်၊ ကံပုဒ်၊ ကာကရုဒ်ဖြင့် သိနိုင် သည်။ ကတ္တားဟော၊ ကံဗဟာ၊ဝဘက်ပစ္စည်း၊ ဓာတ်အရကိုသိနိုင်သည်။ သုတ်တို့၊ ဥဒါဟရဏ်၊ အနက်သမ္ဘန်၊ တသုတ်တယူဂ၊ အာဂုံဆောင်ကျက်မှတ်ရလေသည်။

“ဗမာစာပေမှာ စာပေကျမ်းဂန်ဆိုတာ ကျမ်းစာတွေမတတ်မသိခင်၊ စာပေဖြစ်တဲ့သဒ္ဓါကြီးကို တတ်သိရတယ်၊ သဒ္ဓါကြီး တတ်မှစာတတ်တယ်ပထမငယ်အောင်အောင်ကြိုးစားဖြေရမယ်နော်. . . .”ဟု ဆရာကပြောထားသည့်အတွက် စာမေးပွဲဖြေဆိုနိုင်ရန် စာနှင့်သာအချိန်ကုန်နေရသည်။

တောပန်းတို့၏ရနံ့မှာသင်းပျံ့ပျံ့ရှိလှသည်။စိတ်ကြည်နူးလာအောင်ဆွဲဆောင်နိုင်သောရနံ့။ ခေမာရီသည်တောနံ့တောင်နံ့ ကို ခံစားမေ့မောလျက်နေခိုက် ဆူညံဆူညံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ဘုရားဖူးလာသူတို့အတွက် ဘယ်သူကများ လှူထားမှန်းမသိသော ကျောက်ပျဉ်အကြီးအငယ်၊ သနပ်ခါးတုံး၊ အမွှေးတုံး အစုံ၊ ဇရပ်တိုင်များတွင် မှန်တွေချိတ်လျက်ရှိသော သုံးထပ်ကန်ဇရပ်ထဲတွင် မိန်းမကြီးငယ်တစ်စုစားကြသောက်ကြ သနပ်ခါး လူးကြနှင့် ဆူညံနေသည်။
မိန်းမငယ်ငယ်နှင့် မိန်းမကြီးကြီးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင်သားအမိတော်ကြည့်လိုက်ကာ ခေမာရီမှာ ‘အမေ့’ကို သွားတွေးကြည့်မိသည်။ အမေ့ကိုသည်လောက်တွေးမရဘဲ အဖေ့ကိုသာလျှင် အမှတ်ရလာတော့သည်။ ဖွေးညီစွာမူန်သထားသည့်မိန်းမရွယ်၏ အဆင်အပြင်အဝတ်အစားကိုကြည့်၍ မျက်ရည်လည်လာလေသည်။

“အမေများ. . . . အဖေများရှိရင်. . . .”
ခေမာရီသည် တောစပ်မှထလိုက်ကာ မဝဏ္ဏကို ဟစ်ခေါ်လျက်တောင်ဖီလာချောင်သို့ ဆင်းသွားကြလေသည်။

တောင်ဖီလာဆောင်မှ မှောင်မှပင် ဇရပ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။
ဘုရောင်းကျောင်း၌ ကြေးစည်သံ တစ်စီ တစ်စီမြည်၍ နေသည်။
သီလရှင်များကား တစုတရုံးကြီး ဘုရားကျောင်းသို့ ဝတ်ပြုရန် သွားကြလေသည်။
ကျောင်းထဲတွင်ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ ကြသော သီလရှင်များမှာ အပါးငါးဆယ်ခန့်ရှိ၏။
လူစုံသည်နှင့် ဘုရားစဝတ်ပြုကြသည်။

မဂ္ဂင်ချောင်တွင် အသံအကောင်းဆုံးဒေါ်ဩဘာက ဘုရားကိုဦးချလျက် ရှေးဦးစွာ သာသနာ
လျှောက်သည်။

“မဟာသမ္မတ၊ ဝတ္ထိယဟု ဂေါတမအောင်း၊ မင်းကောင်းမင်းမြတ်၊ လောကနတ်ကို. . .”
သာသနာလျှောက်သံမှာ အောင်မြင်ခန့်ညားကာ ၊ စည်၍ချိုအေးသာယာသည်။
ဒေါ်ဩဘာပြီးလျှင် ခေမာရီက ဘုရားပင့်ရလေသည်။ ဘုရားပင့်ပြီးမှ သီလရှင်အားလုံး
သံပြိုင်သီလခံကာ ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာပို့ကြသည်။

မေတ္တာပို့ပြီး၍ မစန္ဒာက အမျှဝေသည့်အခါ ဝိုင်း၍သာခုခေါ်ကြသော သီလရှင်အသံတို့မှာ
ကျောင်းထဲတွင်ဟိန်းနေ သည်။

အပြင်ဘက်တွင်လရောင်မရှိ၊ မဲပြာသောမိုးကောင်းကင်တွင်ကြယ်တို့သည်
မှိတ်တုံပွင့်တုံမှုန်မှုန်ပင် တောက်လင်း နေသည်။ မြသိန်းတန်စေတီမှ ဆွဲလဲသံမှာ လေထဲတွင်
တတင်တင်မြည်နေပေသည်။

ဘုရားကျောင်းမှ သီလရှင်တစုသည် အမှောင်ထဲတွင်လျှောက်ကာ ညဿိဆိုရန်
ဇရပ်သို့ ကူးလာကြသည်။

ဇရပ်ထဲတွင်မီးမထွန်းသဖြင့် မှောင်နေသည်။ အမှောင်ထဲ၌
ဆရာထိုင်နေသောနေရာကိုမှန်းဆ၍ ထိုင်နေကြနေရာ အတိုင်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ
ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“မမာတရုံ၊ ပမုခံ၊ ကတွာ၊ တဿ. . .”

ဆရာသည်မှောင်ထဲမှစတိုင်ပေးလိုက်ရာ သီလရှင်တပါးကလိုက်၍ ဆိုလေသည်။
အခြားသီလရှင်များမှာ စိတ်နှင့် လိုက်၍ မှတ်နေသည်။ တပိုဒ်စီ တပိုဒ်စီ
နှုတ်တိုက်အလွတ်ချ၍ ရလောက်ပြီဆိုတော့မှ အားလုံးသံပြိုင်ဆိုကြသည်။
ခေမာရီမှာ နေ့ဝါတက်လိုက်၊ ညဝါဆိုလိုက်နှင့်ပင် ပထမငယ်အောင်ရန်ကြိုးစားနေလေ၏။
ပထမငယ်အောင်ဘို့ရာက လည်း မလွယ်လှ။ သဒ္ဓါ၊ သဂြိုဟ်၊ မာတိကာ၊ ဓာတုကထာ၊
ဇနက္ကဇာတ် အဋ္ဌကထာ၊ သင်္ဂါလောဝါဒသုတ်၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ
စသည်တို့တက်ဆိုပြီးမှသာ စာမေးပွဲဝင်နိုင်သည်။

အိုးရပထမပြန်စာမေးပွဲနီးကပ်နေ၍ စာပြန်စာအံ့ရသည်မှာ
လည်ချောင်းကိုပွတက်မတတ်ပင်ဖြစ်သည်။

ခေမာရီသည် အင်းဝကူးတို့နှင့် မန္တလေးတွင် စာမေးပွဲဖြေရန် လိုက်လာခဲ့သည်။
ကူးတို့ပေါ်တွင် သီလရှင်များမှာ ပြည့် ကြပ်နေ၏။ စာမေးပွဲဖြေမည့်နေရာကား
မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးအနီး ဆယ့်လေးခန်းမှန်စံတစောင်းကြီး၌ဖြစ်သည်။

ခေမာရီတို့လည်း ဘုရားအနီးပန်းခုံတိုက်၌ တဲခိုကြသည်။ စစ်ကိုင်းမှ ယူဆောင်လာသော သရဖီ၊ ဇွန်ပန်းများကို ပန်းထီး၊ ပန်းစေတီပုံသီကုံးကာ ဘုရားကြီးအားလှူဒါန်းရင်း စာမေးပွဲအောင်ရန် ဆုတောင်းရသည်။
စာမေးပွဲအောင်လျှင် ဆုလက်မှတ်နှင့် ငွေငါးဆယ်။

(၆)

ခေမာရီသည်ပုဂံဖြူနှင့်ထုပ်ထားသောစာအိတ်ကို ခေါင်းတင်နှင့်ပတ်ပြီး၊ ခေါင်းပေါ်၌ရွက်ကာ ဗောဓိချောင်ကုန်းပေါ်သို့ တနဲ့နဲ့နှင့် တက်သွားလေသည်။
မောလာကာ အသက်ရှူမဝသည်နှင့် ဆက်မသွားနိုင်တော့ပေ။ စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်၌ ဦးကြွားဖူးခုံဖိနပ်ကို ဖင်ခုထိုင်ကာနားနေလေသည်။
မျက်စေ့ရှေ့၌သီလရှင်တွေတပါးပြီးတပါးသွားနေကြသည်။ သီလရှင်တွေဝင်သွားသော ခပ်လှမ်း လှမ်းက ဇရပ်ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။
ဇရပ်အလယ်၌ စာပွဲကုလားထိုင်နှင့်ထိုင်နေသည့် သရိုင်းဆရာကြီး၊ စာပွဲခုံ၏ ရှေ့တူရှုလက်ဝဲဘက်၌ သီလရှင်များ ပြားပြားဝပ်ထိုင်ကာစာလိုက်ကြသည်။
စာပွဲ၏လက်ျာဘက်ပျဉ်ထောင်ကာထားသောအတွင်း၌ တဘက်လှေကားမှတက်၍ သံဃာ တော်များက စာလိုက်ရကြလေသည်။

ခေမာရီသည် ပထမငယ်ကိုလည်းအောင်ပြီး၏။ ပထမလတ်ကိုလည်းအောင်ခဲ့၏။ ယခုအခါ အထက်တန်းမထမကြီး စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် သရိုင်းဆရာကြီးထံတွင် စာလိုက်နေရလေသည်။
ခေမာရီ၏နေရေးထိုင်းရေးကား ရေးကအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ကြီးတော်ကြီး တလနှစ်ဆယ်ထောက်ပုံသမျှနှင့် ခြိုးခြိုးခြီခြီ စား ဝတ်နေထိုင်၏။ ရပ်ရွာသို့လည်း တခေါက်မှမပြန်၊ ကြီးတော်ကြီးသာလျှင် ချောင်သို့ တနှစ်တခါလောက်လာတတ်လေသည်။

ချောင်၌ ပဲနှင့်သစ်သီးသစ်ရွက်နှင့်ခါးဝတ်ပိတ်စုံ နှစ်စုံ သုံးစုံလောက်ဖြင့် အသားကျနေလေပြီ။ စစ်ကိုင်းချောင်ထဲတွင်အောင်းနေသောခေမာရီ၏သက်တမ်းမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိလာချေပြီ။
နှစ်ကြာသောသီလရှင်၏ အခြေ အနေသည် သီလရှင်ဖြစ်စေ၊ ယခင်အချိုးအတိုင်းပင် ဘယ်လိုမှပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိ။
သို့သော် . . . ယခုခေမာရီသည် သီလရှင်ကလေး ခေမာရီမဟုတ်တော့ပေ။
ယခုမှသိသာစွာပင် တမျိုးပြောင်းလဲလာ လေသည်။

စကားပြောလျှင်မောလာသည် အမြဲတန်းလည်းရင်တုန်တတ်သည်။
ချောင်ဆရာ ဒေါ်သီလစာရီကွယ်လွန်သွားမှ ဇရပ်တွင်စာချဆရာဖြစ်နေသည်။
သီလရှင်ကလေးများကို သဒ္ဒါ၊ သဂြိုဟ်
စာချပေးနေသည့်အခါ “အသက်ရှူကြပ်ရလိုက်တာ” ဟုနှုတ်ကပြောရင်း လေကိုဝဝပင့်သွင်းပြီး

ရှုထုတ်နေရသည်။

လေတက်လာ၍ အေ့ . . . အေ့ ဟု အသံထွက်လာသည့်
ဇရပ်ခုနစ်ဆောင်ရှစ်ဆောင်လောက်က ကြားနိုင်လောက်သည်။
အထူးသဖြင့်မျက်စိများလည်း သီဝေကာမှုန်လာလေပြီ။ သီလရှင်ခေမာရီသည်
ဝေဒနာရှင်ဒေါ်ခေမာရီအဖြစ် တမျိုး ပြောင်းလဲနေချေပြီ။

သစ်ပင်အောက်၌ခေမာရီသည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသောရင်ကို လက်နှင့်ဖိလျက်၊
အမောသက်သာအောင်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေရလေသည်။
“ပထမကြီးတော့အောင်မှဖြစ်မယ်”

ခေမာရီသည်ကိုယ့်ကိုကိုယ်အားယူ၍ မတ်မတ်ရပ်လိုက်၏။ ကိုယ်ကိုမတ်ရပ်လိုက်လျှင်
ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးမှာ ချာလပတ်လည်သွားလေသည်။
ခေါင်းပေါ်ကစာအုပ်ကလေးမှာ မြေပေါ်သို့ဖုတ်ကန် ကျသွားသည်။ ခေမာရီသည်
ကပျာကယာ စိန်ပန်းပင်ကို လှမ်းမှီလိုက်ရလေသည်။
“အလို . . . မြတ်စွာဘုရား”
ခေမာရီသည်မူးနေပြီ။ မြေကြီးပါသို့ အသာထိုင်ချလိုက်ကာ သစ်ပင်လုံးကိုမှီနေရသည်။
မျက်လုံးများပြာလျက် အားလုံး ယိမ်းထိုးနေလေရာ မျက်စေ့ကိုမှိတ်ထားရလေသည်။

မူးလွန်းလို့ထင်ရဲ့။ ချွေးစေးများပြန်လာလေသည်။ တကိုယ်လုံးကား အေးစက်လာသည်။
“ဆရာလေး . . . ဆရာလေး”

ခေမာရီသည် မျက်စေ့မှေးဖွင့်လျက် မျက်မှောင်တွန့်ပြီးကြည့်ရသည်။ ကြာကြာဖွင့်ဖို့ရန်ပင်
မတတ်နိုင်တော့။
“ဆရာလေး မူးသလား . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တပည့်တော်ကိုမှီ . . . မှီထား”
လူချင်းထိထား၍ နွေးသောအသံကိုသာသိသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းပင်မသိ။
လူတကိုယ်လုံး အထက်သို့မြှောက်ပင့်တက်သွားပြီ။ အောက်သို့အရှိန်နှင့်လိမ့်ချောလာကာ
မှောင်မှောင်ထဲ၌ ရပ်တည် ရာမရနိုင်ဘဲ မောနေရှာသည်။
မောလွန်းသဖြင့် အင်အားကုန်ခန်းကာ မလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်၊ သီလရှင်ကို မှီနေရသည်။
“ဆရာလေးကို တပည့်တော်လိုက်ရှာလိုက်တာတွေ့ပေလို့ဘဲ၊
ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

ခေမာရီသည်အားယူ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကာ သီလရှင်ကိုကြည့်လေသည်။
“နဲ့နဲ့သက်သာပါတယ်”
“ချောင်မှာသံကြိုးစာတစောင် ရောက်လာလို့ ဆရာဘုရားက လိုက်ရှာပေးစမ်းဆိုတာနဲ့
တပည့်တော်လိုက်ရှာတာ”

ပြောပြောဆိုဆိုသီလရှင်က ဆုပ်ထားသောစာအိတ်အဝါကလေးကိုထိုးပြ၍
“ဖောက်လိုက်ပါ”ဟု သဲ့သဲ့သာ ပြောနိုင်ရှာ၏။
အမေသေပြီ။

ကြီးတော်ကြီးသေဆုံး၍ ရိုက်လိုက်သောသံကြီးစာဖြစ်လေသည်။ စာရွက်ထဲရှိ အင်္ဂလိပ်စာနှစ်လုံးမှာ ဝါး၍ဝါး၍သွား လျက် မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။

(၇)

မကေသီသည်အိတ်ထဲမှဆန်ကိုလက်နှင့်ကော်လိုက်ကာ “တပည့်တော်တို့ရွှေဘိုမှာတော့ ဒါအကောင်းဆုံးဘဲတုရား၊ ရွှေဝါ တောင်ထိပ်ပန်း” ဟု ပြောလိုက်သည်။
ခေမာရီမှာ မမြင်ဘူးသည့်ပစ္စည်းကိုငေးသလို ငေးငေးသာကြည့်နေသည်။
“ဒီအိတ်ကတော့ ပဲကြီးကနဲနဲ၊ ကုလားပဲ၊ ပဲကျား။ ဒါတွေက အရပ်ကလှူလိုက်တာ၊ တပည့်တော်အရီက ဆီ ၂-ပိသာ လှူလိုက်တယ်၊ အမေကတော့ ငွေ ၃၀-ပေးလိုက်တယ်” မကေသီသည်အရပ်ပြန်၍ စုဆောင်းရခဲ့သမျှပစ္စည်းများ အထုပ်ထဲမှဖြည့်ပြကာ အားရပါးရပြောနေလေသည်။

ခေမာရီသည် ငေးကြည့်နေရင်းမှ မျက်နှာကလေးညှိုးနေရှာသည်။
ကြီးတော်ကြီးဆုံးပြီးမှ မည်သူမှလည်းထောက်ပံ့မည့်သူမရှိ။ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ရှိလှသည်။
အခြားသီလရှင်များကဲ့သို့ အလှူခံသွား ရအောင် ပြန်စရာအရပ်ရယ်၊ အိမ်ရယ်လည်းမရှိ၊ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ပြန်သွားကြသော သီလရှင်များမှာ ချောင်ပြန်လာလျှင် ဆန့်၊ ဆီ၊ ပဲ၊ အချို့က ကြက်သွန်၊ ငြုပ်သီး စည်ဖြင့် စုဆောင်းလာခဲ့ကြသည်။
ခေမာရီမှာ စားဘို့ဝတ်ဘို့ပူလာရသည်။ ဝါတွင်းဝါပစာချနေ၍ တပည့်များက ဟင်းတခွက်တော့ကမ်းကြ၏။ အထောက် အပံ့မရှိမှန်းသိကြ၍ ပဲတပြည်၊ ဆန်တစိတ်၊ ဆီတပုလင်း၊ သီလရှင်အချင်းချင်း စု၍ပေးကြကမ်းကြသည်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ရသလိုပင် သူများပေးစာကမ်းစာကို မျိုမကျနိုင်၊ ကြာတော့ယူရမှာ အားနာ လာသည်။ သီလရှင်များအလှူခံရလာတိုင်း ပေးကြကမ်းကြသမျှနှင့်နေရသည်မှာ ပြတ်ပြတ်ငတ်ငတ်ရှိလှသည်။

ခေမာရီသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ပင် ‘ချောင်’ နှင့် ခွာလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ့်အိမ်ဆို၍ ချောင်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့သည့်ချောင်နှင့်ခွာခဲ့ရသည့်အတွက် ရှိုက်ပြီးငိုမိလေသည်။
“ရန်ကုန်မှာအထောက်အပံ့မရှိဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အလှူခံပြီးနေနိုင်ကြတဲ့ သီလရှင်တွေပြည့်လို့ပါ၊ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ ပါ”

ရန်ကုန်မှ ဘုရားဖူးလာသော မသုခကအပြောကောင်းလွန်း၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟုပိုင်းဖြတ်ကာ သီလရှင်တပည့်များ ထံ၌ စာရိတ်ငွေကလေးအလှူခံကာ တခါမှမရောက်ဘူးသော ရန်ကုန်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဘောင်ဒရီလမ်းရှိ ဦးပြားတောရတွင် မသုခနေသောဇရပ်၌ မသုခနှင့်အတူနေလေသည်။ ရန်ကုန်သို့ရောက်ခဲ့ရာ နေမှုစားမှုအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု အတော်ဘဲစိတ်ရှုပ်ထွေးသည်။ ပါလာသည့်ပိုက်ဆံမှာလည်း မကြာခင်ကုန်သွားတော့မည်။

“မသုခ ဒီတခါဆန်ခံထွက်သွားရင် တပည့်တော်လဲလိုက်မယ် ဆွမ်းဆန်ခံတဲ့ဘန်း ငှားပေးပါ” မသုခမှာ ခေမာရီအတွက် ဇရပ်တွေရှိရာသို့ သွားကာ ဗန်းလည်၍ငှားပေးလေသည်။ ဦးပြားတောရ၌နေထိုင်ကြသော သီလရှင်များမှာ အများအားဖြင့် မြို့ဘိတ်၊ တောဘိတ် ဆန်အလှူခံထွက်ကြသည်။ ဘန်းရှင်များအားလုံး ထွက်ကြမည်ဖြစ်၍ ဘယ်သူကမှ မငှားနိုင်ပေ။

“ဆရာလေးရယ်. . . . တောဘိတ် မြို့ဘိတ် မလိုက်ပါနဲ့၊ အများနဲ့ဆိုတော့အများသွားသလိုသွားရမှာ ၊ ဆရာလေးက မာတာမဟုတ်တော့ သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ကြားဘိတ်ထွက်ပါ၊ ကိုယ်နားချင်ရာနား၊ သွားချင်ရာသွားရတယ်ဘုရား”

ဥပုသ်နေ့လွန်မြောက်၍(၁)ရက်နေ့တွင် နံနက်စောစောစီးစီး မသုခနှင့် ဆန်ခံထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ကာဘန်းကလေးထဲ၌ ဘန်းကုန်းငယ်ငယ်ကလေးတခု၊ ဒန်ချိုင့်ပုလေးတလုံး၊ ပိတ်အိတ်ကလေး တအိတ်ထည့် ကာ ဘန်းကိုယ်စီရွက်လျက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ “လာဘ်ဦးမယ်ဘူး. . . .၊ လာဘ်ဦးဟယ်ရင် လာဘ်တိတ်တတ်တယ်၊ အဲဒီတော့သေချာတဲ့ အိမ်ကစမှဖြစ်မယ်. . . .”

မသုခ၏စကားများသည် ခေမာရီ၏နားထဲတွင် ခါးသီး၍သွားလေသည်။ မသုခသည်ဘောင်ဒရီလမ်းထဲရှိနှစ်ထပ်အိမ်ဝင်းခြံထဲသို့ ရှေ့ကသွား၍ နောက်မှပြေးပြေးလိုက်ဝင်ရလေသည်။ တိုက်ရှေ့ တွင် ရပ်နေကြသည်။

သီလရှင်များမြင်၍ တိုက်ထဲမှကလေးမတယောက်သည် လဘက်ရည်ပန်းကန်လုံးနှင့်ဆန်ထည့်ကာ ထွက်လာလေသည်။ သီလရှင်နှစ်ယောက်အား လဘက်ရည်ပန်းကန်တလုံးစာကို တဝက်စီခွဲလောင်းကာ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

ဒေါ်သုခလည်း ဗန်းကုန်းကလေးထဲမှဆန်ကို ဆန်အိတ်ထဲသို့ မှန်းလောင်းထည့်ရင်း“ကန်တော့ပါသေးရဲ့ ပြောလွှတ်မ လားလိုပူလိုက်ရတာ လာဘ်ဦးကောင်းတယ် ဆရာလေး”ဟု ခေမာရီကြားလောက်အောင် ဝမ်းသာအားရတိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ခေမာရီမှာ ဗန်းကုန်းကလေးထဲမှ ဆန်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်မိသည်။ တော်တော်ဝေးဝေးလျှောက်မိလျှင် တိုက်တတိုက်သို့ ဝင်ပြန်လေသည်။ တိုက်ရှေ့နှစ်ယောက်သားရပ်နေကြသည်။ လူစသူစမမြင်၊ တိုက်ကြီးမှာ

တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

တိုက်ထဲမှလူရိပ်လိုလိုမြင်လိုက်လျှင် မသုခသည် အသံကုန်ဟစ်၍အော်လိုက်သည်။

“ဒါနဆန်များမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်. . . .”

အသံကျယ်လွန်း၍ ခေမာရီမှာ လန့်သွားသည်။ တိုက်ထဲမှမိန်းမကြီး တယောက်ပေါ်လာကာ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပင်ထွက်မလာဘဲ “မယ်သီလရှင်များကလဲ ဘာနေ့မှိုဆွမ်းခံနေတာလဲ၊ ကန်တော့ပါသေးရဲ့တော်. . .” ဟု ပြန်အော်လိုက်ကာ ကွယ်ပျောက်၍သွား လေသည်။

“ဒီမိန်းမကြီးက ဘယ်နေ့မှလောင်းတာမဟုတ်ဘူး. . . ဒီလိုဘဲ”

မသုခသည် နာကျည်းသည့်အသံဖြင့်ပြောရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေးနင်းထွက်လာသည်။ အတော်ကလေးသွားမိပြန် သောအခါ လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းထဲတွင် သစ်ပင်များထူထပ်လျက် အိမ်တအိမ်မှ မမြင်ရချေ။ သစ်ပင်အုပ်များကျော်လွန်၍သွားမှပင် အိမ်ကလေး တအိမ်တွေ့ရသည်။

ထိုအိမ်မှာမသုခ၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာနှင့်တူလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ရင်းရင်းနှီးနှီးဝင်ထိုင်ကာ ရေအိုးစင်ကရေခပ်၍ ခေ မာရီအားကမ်းပေးလေသည်။

ထိုင်မိ၍မကြာခင်တွင် ‘မစိန်ရေ’ ဟု ပါးစပ်ကခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။

ပန်းကန်ပြား နှစ်ချပ်ကိုင်လျက် အိမ်ထဲမှ ‘မစိန်’ နှင့် ထွက်လာကြသည်။

ထောင်ထားသည့်သင်ဖြူးကို ဆွဲချ၍ခင်းသည်။ ဗန်းနှင့်ရွက်လာသော

ဒန်ချိုင့်ကလေးကိုဖွင့်ကာ ပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်း

ယူထည့်လျက် “လာဆရာလေး. . . . စားလိုက်တာအေးတယ်” ဟု ခေမာရီအား

ထမင်းစားခေါ်နေသည်။ နံနက်စာကိုထိုအိမ်၌ပင် ဇရပ် ကချက်ယူလာကြသော ငါးပိချက်၊

ဆူးပုပ်ရွက်တို့စရာနှင့် စားလိုက်ကြရသည်။ ထိုအိမ်ကအထွက် မစိန်က နို့ဆီဘူးနှင့်ဆန်

အပြည့် တယောက်တလုံးစီလောင်းလိုက်လေသည်။

အိမ်နောက်ဖေးရှိ စပယ်ပင်တွေအခင်းလုပ် စိုက်ထားသော

လမ်းမြှောင်အတိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အခင်းစိုက်သောခြံ တွေကို

တခြံပြီးတခြံကျော်ဖြတ်ကာ သွားနေကြသည်။ တအိမ်နှင့်တအိမ် အတော်ပင်လှမ်းလေသည်။

ထိုလမ်းမြှောင်မှလွန်လျှင် လမ်းမသို့ရောက်လာကြသည်။

လမ်းဘေးရှိအိမ်များကိုတအိမ်မကျန်ဝင်ရပ်ကြသည်။ အိမ်စေ့ ဆိုသလိုပင်

မလွတ်တမ်းထွက်လောင်းကြသည်။

ကြွေဖွန်းနှင့်တဖွန်းစီ။

မသုခသည်ရှေ့ကပြာပြာ ပြာပြာနှင့် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းချက်

“မြန်မန်လျှောက်ဆရာလေး. . . . ရှေ့က အိမ်ကဘကြီးက

သီတင်းတိုင်းတယောက်ငါးပြားလှူတယ်. . . . လာ. . . . လာ မြန်မြန်လျှောက်”

အိမ်အတွင်းသို့ဝင်သွားကြရာခွေးကြီးတကောင်က ဝုတ်-ဝုတ်
ဟောင်လျက်ထွက်လာလေသည်။ ခေမာရီလည်း ကြောက် အားလန့်အားဖြင့်
ခြံအပြင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်ပြေးလေသည်။ ခွေးမှာခေမာရီနောက်သို့ပင်
လိုက်ဟောင်နေလေသည်။

ခေမာရီသည်ခြံအပြင်လမ်းမဘက်သို့ပြန်ရောက်သောအခါဒူးများတဆတ်ဆတ်တုန်နေသဖြင့်
ခေါင်းပေါ်ကဗန်းကိုချလျက် မသုခအားထိုင်စောင့်နေရသည်။

မသုခပြန်ထွက်လာလျှင် ‘မသုခ ပြန်ကြပါစို့. . . .’ ဟု ဆီး၍ ပြောလိုက်သည်။
“အခုတော့မှဘုရား. . . . နေညက်ဆုတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ရှေ့ဆက်သွားမှဖြစ်မယ်၊ အသွားပူ
အပြန်ပူနဲ့ ညနေမှ အေးအေးပြန် တာပေါ့၊ မောရင်ဖြည်းဖြည်းနားလျှောက်ပါ. . . .”
ခေမာရီမှာ ဘယ်ရောက်ဘယ်ပေါက်နေမှန်းမသိ၊ တလမ်းကျော် တလမ်းဖြတ် မသုခနောက်
တကောက်ကောက် လိုက်နေရသည်။ တအိမ်ဝင်တအိမ်ထွက်နှင့်သွားကြရင်း မောပန်းလာ၍
သစ်ပင်တပင်အောက်တွင် ဘယ်လောက်ရှောက်ရ အုံးမလဲ ဟု ခရီးကိုမှန်းဆကာ
အတော်ကြီးမောနေလေသည်။

“ဟေး. . . . အရာ ကြာဝတ် ကြာဝတ်”

မသုခဘာပြောလိုက်ပါလိမ့်ဟု လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မသုခကမ်းထိုးပြသည်။

အင်္ကျီချွတ်နှင့် ကုလားကြီးတယောက် တဲကလေးမှပြေးထွက်လာပြီးလျှင်
ဒိုဘီထံမှလက်နှင့်နှိုက်၍ ဆန်တဆုပ်စီ ထည့်ပြီး ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ကုလားတဲ-ကုလားအိမ်ရှေ့များတွင်ရပ်တိုင်းပင် မသုခသည် “အရာ. . . . ကြာဝတ်
ကြာဝတ်” ဟု ပါးစပ်က ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောလေသည်။

ခေမာရီကား ခြေကိုမသယ်ချင်အောင်ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုင်နေ၍လည်းမဖြစ်၊
ခြေထောက်များမှာဒရွတ်ဆွဲလျက်နေပြီ။ ချွေးဒီးဒီးကျအောင်လျှောက်ခဲ့ရသည်။
နောက်ဆုံးဈေးကြီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ဆရာလေး ဒီနားမှာထိုင်စောင့်နေ. . . အခုဘဲလာမယ်”
မသုခသည်သူ့ဗန်းထဲမှဆန်များကို ခေမာရီဗန်းထဲသို့ ပြန်လောင်းထည့်ကာ
ဗန်းအလွတ်ရွက်လျက် လူတွေကြားမှ ဈေးရုံ ထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။
ခေမာရီသည်လူသွားလမ်းဆားသမံတလင်းပေါ်၌ထိုင်ကာ ရှေ့မှဖြတ်လျက်
တိုးခွေသွားကြသောလူတွေကို ကြည့်ရင်း မျက်စေ့နောက်လာသည်။ အတန်ကြာမှ
မသုခပြန်ထွက်လာသည်။
မသုခဗန်းထဲ၌ ကြက်သွန်ညှစ်ညှစ်သုံးခု၊ ငြုပ်သီးတဆုပ်လောက်၊ ဖရောင်းတိုင်အနီအဝါသုံးတိုင်၊

ကွမ်းသီးစိပ် သုံးလေးခြမ်း၊ ကွမ်းရွက်တထပ်၊ အာပြဲငါးခြောက်သုံးလေးကောင်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်စုံစီနေအောင် နည်းနည်းစီ ပါလာသည်။

“မနဲတိုးခွေပြီးအလှူခံရတာဘုရား”

ခေမာရီသည် ဘန်းထဲမှပစ္စည်းများကိုလည်းမကြည့်လို၊ လူတွေကိုလည်းမမြင်သလို၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိ၊ ငိုငိုလျက် သာနေမိသည်။

ငါးခြောက်ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ခေမာရီတို့ ဗန်းထဲမှဆန်များကိုပြည်တောင်းနှင့် ချင်တွယ်နေသည်။

သူ့ပြည်တောင်းမှာ သီလရှင်များဆန်လာရောင်းလျှင် ဆန်ဆိုင်ကပြည်တောင်းထက် နို့ဆီဘူးတဝက်ပိုလုပ်ထားသော ပြည်တောင်းဖြစ်သည်။

“သုံးပြည်နဲ့လေးလုံးဆိုတော့. . . .”

အဒေါ်ကြီးဆက်၍မပြောဘဲ စိတ်တွက်တွက်နေလေသည်။

“အဒေါ်ပြည်တောင်းကအသာကြီးလုပ်ထားတာ၊ နဲ့နဲ့ပိုပေးပါအဒေါ်ရယ်” ဟု မသုခကပြောလိုက်ရာ ခေမာရီမှာ သည်တော့ မှပင်ဆန်အရောင်းအဝယ်လုပ်နေမှန်းကို ရိပ်မိတော့သည်။

ခေမာရီသည် မျက်လုံးတွင်လည်လာသော မျက်ရည်စများကိုပါးပေါ်သို့

စီးမကျရန်မျက်နှာကိုမလှုပ်ခါဘဲ စိတ်ကို တင်းထားရသည်။

မိမိဘဝကားတကိုယ်ချင်း တကောင်ကြွက်အားကိုးရာမဲ့ အခြေပါတကား. . . . ။

ဆွမ်းခံပြန်ခဲ့သည့်နေ့ကပင် ဇရပ်တွင်ဘုံးဘုံးလဲလျက် လူမမာကြီးဖြစ်နေခဲ့ရာ မင်းကတော်နှင့်သာမတွေ့ခဲ့လျှင် ခေမာရီ သည်လောကကို ရင်မဆိုင်သည့်အဖြစ်နှင့် တလက်စာတည်း ကိစ္စငြိမ်းသွားမည်ဖြစ်၏။

အိပ်ရာထဲတွင်ခေါင်းမထူနိုင်၍ ပက်လက်ကလေးနေခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များကြောင့် ခေမာရီမှာ သီလရှင်ရုပ်နှင့်မတူ တော့ချေ။

မြေနီရောင်ခါးဝတ်ကို ဝတ်စားထားသော်လည်း လစ်တဆစ်ဆန်ရှည်ထွက်နေသော ဆံပင်များသည် ဖန်ကတုံးကို ဖုံး၍ ထားသည်။

တနေ့သော်လည်းသက်သာနိုး၊ တနေ့သော်လည်းခေါင်းထူနိုးနိုးနှင့်ဝေဒနာမှာတမျိုးပြီးတမျိုး ထွေသာလောသည်။ ယခု တော့ထွေရုံတင်မက၊ သဲတောင်လာသည်။

ဝေဒနာသာအရေးကြီးသည်၊ ဆံပင်ကိုအရေးမကြီးနိုင်. . . . ။

“မသုခရယ်. . . . တပည့်တော်သေရင် ရေချိုးတဲ့အခါ

တံပင်ပါရိတ်ပေးလိုက်ပါနော်. . . .” ဟု မှာထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ဦးပြားတောရဇရပ်သို့လင်နှင့်စိတ်ကောက်ကာ ဥပုသ်ရက်ရှည်လာစောင့်နေသော
ဝန်ထောက်ကတော်အိမ်ခင်ခင်သည် ခေမာရီအဖြစ်ကို သနားမိသည်။ မသုခဆန်ခံသွားလျှင်
ဇရပ်တွင်တယောက်ထဲကျန်ရစ်ရှာသောလူမမာကို မျက်စိအောက်တွင် မနေ သာတိုင်း
ဖေးမပြုစုပေးလေသည်။

မင်းကတော်မှာဇရပ်တွင်တလကိုးသတင်း စိတ်ကောက်နေပြီးနောက်
ဝန်ထောက်မင်းကလိုက်ခေါ်၍ အိမ်ပြန်သွား သည့်တိုင် ဂရုဏာမကင်းသောခေမာရီထံသို့
မကြာခဏလာ၍ ကြည့်ရှုသည်။

ဆေးဝါးတွင်မက၊ ဓာတ်စာကလေးများဝယ်ခြမ်းလာသည်။ တခါတလေလည်း
ငွေစကလေးများ ပေးကမ်းလှူဒါန်း သွားသည်။
လေမလျှောက်၍ခြေထောက်တဘက်မှာကောင်းကောင်းပင်မသန်တော့၊ ခေမာရီသည်
အိပ်ရာထဲတွင် မကြာခဏဆိုလိုပင် ခြေထောက်ကို လှုပ်ရွေ့ကြည့်သည်။

ခြေထောက်ကိုလှုပ်ကြည့်လျှင် မျက်ရည်များလည်နေ၏။ ကြက်သီးများထလာ၏။
“လူကျန်းမာလို့ ဒီခြေထောက်တွေမသန်ရင်တော့ ဆွမ်းဆန်ခံဖို့ အခက်ဘဲ
မင်းကတော်ရယ်. . . .”

ခေမာရီသည်စိတ်တွင်းက သူးများမကြားအောင် သေလိုက်ပါတော့ဟု
နေ့တိုင်းဆုတောင်းနေလေသည်။
ခြောက်လလောက်ရှိလာသည်။

လူကထူနိုင်ထူနိုင်လာသော်လည်းခြေထောက်ကို ကြာကြာမထောက်နိုင်သေး၊
အိပ်ရာမှထလျှောက်လျှင် မသုခတွဲထူမှပင် လျှောက်နိုင်လေသည်။
မသုခသည်ဆွမ်းဆန်ခံ၍ ရသမျှကိုရောင်းကာတတ်အားသ၍ ပြုစုရှာသည်။
မသုခပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေပြုစုနေရတာကို မကြိုက်နိုင်ချေ။
သူများကိုဒုက္ခပေးနေရသည့်ဘဝကို နေ့ရှိသ၍ စိတ်ပျက်လာသည်။
သည်ဘဝကိုစိတ်ပျက်ရသည့်အထဲ ခေါင်းကဆံပင်တွေကလည်း တနေ့ထက်တနေ့ရှည်လာ၍
စိတ်ညစ်လာသဖြင့် မသုခကို ဓားနှင့်ကပ်ကျေးတောင်းရသည်။

“မာမှ တုံးလိုက်ပါ. . . . ကောင်းကောင်းမှမမာသေးဘဲ ဘယ်ရိတ်လို့ဖြစ်မလဲ၊
မမာတုန်းမရိတ်ကောင်းဘူး”

ခေမာရီသည်မျက်မှောင်ကုတ်လျက် စိတ်အိုက်သွားလေသည်။ သို့သော်သက်ပြင်းချ၍
မျက်မှောင်ဖြေလိုက်ကာ ဆုပ်မိလု နီးနီးရှိနေသောဆံပင်ကို
အသာသပ်ရင်းဆံတိုနှင့်စိတ်တမျိုးပင် ပေါက်လာသည်။

စိတ်တမျိုးနောက်နေသောခေမာရီကို မင်းကတော်က အကဲခတ်မိသည်။

“ခင်တို့ကသနားလို့ပြောတယ်မှတ်ပါဆရလေး. . . . ကျမအဖို့မှာ
တယောက်အတွက်ဘာမှဝန်မလေးပါဘူး၊ အဖော် တောင် ရပါသေးတယ်၊
ဆုံးသာဆုံးဖြတ်ပါ. . . .”

မင်းကတော်မှအဖော်လိုနေပေသည်။ အိမ်တွင်မိန်းမကြီးတယောက်မှာ ကိုယ့်ထဲကရှာထားဖို့လိုနေသည်။ ဝန်ထောက် မင်းမှာ မိမိအပြင်“တိတ်တိတ်” ရှိသေး၍ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မိန်းမဖော်လည်းလိုချင်သည်။ အိမ်တွင်ခိုင်းစေထားသော ကလေးမ ကလေးများရှိ၍ အိမ်ကလူအတွက်အလစ်မပေးရန် အိမ်ထဲ၌မိန်းမကြီးကြီးအစောင့်တယောက်ရှိမှလည်းဖြစ်မည်။ ဒီအပြင် ဖဲပိုင်းတွင် လူမစုံ၍တအိမ်လိုလျှင် ဖြည့်မည့်အဖော်တောင်ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ဆရာလေးရယ်...။ ဆရာလေးဘဝဟာတယောက်ထဲရယ်၊ ထောက်ပံ့မယ့်လူလဲရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ခြေထောက်ကကောင်းကောင်းမသန်တာကြီး၊ ဆွမ်းဆန်ခံနိုင်အုံးမလား၊ သီလရှင်အဝတ်ချွတ်လို့လည်းငရဲမကြီးပါဘူး၊ လူဝတ်နဲ့ လည်းသီလရှိရင်ဖြစ်တာပါဘဲ၊ ကျမအဖို့ဘာမှတာဝန်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေ ရမှာပါ၊ လူဝတ်လဲမယ်မဟုတ်လားဟင်...။”

မျက်လွှာကလေးများစင်းစင်းကျနေသည့် မှေးနေသောခေမာရီ၏ မျက်လုံးများသည် တဘဝသို့လှမ်းမျှော်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှခေမာရီသည် မင်းကတော်အားခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည့်အခါ၌ အသက်ပါပါသွားသလို ငြိမ်ကျသွား လေသည်။

“ဆံစုနဲ့စုစည်းပေါင်းထုံးရင် ဆံပင်တိုတွေဝင်ပါတယ်” မင်းကတော်သည်အလိုက်မသိ အားတက်သရောရွှန်းရွှန်းဝေဝေပြောနေလေသည်။ ခေမာရီသည်အဆုတ်လို ငြိမ်နေရာမှ ရှက်လည်းရှက်လှစွာ ဝမ်းလည်းနည်းလှစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ရလေသည်။

ပြီး၏။

နာရီ ၁၅ မိနစ်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသောအခါ လူမစုံသေး၍ ညော်ခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေရသည်။

ကျွန်မတို့ နိုင်ငံခြားကိုယ်စားလှယ်များ အထိမ်းအမှတ် ကျင်းပမည့်ကွင်းကြီးထဲသို့ ရောက်သွားကြသောအခါ တစ်ကွင်းလုံးလူတွေ ပြည့်နေပေသည်။

ထမင်းစားပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စာလောက်ရှိမည့် ရွှေရောင်ဖဲပွင့် ကြီးများကို ခါးဘေး၌ချိတ်ဆင်ထားကြသော အခမ်းအနားမှူးများ၊ အရာရှိကြီးများ၊ မင်းပရိတ်သတ်များကို တွေ့ရ၏။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်၊ နိုင်ငံခြား သံတမန် တို့သည် ဝိညာဉ်ဂူကြီး၏မျက်နှာစာရှိ လူသွားလမ်းကျယ်ကြီးခြားလျက် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ထိုင်သော ခုံတန်းရှေ့တန်း၌ ဂျပန်ဘုရင့်မြေးတော် တကာမက်ဆုမင်းသားကြီးနှင့်ကြင်ရာဆော်မင်းသမီး၊ ဝန်ကြီးချုပ်၊ အထက်လွှတ်တော်နှစ်ရပ်မှ ဥက္ကဋ္ဌများ၊ ဟီရိုရီးမားမြို့တော်ဝန်၊ ဟီရိုရီးမား ဘုရင်ခံ၊ စသော အစိုးရပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထိုင်နေကြသည်။

ကွင်းကြီးရှေ့ရှိ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုလုံးအပြည့် ခင်းထားသော ခုံတန်းများပေါ်၌ များပြားလှသော လူထုပရိတ်သတ်ကြီး ထိုင်နေကြသည်။ ဂူကြီးတဘက်တွင် တူရိယာဝိုင်းကြီးနှင့် သီဆိုကြမည့် ကျောင်းသူများမှာ နက်ပြာရောင်ဂါဝန်များ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

နေရောင်ခြည်မှာ ပြူထွက်စပြုနေလေ၏။ ကွင်းထဲ၌ အသံချဲ့စက်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်သံများမှ တစ်ပါး အသံဗလံများ တိတ်လျက်နေ၏။ လူထုကြီးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော အသွင်ကို ဆောင်ယူဖော်ပြနေကြလျက် အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဖုံးလွှမ်းနေသော မင်းပရိတ်သတ်၊ နိုင်ငံခြားကိုယ်စားလှယ် ဧည့်သည်တော်တို့ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြ၏။ အစီအစဉ် နံနက် ၈ နာရီ၌ အခမ်းအနားစသည်။ အခမ်းအနားမှူးက အခမ်းအနားဖွင့်လှစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီးနောက် ဟီရိုရီးမားမြို့တော်ဝန်သည် ဂူကြီး၏ရင်ပြင်အမြင့်ပေါ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် လှမ်းတက်သွားလေသည်။

ဂူကြီးတစ်ဘက်မှလွမ်းဆွတ်ကြော့ဖွယ် ကောင်းလှသော ဘင်ခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အတက်အဆင်းထိပ်မှနေ၍ မြို့တော်ဝန်သို့ ပန်းခွေကြီးလှမ်းကမ်းပေးလိုက်သည်။ မြို့တော်ဝန်သည် လွမ်းသူပန်းခွေကြီးကို ကိုင်ဆောင်သယ်ပိုးသွားကာ ဂူကြီးရှေ့၌ အသာလေးချလျက် အရိုအသေအလေးပြုပြီးနောက် ပြန်ဆင်းလာကာ၊ သူ့နေရာ၌ပြန်ထိုင်သည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဆင်ယင်ထားသော တကာမတ်ဆုမင်းသား နှင့် ဂါဝန်ဝတ်မင်းသမီးတို့နေရာမှ ထသွားကြကာ ပန်းခွေကြီးကိုနှစ်ဦး သယ်ဆောင်ကိုင်ယူသွားလျက် ဂူကြီးရှေ့၌ ချလိုက်ကာ အလေးပြုကြလေ၏။

မင်းသား မင်းသမီးအလေးပြုပြီးမှ အစီအစဉ်အတိုင်း နန်းရင်းဝန်၊ အထက်အောက်လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌများ၊ ဟိရိုရိုးမားဘုရင်ခံ၊ စသူတို့က အသီးသီး ပန်းခွေတက်ချကြပြီးနောက်၊ သေသူဝိညာဉ်တို့၏ ဆွေမျိုးများထဲက ဆွေမျိုးတစ်စုံက ပန်းခွေချကာ အလေးပြုကြလေသည်။ ဝိညာဉ်ဂူကြီး၌ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဘင်ခရာများတီးမှုတ်လျက် အခမ်းအနားဖြင့် လွမ်းသူပန်းခွေချလျက်နေကြသော ရှုခင်းကြီးကို မမှိတ်မသုန်ငေးစိုက် မျှော်ကြည့်နေကြကုန်သော လူထုကြီးကား ရင်ဖိုလျက်နေကြလေ၏။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တော်၊ သံတမန်စသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာမူ အသီးသီးဆွေးမြေ့သော အကြည့်နှင့် ရှုကြည့်ငေးမော နေကြသည်။ ကြော့ဖွယ်ရာကောင်းလှသော ဘင်ခရာသံတို့ကိုနားထောင်ရင်း ကျွန်မမှာ ရင်ထဲ၌ လှိုက်ဖိုနေလေသည်။

ပန်းခွေချ အစီအစဉ်အခမ်းအနားကြီးပြီးလျှင် မြို့တော်ဝန်က မိန့်ခွန်းပြောရန် အခမ်းအနားမှူးက ကြေညာလိုက်သည်။

လွမ်းဆွတ်ကြော့ဖွယ်ရာ တီးမှုတ်လျက်နေသော ဘင်ခရာသံများသည် တသဲ့သဲ့စဲသွားတော့ကာ၊ မြို့တော်ဝန်၏ မိန့်ခွန်းသံသည် ပြန့်နှံ့ရိုက်ခတ်သွားလေ၏။

“ဒီနေ့ငြိမ်းချမ်းရေးနေ့ကို ကြိုဆိုကြတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ရင်ထဲမှာဖြင့် ရှေးအတိတ်က လှုပ်ရှားမှုကြီးဟာ အသစ်ပြန်ဖြစ်ရတော့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃ နှစ်က အနုမြူပုံးချခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခံစားကြရတဲ့ ဒုက္ခအဖုံဖုံဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်ပါတယ်။ လူ့သမိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပျက်ဆီးပြုန်းတီးပုံမျိုးဟာ ဘယ်လိုပျက်စီးပုံမျိုးနဲ့မှ မပြိုင်နိုင်ပါဘူး. . .”

ကျွန်မထိုင်နေသော ခုံတန်းနောက်ဘက်မှ ဂျပန်စကားပြန်က ဘာသာပြန် ပြောပေးနေသည်။ ဘာသာပြန်ပြောပြနေသည်ကို နားစွင့်လျက် ကျွန်မမှာ ပေါင်းမိုးဂူကြီးကို မျက်တောင်မဆတ်ငေးကြည့် နေမိသည်။ အဆေးမှတောင်တန်းကြီးကို နောက်ခံထားသော

တိုက်တာအဆောက်အဦးတို့သည် နေရောင်ခြည်အောက်၌ ဆောက်ပြီးစ သစ်လွင်သော အဆင်းသဏာန်တို့ဖြင့် ကြော့မော့နေကြပေသည်။ မြို့တော်ဝန်၏အသံသည် အတားအဆီး မရှိသော ကွက်လပ်ကြီးကိုဖုံးလွှမ်းသွားအောင် မြည်ကျူးရိုက်ခတ်နေလေ၏။ ဂူကြီးထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေကြသော ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ သိန်းသောင်းမက မရည်တွက်နိုင်သော လူထုကြီးမှာ နားစိုက်လျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခိုက် လေရှူးသည် လိုရာလွင့်မြူးလျက် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

“အနုမြူဗုံးကျတဲ့ နေ့ကစပြီးတော့ ဟီရိုဂျီးမားမြို့ မြေပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အသက်တွေကို အခုထက်ထိ ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိနေဆဲပါပဲ. . . အနုမြူဒုက္ခသည်အပေါင်းဟာ မသေခင် သေလောက်အောင် ဝေဒနာဆိုးကို တစ်မြေမြေခံစားလျက် နေကြရပါတယ်။ ဒီလိဒုက္ခဆိုး အဖုံဖုံအဝဝနဲ့ ဝေဒနာ ခံစားနေကြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုးကြီးတွေကို မျက်မှောက်ပြုကြပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ အာရုံပြုချက်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးပါပဲ။ လူတို့ရဲ့ အဓိကတာဝန် ငြိမ်းချမ်းရေးကို အမှတ်အသားပြုကြရန် အလေးအနက်ပြုကြရန် ဟီရိုဂျီးမား ငြိမ်းချမ်းရေး မြို့တော်ပြန်လည် တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းစေပါတယ်။

ယနေ့ဟာဖြင့် . . . ကျုပ်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိမ်းလန်းစွာစိုပြေသာယာလျက် လှပစွာစီရင်ရှိနေတဲ့ တိုက်တာအိမ်များ၊ တစ်ဘက်တစ်ချက်နဲ့ လှပသော လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်များကို တွေ့မြင်ကြည့်ရပြီး ကျုပ်တို့ဟာ ကွယ်လွန်ဆွဲဆုံးကုန်သော ဝိညာဉ်များကို လေးမြတ်စွာ ရိုကျိုးဂုဏ်ပြုလျက် ရှိပြီးလျှင် ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိရမည်ဆိုသော ငြိမ်းချမ်းရေး ယုံကြည်ချက်ကို ဆထက်တန်ပိုး တိုးစေပါတယ်။

အနုမြူလက်နက် ပိတ်ပင်ရေး၊ တစ်နိုင်ငံတည်း အနုမြူလက်နက် စမ်းသပ်ရပ်စဲမည်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အာကာသ ကောင်းကင်ကြီးမှာ စစ်ဆေးကွပ်ကဲ ရှာဖွေသော အတတ်ပညာညီလာခံကြီး ဖွင့်လှစ်လျက်ရှိခြင်းသို့ ဦးတည်လျက်ရှိသော သတင်းတွေဟာ လူတွေရဲ့ အနုမြူပိတ်ပင်ရေး ဆန္ဒတောင်းတချက် ပြင်းပူနေကြတာတွေဟာ အနာဂတ်အတွက် အနာဂတ်ရောင်ခြည်ပါပဲ။

လူထုဆန္ဒပြမှုမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့အသံကို ကမ္ဘာက ပိုကြားလာအောင် ခိုင်မာအောင်လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ အနုမြူလက်နက်သုံးခြင်း၊ ပြုလုပ်ခြင်းကို လုံးဝပိတ်ပင်အောင် ခွန်တိုက်အားတိုက် ကြိုးပမ်းကြရမယ်။ ဒီလိုကြိုးပမ်းချက်တွေဟာ လူ့ဘောင်ကြီးပျက်ပြုန်းမှာကို ကယ်တင်ခြင်းသဘောပါပဲ။

ဒါကြောင့် သံန္နိဋ္ဌာန်ကိုအားသစ်တွေ လောင်းချမှတ်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ခံစားချက် အတွေ့အကြုံအရ ကမ္ဘာအား သည်ပန်ကြားချက်ကို

သိစေလိုက်ပါတယ် . . .”

ဩဘာလက်ခုပ်သံကြီးကို ကြောက်မနားလိလိ ကြားရလေသည်။
မြို့တော်ဝန်မိန့်ခွန်းပြီးလျှင် မြောက်မြားစွာသော ကျောင်းသူကလေးတို့သည်
ခြင်းကလေးတွေ ကိုယ်စီဆွဲ ထွက်လာကြကာခြင်းထဲမှ ခိုဖြူ ၁၀၀ ခန့်ကို ဆွဲထုတ်
မိုးပေါ်သို့မြောက်လွှတ်လိုက်ကြသည်။

၈ နာရီ ၁၄မိနစ်

လူထုကြီးသည်